

เรื่องของ

แม่สีปาน

เจาศิษฐ์ คงแก้ว

เรื่องของแม่ชีปาน

นางศिल्ป์ คงแก้ว

ชมรมกัลยาณธรรม
หนังสือดีลำดับที่ ๓๓๘

เรื่องของแม่ชีปาน

เล่าโดย : เงาศิลป์ คงแก้ว

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : มีนาคม ๒๕๕๙

จำนวนพิมพ์ : ๓,๐๐๐ เล่ม

จัดพิมพ์เป็นธรรมทานโดย : ชมรมกัลยาณธรรม
๑๐๐ ถนนพระโคนชัย ตำบลปากน้ำ
อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ ๑๐๒๗๐
โทรศัพท์ ๐-๒๗๐๒-๗๓๕๓

รูปเล่ม : ศิริส วัชรสุขจิตกร

แยกสีและจัดพิมพ์ : แคนนา กราฟฟิค โทร ๐๘๖-๓๑๔-๓๖๕๑๐

สัพพทานัง ธัมมทานัง ชีนาติ

การให้ธรรมะเป็นทาน ย่อมชนะการให้ทั้งปวง

www.kanlayanatam.com

Facebook : Kanlayanatam

คำนิยม

พระอาจารย์ไพศาล วิสาโล

“ปาน” หรือ วิมุตตา กุณวงษ์ เป็นชื่อของแม่ซึ่งน้อยวัย ๑๓ ปี ซึ่งป่วยด้วยโรคมะเร็งตับอ่อนตั้งแต่อายุ ๔ ขวบ ว่ากันว่าโรคนี้เกิดขึ้นน้อยมากกับเด็ก เธอเป็นรายแรกของโรงพยาบาลรามาธิบดีที่พบโรคนี้ อีกทั้งเป็นรายที่ ๓ ที่พบในเมืองไทย ที่หาได้ยากพอๆ กันหรือยากยิ่งกว่าก็คือ เด็กที่เผชิญกับโรคร้ายด้วยใจสงบและมั่นคงจนกระทั่งถึงวาระสุดท้ายของชีวิต แม่ซึ่งปานคือหนึ่งในนั้น

นับตั้งแต่วันที่รู้ความจริงจนถึงวันที่สิ้นลม เธอมีเวลาเพียง ๔ เดือนเท่านั้นสำหรับการรับมือกับโรคร้าย แต่เธอก็สามารถเผชิญกับมันและความตายที่จะมาถึงด้วยความกล้าหาญและสง่างาม ในขณะที่เยียวยาไปด้วยวิถีธรรมชาติ เธอก็เยียวยาใจไปพร้อมกันโดยอาศัยธรรมโอสถ แม้กายนั้นสุดวิสัยที่จะเยียวยาได้เพราะมะเร็งลุกลามไปมากแล้ว แต่ใจนั้นไม่มีคำว่าสายสำหรับการเยียวยารักษา ดังนั้นแม้กายของเธอจะป่วยหนัก แต่ใจของเธอหาได้ป่วยไปด้วยไม่

แม้อายุยังน้อยแต่เธอสามารถเข้าใจธรรมะที่ลึกซึ้งได้ นอกจากการสวดมนต์แล้ว หนังสือธรรมะยังเป็นที่พึ่งทางใจของเธอ ที่สำคัญกว่านั้นคือการภาวนาด้วยการพิจารณาภายในและใจอย่างต่อเนื่อง เรียนรู้จากทุกขเวทนาที่ปรากฏกับกาย เพื่อเห็นความจริงว่าสิ่งเหล่านี้มีอายุยี่ดม่นถือมันเป็นเราและของเราได้เลย ความจริงดังกล่าวนี้แหละที่จะนำไปสู่การปล่อยวาง จนทุกข์มีอายุยี่ปีพิทาจิตใจได้

หนังสือเล่มนี้ไม่เพียงพาผู้อ่านไปสัมผัสกับชีวิตช่วงท้ายของ เด็กหญิงซึ่งได้ครองเพศนักบวชสมปรรณานิในเดือนสุดท้ายของชีวิต หากยังเปิดเผยให้เราารู้ถึงความรู้สึกนึกคิดของเธอในช่วงวิกฤต ไม่มี คำโอดครวญต่อความทุกข์ ไม่มีอาการตื่นตระหนกหรือหวาดกลัวต่อ ความตาย มีแต่การยอมรับความจริง และเรียนรู้ที่จะปล่อยวางความ ทุกข์ ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นไม่ได้เลยหากปราศจากการภาวนาอย่างจริงจัง เรื่องราวของเธอจึงเป็นทั้งแบบอย่างและกำลังใจแก่ผู้ประสบโรคร้ายว่า ในช่วงวิกฤตของชีวิต แม้เทคโนโลยีนานาชนิดจะช่วยอะไรไม่ได้ แต่ ก็ยังมีธรรมเป็นที่พึ่งของใจได้

เรื่องราวของแม่ชีปานยังชี้ให้เห็นถึงพลังแห่งความรัก ทั้งของ พ่อแม่และคนรอบข้าง และที่สำคัญไม่น้อยกว่ากันคือ พลังแห่งเมตตา ของ “หลวงพ่อ” ที่ถ่ายทอดธรรมะอันลึกซึ้งให้แก่เธออย่างต่อเนื่อง จนสามารถรักษาใจไม่ให้ทุกข์แม้กายใกล้แตกดับก็ตาม

หนังสือเล่มนี้เป็นบันทึกแห่งความรัก แต่หากไม่ได้รับความ เอื้อเฟื้อจากชมรมกัลยาณธรรมในการตีพิมพ์เผยแพร่ เรื่องของแม่ชี ปานคงเป็นที่รับรู้ในวงจำกัด และคงมีน้อยคนที่จะได้รับประโยชน์ จากเรื่องราวของเธอ จึงขอขอบคุณชมรมกัลยาณธรรม แทนผู้อ่าน ทั้งหลายมา ณ ที่นี้

พระไพศาล วิสาโล

๙ มีนาคม ๒๕๕๙

คำนำ

ชมรมกัลยาณธรรม

ชมรมกัลยาณธรรมได้รับต้นฉบับงานบันทึกเรื่องราวชีวิตของแม่ชีปานจากพระอาจารย์ไพศาล วิสาโล ซึ่งท่านเมตตาให้โอกาสชมรมกัลยาณธรรมได้นำมาเผยแพร่เพื่อเป็นธรรมทาน จึงทำให้พวกเราได้มีโอกาสรู้จักเรื่องราวที่น่าประทับใจของเธอ และในการจัดเตรียมต้นฉบับให้พร้อมสำหรับงานพิมพ์ ก็มีโอกาสดำเนินการได้อ่านทุกตัวอักษรอย่างซาบซึ้งสะเทือนใจ ทั้งจากถ้อยคำของผู้บอกเล่าเรื่องราวโดยรวมซึ่งเป็นคุณแม่ของแม่ชีน้อย ที่สื่อถึงความรักความใส่ใจและความห่วงใยอาทรจากพ่อแม่ที่ยิ่งใหญ่เกินจะประเมินค่า ในอีกส่วนหนึ่งเป็นส่วนที่แม่ชีปานเธอได้บันทึกเรื่องราวต่างๆ ในช่วงเวลาที่เจ็บป่วยในช่วง ๔ เดือนสุดท้ายของชีวิตไว้อย่างละเอียด และทำให้เห็นถึงจิตที่ประณีตและความอาทรหาญที่ไม่เคยย่อถึงความเจ็บป่วยหรือความตายเลยสักคำ เธอมีภูมิธรรมที่น่าชื่นชมและเป็นแบบอย่างที่จะสะท้อนให้เราทุกคนย้อนกลับมาถามตัวเองว่าเราเตรียมพร้อมแค่ไหน กับสิ่งที่จะเกิดขึ้นโดยไม่คาดฝันในชีวิต และที่หนักที่สุดคือการพลัดพรากจากทุกสิ่งทุกอย่างไป โดยไม่อาจต่อรองได้เลย ถึงวันนั้น ...เราจะพร้อมแค่ไหน และจะวางจิตของเราอย่างไร

ในชีวิตของเราทุกคนย่อมต้องประสบกับความทุกข์นานาประการที่จะมาทดสอบสภาวะจิตใจของเรา หากเราไม่พบสิ่งที่ไม่คาดฝันหรือมีชีวิตมันราบเรียบมาก เราก็จะไม่มีโอกาสรู้จักชีวิตและขาดโอกาส

เรียนรู้จากความทุกข์ ผู้ที่มีโอกาสพบทุกข์ที่หนักหนาสาหัส จึงถือเป็น
ผู้โชคดีในแดนธรรม เช่นการที่พ่อแม่ต้องสูญเสียลูกอันเป็นที่รักในวัย
ที่ไม่สมควร ความทุกข์อันใหญ่หลวงนี้ ใครเล่าจะหยั่งได้ว่ามันท่วมทับ
ล้นใจเพียงไร ในฐานะแม่คนหนึ่ง ข้าพเจ้ารู้สึกนับถือน้ำใจของคุณพ่อ
คุณแม่ของแม่ชีปานที่ใช้เวลาที่มีเหลือไม่มากนักสำหรับการอยู่พร้อมหน้า
พ่อแม่และลูกรัก มาทุ่มเทดูแลเอาใจใส่ทะนุถนอมกายใจของเธออย่าง
เต็มกำลังความสามารถ และให้โอกาสเธอได้ทำในสิ่งที่ฝัน ตั้งแต่การ
ยอมไปอยู่ที่วัดกับหลวงพ่อกับที่เธอศรัทธาแม้จะยากลำบากเพียงไรใน
การเดินทางลงมาหาอาหารให้ลูกที่ป่วยหนัก รวมทั้งการที่สนับสนุนให้
เธอได้เป็น “แม่ชีปาน” สมความตั้งใจของเธอรวมทั้งขออนุโมทนากับ
“หลวงพ่อก” พระผู้เปี่ยมด้วยเมตตาและปัญญาอันประเสริฐที่ช่วยให้แม่ชี
สามารถพบแสงสว่างทางธรรมและจากไปอย่างสงบด้วยสภาวะจิตที่มี
พระรัตนตรัยเป็นสรณะอย่างอาจหาญยิ่ง

สำหรับแม่ชีปานนั้น ข้าพเจ้าไม่อาจเอื้อมที่จะพรรณนาถึงเธอได้
เลย เพราะสภาวะจิตและสภาวะธรรมของเธอนั้นมีความพร้อมที่จะ
เจริญทางธรรมต่อไปอย่างแน่นอนไม่ว่า จะไปศึกษาและปฏิบัติต่อใน
สุคติภพภูมิใดก็ตาม ข้าพเจ้ามาคิดว่า..คนที่เรารัก...บางครั้งเขาก็มา
เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตเรา..เพื่อทำให้เรารัก..ให้เราผูกพันและอาลัยถึง
และเขาก็ต้องจากไปในเวลาอันสั้น บางทีโลกนี้อาจจะไม่ดีพอและไม่
น่าอยู่แล้วสำหรับคนบางคนหรือบางดวงจิตก็ได้ เธอจึงทิ้งไว้เพียง
ความทรงจำที่งดงาม และฝากคำถามมากมายที่จะให้เราย้อนมาถาม
จิตใจของเราเองว่าเรามีความพร้อมแค่ไหนกับวันเวลาที่เหลืออยู่ ดังนั้น
ชีวิตของเธอจึงมีคุณค่า และความสำคัญในการเป็นบทเรียน
สำหรับตัวเธอเองและเราทุกคน แม้ว่าระยะเวลาที่อยู่บนโลกนี้จะไม่
นานนักก็ตาม

อาณิสงส์ใดที่เกิดจากการเผยแพร่ธรรมทานนี้ ขออ้อมอุทิศบุญ
กุศลส่งถึงแม่ชีปาน (ด.ญ. วิมุตตา กุณหวงษ์) ให้ปราศจาก ทุกข์ โศก
โรค ภัย และได้เจริญในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายิ่งๆ
ขึ้นไป รวมทั้งทุกท่านที่เกิดมาเพื่อที่จะสอนบทเรียนแห่งธรรมให้แก่
คนที่มีชีวิตเหลืออยู่ในโลกนี้ ขออนุโมทนาทุกท่านที่มีส่วนในการ
เกื้อกูลดูแลเพื่อนร่วมทุกข์ด้วยเมตตาอันบริสุทธิ์ เหนืออื่นใดขออ้อม
ถวายบุญกุศลนี้แด่พระอาจารย์ไพศาล วิสาโล และพระอาจารย์ครรชิต
สุทธจิตโต รวมทั้งพระสุปฏิปันโนทุกรูปที่เป็นที่พึ่งทางใจและแสงแห่ง
ปัญญาของเราทุกคน หวังอย่างยิ่งว่าทุกท่านจะได้รับข้อคิดและอนุสติ
จากชีวิตแบบอย่างของแม่ชีปาน ตามเหตุปัจจัยของทุกท่าน เทอญ

ขออนุโมทนาและขอบพระคุณทุกท่าน
ทพญ. อัจฉรา กลิ่นสุวรรณ
ประธานชมรมกัลยาณธรรม

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
๑. จิตอัศจรรย์ แม่ชื่อน้อย	๑๐
๒. เด็กหญิงคนนั้น วิมุตตา กุณวงษ์	๑๙
๓. กว่าจะรู้ว่าเป็นมะเร็ง	๒๗
๔. การได้พบกับหลวงปู่	๓๓
๕. บ้านทีกของลูก	๔๐
๖. ทางธรรมที่นำทาง	๔๖
๗. วิถีธรรม วิถีวัด	๕๓
๘. หมายเหตุแห่งบ้านทีก	๖๐
๙. ความในใจของลูก	๖๖
๑๐. สุขแต่อยู่ที่ใจ	๗๐
๑๑. หมอเวทนาและการภาวนาพุทโธ	๗๕
๑๒. โคมไฟของคนตาบอด	๘๓
๑๓. โคนผม ยากบวช	๙๑
๑๔. เรื่องราวบางอย่างที่ลูกไม่ได้ละเลย	๙๘
๑๕. ความประณีตของจิต	๑๐๓
๑๖. เตรียมตัวบวช	๑๐๗
๑๗. บวชชี่	๑๑๔
๑๘. จิตอัศจรรย์	๑๑๘
๑๙. บ้านทีกวันสุดท้าย	๑๓๐
๒๐. พิธีปลงศพ	๑๓๕
๒๑. จะไม่ใช่เพียงแค่ความทรงจำอันงดงาม	๑๓๙
๒๒. ดวงธรรมที่ส่องทาง	๑๔๓

ตอนที่ ๑

“จิตอัศจรรย์ แม่ซีน้อย”

๒๑ สิงหาคม ๒๕๕๑

เวลาประมาณ ๒๑.๓๐ นาฬิกา เธอได้ละทิ้งร่างกายที่เจ็บป่วยไปอย่างสงบงดงาม

เช้าตรู่ แม่ประคองลูกสาวให้ลุกนั่งเพื่อเช็ดหน้าตาเตรียมตัวรับประทานอาหารเช้า แม้จะรู้สึกว่าคุณมีเรี่ยวแรงที่ลดน้อยลงอย่างผิดปกติ แต่ก็ไม่ได้ปรึกษาบอกกับใคร เพราะในหัวใจของแม่ไม่เคยยอมรับว่าคุณจะต้องจากไป ไม่เคยบอกกับตัวเองว่าคุณจะต้องทิ้งสังขารไปในเร็ววัน แม่เชื่อเสมอว่าคุณจะต้องมีชีวิตต่อไป แม้ร่างกายจะไม่ปกติเหมือนคนอื่น เพราะลูกรังมีความหวัง มีความฝันอีกมากมายที่ต้องทำให้สำเร็จ และความฝันเหล่านั้นไม่ได้เป็นไปเพื่อตนเองเลยทั้งสิ้น

เมื่อคืนนี้ พ่อกระซิบว่า

“ลูกเราอาการไม่ดีแล้วนะแม่ สงสัยว่าคุณจะคงอยู่กับเราได้อีกไม่นาน”

แม่รับฟังอย่างหนึ่งเดียว จนกระทั่งเมื่อได้สัมผัสกับเนื้อตัวลูกสาว ในเช้าวันนี้ ยามประคองให้ลูกลุกหนึ่ง วันนี้ลูกนั่งตัวตรงไม่ได้ แม่ต้องหาที่พึ่งให้ลูก พร้อมกับนั่งข้างๆ ลูก เหมือนทุกๆ วัน ในเวลาที่ลูกรับประทานอาหาร

“เหนื่อยไหมลูก” เอ่ยถามด้วยความสงสาร แต่คำตอบที่ได้รับ กลับเป็นเช่นทุกวัน

“ไม่เหนื่อยหรอกแม่” พร้อมส่ายหน้า น้ำเสียงใสๆ เล็กๆ เบี่ยมพลัง ยังคงเดิม สม่่าเสมอ

อาหารเข้าเป็นไปเช่นทุกวัน คือนานาผลไม้ที่พอกับแม่ต้องผลัดกันลงไปหาจากตลาดและตามบ้านของชาวบ้านที่รู้จักคุ้นเคยกัน มีอันนี้พิเศษด้วยข้าวเหนียวหนึ่ง ที่ลูกร้องขอว่าอยากกินอีกสักมื้อหนึ่ง เพราะนานแล้วที่ไม่ได้ลิ้มชิมรส ก่อนที่จะกินเอง มีเอ็กเล็กๆ ผ่ายผอมของลูกหยิบข้าวเหนียวมาป้อนให้แม่หนึ่งคำ แล้วจึงกินเองเพียงหนึ่งคำ แม้กระทั่งผลไม้ที่ลูกชอบ ลูกก็ยังกินได้น้อยและมีอาการท้องอืด

แสงอาทิตย์เริ่มสาดผ่านยอดทิวสูง แสงอุ่นอ่อนอบแผ่บนดิน แผ่นหินรอบๆ แม่จึงอุ้มลูกมานอนอบแสงแดดบนแคร่ไม้ไผ่ข้างที่พักลูกนอนหลับตานิ่ง แม่พินิจดูรูปร่างผอมบางราวกับเปลือกไม้ แขนขาของลูกเล็กนิดเดียวกว้งช่วงท้องเท่านั้นที่โตบ้าง ใบหน้าที่เคยอ้อมเอิบเปล่งปลั่งไว้แววของความป่วยกลับผิดปกติ ซีดเขียวกว่าทุกวันริมฝีปากที่เคยเป็นสีชมพู ก็ซีดลง

ดวงตาที่หลับลงทำให้มองเห็นชนตาวางอนนามได้รูป ตลอดระยะเวลาที่ป่วย ลูกมีแววตาดำสนิททุกใส ในส่วนสีขาไม่เคยมีความเหลืองเข้ามาเจือปนเช่นคนป่วยมะเร็งตับทั่วไป แม่คิดว่าเป็นเพราะจิตใจของลูกได้พัฒนาไปสู่การปล่อยวางแล้ว แม่แม่จะไม่ใช้คนปฏิบัติธรรม

ที่ลึกซึ้งแต่แม่ก็รู้ว่าลูกของแม่ไม่ใช่เด็กธรรมดา เพราะไม่เช่นนั้นแล้ว ลูกจะมีความสงบนิ่งปราศจากความเจ็บปวดได้อย่างไร ในเมื่อไม่มียา รับประทานใดๆ ทั้งสิ้น ลูกดูแลจิตใจของตัวเองได้อย่างดีเยี่ยมจนใครๆ รู้ว่าลูกเป็นคนป่วยที่ไม่ก่อภาระให้แก่คนดูแลเลยสักนิด

แต่จากสัมผัสของแม่ วันนี้ลูกเปลี่ยนแปลงไปมาก ทำเป็นเฉยๆ จนถึงเช้า แม่พยายามนวดพ่นให้ความอบอุ่นอย่างเบามือ

“วันนี้ลูกกินอาหารได้น้อยมาก” แม่บอกน้ำที่นิ่งอยู่ใกล้ๆ

เย็นวาน ตอนที่อยู่ตรงระเบียงกุฏิ ลูกได้อัดเสียงสวดมนต์ ทำวัตรเย็นไว้ในเอ็มพีสามที่พ่อเพิ่งซื้อให้ด้วยน้ำเสียงที่ชัดเจน แม่จะมี น้ำเสียงสะดุดและไอเล็กน้อยเป็นบางครั้งก็ตาม แต่ลูกรักก็พยายาม สวดมนต์จนจบ จากนั้นแม่ก็ประคองให้ลูกเอนตัวลงนอน แล้วเราก็ เปิดฟังเสียงสวดนั้นด้วยกัน

“ลูกแม่เก่งจังเลย” แม่หมายความว่าตามนั้นจริงๆ

ถึงเวลาที่ต้องเข้าไปนอนในห้อง แม่ประคองร่างลูกน้อยด้วยความระมัดระวังเกรงว่าลูกจะเจ็บ เพราะร่างกายของลูกบอบบาง เหลือเกิน ก่อนนอนของทุกวันแม่กับพ่อจะต้องนวดฝ่าเท้าให้ลูก แต่วันนี้แม่ทำคนเดียวเพราะพ่อไปงานศพลุงยุทธ แม่ปวดเบาๆ อย่าง ทะนุถนอม แล้วลูกก็ผ่อนคลายร่างกายอย่างสบายอยู่บนเตียงนอน มีหนังสือที่ลูกชอบอ่าน คือประวัติหลวงปู่มั่น วางไว้บนหัวเตียง (ลูกน้อย ชอบวางหนังสือไว้บนหัวเตียงทุกครั้งก่อนนอนตั้งแต่เล็กๆ แล้วถ้าไม่มีหนังสือจะนอนไม่หลับต้องหามาจนได้) คืนสุดท้ายมีหนังสือ ๔ เล่ม อยู่บนหัวนอนคือหลวงปู่มั่น, รัตนนารี, ลัมมาลัมพุทธเจ้าศาสดาเอกของโลก ๔๐ ภิกษุณีอรหันต์

คืนนั้น ลูกนอนหลับตั้งแต่หัวค่ำ แต่ตื่นบ่อยมากเพราะหิวน้ำ บ่อยกว่าปกติ (อาจเป็นเพราะเมื่อตอนกลางวันลูกดื่มน้ำมะพร้าวไป สามลูก) และถ่ายอุจจาระไม่รู้ตัว

“ลูกรู้สึกตัวไหมว่าลูกถ่าย” ลูกน้อยส่ายหน้าเบาๆ ทำให้แม่ กังวลใจไม่น้อย ทำให้แม่จึงเป็นอย่างนี้

ประมาณห้าทุ่มลูกสะดุ้งตื่นเพราะฝันร้าย แม่ซึ่งยังหลับๆ ตื่นๆ คอยสังเกตอาการของลูก รีบกอดลูกไว้แนบอก

“แม่จำ มีคนมัดมือมัดเท้าของปานเอาไว้ จนอึดอัดหายใจแทบ ไม่ออก ปานพยายามดิ้นรนต่อสู้ แล้วตัดสินใจหายใจเข้าลึกๆ จึงตื่น จ๊ะแม่”

“มันเป็นเพียงความฝันเท่านั้นเองแหละลูก ไม่มีใครมาทำ อันตรายอะไรหนูได้หรอก” ลูกกอดแม่ แม่กอดลูกด้วยความรักและ สงสารลูกจับใจ ลูบหัวให้ผ่อนคลาย ลูกเงิบไปสักครู่ แล้วเอ่ยขึ้นว่า

“เมื่อไหร่พ่อจะกลับมาละจ๊ะแม่ พ่อคงกลับถึงวัดตอนเช้านะแม่” คำถามของลูก ทำให้แม่รู้ว่าจิตใจของลูกคงรอพ่ออยู่

“พ่อคงถึงพรุ่งนี้เช้านะลูกเพราะนี่ก็ตีหกแล้ว” ตามกำหนดแล้ว เป็นอย่างนั้น และลูกก็รู้ว่าพ่อไปช่วยงานศพของลุงยุทธ ลุงยุทธที่เป็นมะเร็งเช่นเดียวกับกับลูก และเป็นหัวหน้าของพ่อ ได้เสียชีวิตไป เมื่อตอนสายของวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๑ แต่คืนนั้นพ่อก็ยังขับรถ กลับมาหาลูกในเวลาเที่ยงคืน พ่อคงห่วงลูกมาก การขับรถทางไกล จากขอนแก่นมาดงหลวง หนทางไม่ใกล้นัก แม่รู้ว่าหัวใจของพ่ออยู่ที่ ลูกตลอดเวลา เมื่อมาเห็นอาการบางอย่างของลูก จึงกระซิบบอกแม่

“ลูกเราอาการไม่ดีแล้วนะแม่ สงสัยว่าลูกคงอยู่กับเราได้อีกไม่นาน” แม่นิ่งเงิบไม่ได้ตอบ เพราะหัวใจของแม่มันไม่ยอมรับรู้ในเรื่องนี้

“พ่อ ลูกบอกว่าลูกหายใจไม่สะดวกด้วยนะ” แม่เปลี่ยนเรื่อง พ่อจึงจับมือลูก ลูกหัวลูกอย่างอ่อนโยน

แม่จึงทำ “กัวซา” และ นวดเฟ้นตามร่างกายโดยเฉพาะที่เท้าอัน เย็นเฉียบให้ลูก แม่หวดคล่าอยู่อย่างนั้นแทบตลอดคืน คืนนั้นจึงเป็น คืนที่ยาวนานและทรมานหัวใจแม่อย่างเป็นที่สุด แม่อยากให้ท้องฟ้า สว่างเร็วๆ เพื่อว่าบรรยากาศแห่งความกดดันจะทุเลาเบาบางลงบ้าง ขณะที่ลูบไล้ไปตามร่างกายของลูก แม่ภาวนาให้วันใหม่ที่มาถึงเป็น วันที่ดีอีกวันหนึ่ง

ตลอดคำคืน ทั้งพ่อและแม่ นั่งสมาธิประคองมือลูกสาวตัวน้อย ไว้ในอุ้งมือของตน แล้วแผ่เมตตาภาวนาถ่ายทอดพลังชีวิตให้แก่ลูก จนกระทั่งลูกหลับไป

ยามที่ลูกนอนอวบแดด ลูกจะหลับตาทำสมาธิเหมือนทุกวัน แต่ วันนี้ใช้เวลารวบลิบนาที่เท่า นั้น เพราะแสงแดดจ้ามาก แม่จึงอุ้มลูก กลับมานอนที่ระเบียงกุฏิ ในขณะที่ซ้อนร่างของลูก น้ำหนักร่างช่าง เบาหวิวเหลือเกิน ตรงข้ามกับใจแม่ที่หนักอึ้งราวหินถ่วง เพราะความ ร้อนของแสงตะวัน ไม่สามารถสลایความเย็นเฉียบที่ห่อหุ้มแข้งขา ของลูกได้อีกแล้ว

แม่ค่อยๆ วางร่างอันบางเฉียบลงบนเบาะ แล้วนวดเฟ้นเบาๆ หวังจะเรียกความอบอุ่นให้กลับคืนมา ลูกยังคงทำกิจวัตรประจำวัน ของตนเองอย่างปกติ คือ ถวายผลไม้แด่หลวงพ่อกล่าวอุทิศบุญ และ นอนตะแคงอ่านหนังสือ เขียนบันทึกกิจวัตรประจำวัน แม่เห็นลูก หยิบเล่มที่เป็นเรื่องราวของหลวงปู่่มั่นมาอ่านบ่อยที่สุด สลับกับเล่มอื่นๆ ที่ลูกชอบอ่าน หนังสือทั้งหมดที่มีอยู่หลายสิบเล่มลูกอ่านหมดแล้ว วันนี้คงเป็นวันที่อ่านแทบทวนในเรื่องที่ลูกสนใจจริงๆ

ตกบ้าย แม่เห็นความสดชื่นของลูกมีมากขึ้น จึงวางใจว่าลูกกลับมาเข้มแข็งได้เหมือนเดิมอีกครั้ง

จากนั้น ลูกนอนหลับอย่างยาวนาน แม่ไม่พยายามรบกวนใดๆ จนกระทั่งลูกตื่นขึ้นมาในเวลาใกล้สี่โมงเย็น เป็นเวลาอาหารและป้าเฒ่ากับลุงเปี้ยกขึ้นมาเยี่ยมตามปกติ วันนี้ป้าเฒ่ามีเพื่อนพยาบาลที่ทำงานที่โรงพยาบาลเขาจะมาด้วยหนึ่งคน

ป้าเฒ่ากับเพื่อนพยาบาลจับที่ชีพจรของลูกแล้วมองหน้ากัน ป้าเฒ่าบอกว่าพรุ่งนี้จะขอเตียงผู้ป่วยกับออกซิเจนที่โรงพยาบาลมาให้เวลานั่งนอนจะได้สะดวกขึ้น จากนั้นป้าเฒ่าก็พาเพื่อนพยาบาลเดินชมบริเวณวัด ลุงเปี้ยกไม่ได้ไปด้วย นั่งคุยกับพ่ออยู่ใกล้ๆ ที่ลูกนอน พ่อคงเห็นอาการบางอย่างของลูกที่คิดว่าผิดปกติ จึงร้องถามอย่างตกใจ

“ปาน เป็นอะไรไปลูก” ลูกสบตาพ่อสงบนิ่ง ตอบด้วยน้ำเสียงจริงจังว่า

“พ่อ หนูไม่ได้เป็นอะไรซักหน่อย” ทุกคนชะงัก แม่แต่แม่ พ่อและลุงเปี้ยกหันมาจับมือกันอย่างดีใจ หัวเราะอย่างลึมตัว น้ำตาของแม่ที่ปรี่มๆ พลัดร่วงลงมาอย่างไม่รู้ตัว

ป้าเฒ่ากับเพื่อนๆ กลับมาที่กุฏิอีกครั้งและบอกกับลูกว่า

“รอปานะ แล้วป้าจะกลับมาหาอีกในคืนนี้” ลูกน้อยพยักหน้ารับคำช้าๆ

จากนั้นป้าเฒ่า ลุงเปี้ยกและเพื่อนที่มาด้วยกันก็เดินทางกลับ

เมื่อทุกคนกลับลงไปแล้ว ลูกทานผลไม้เสร็จ เขียนบันทึกไว้ว่า

๑๖.๑๘ น. กินหมากเบน + น้อยหน่า + ส้มเขียว

๑๖.๓๑ น. กินผลไม้เสร็จ ใช้เวลา ๑๓ นาที

นี่คือบันทึกช่วงสุดท้ายของคุณ ถ้าลูกรู้สึกแข็งแรงเช่นทุกวัน ลูกจะต้องบันทึกอาการของร่างกายที่เกิดจากการพอกยาในตอนหัวค่ำ

การพอกยาคั้งสุดท้ายนี้ ลูกไม่สามารถบันทึกเพื่อรายงานหลวงพ่อดีอีกแล้ว

ทุกคืนเวลาหนึ่งทุ่ม แม่จะ “พอกยาสมุนไพรมะพร้าว”^{*} ที่ห้องให้ลูก แล้วลูกก็จดบันทึกอาการของร่างกาย เป็นการพิจารณาอาการของธาตุอย่างละเอียด แต่วันนี้ลูกนอนหลับตานิ่งไม่เคลื่อนไหว แม่จึงใช้เวลาพอกยาน้อยกว่าทุกวัน เอน้ำอุ่นมาเช็ดยาออกจากห้องของลูกเร็วกว่าทุกครั้ง ทั้งที่ควรจะต้องทิ้งไว้นานราวหนึ่งชั่วโมงตามที่ควรจะเป็น

ระหว่างที่เช็ดตัว แม่สังเกตเห็นดวงตาของลูกดูลอยๆ คล้ายคนไม่รู้สึกร่างกาย และมีอาการหายใจทางปาก พุดไม่ออก ตัวก็ร้อนรุ่มๆ ผิดปกติ แม่เช็ดตัวให้หัวตัว ไม่นานลูกก็ผลอยหลับ

สองทุ่มกว่า แม่อยากให้ลูกดื่มน้ำบ้าง จึงตะเตงเบาๆ เพื่อปลุกลูกลืมตาสะลึมสะลือ แม่เอาหลอดดูดน้ำใส่ปากให้ลูกดูด ลูกไม่สามารถดื่มน้ำได้ เพราะลูกอ้าปากไม่ได้แล้ว “ปาน !!!” แม่ร้องเรียกลูกเสียงดัง ด้วยอาการตกใจ พ่อซึ่งเผลอนอนหลับอยู่ข้างๆ สะดุ้งตื่นรีบบอกน้ำเกาะที่นั้งอยู่ตรงระเบียบด้วยกัน ให้ไปตามแม่ชี่และหลวงพ่อด่วน

ไม่นานนักทั้งพระและแม่ชี่จำนวนห้ารูป ก็มาที่กุฏิของลูก ต่างนั้งล้อมรายรอบลูก น้ำนี้และคนอื่นๆ นั้งที่บันได

หลวงพ่อดีให้ธรรมะแก่ลูก เรื่องการละวางขันธห้า เสร็จแล้วทุกคนทำสมาธิภาวนา มีเสียงสวดคาถาชินบัญชรดังแผ่วเบามาจากเครื่องเล่นซีดีตลอดเวลา

* ยาสมุนไพรมะพร้าวที่ใช้พอก คือ ต้นพรหมราชา (รากแสนพัน)

แม่ทั้งนวดมือ นวดเท้า ทั้งเผือกอดลูก หยาดน้ำตาพร่างพรู พ่อ
ดูจะมีสติดีกว่าแม่มาก กระซิบบอกลูกว่า

“ขอให้ลูกได้ไปพบพระพุทธเจ้านะลูก อย่างที่หลวงพ่อบอกกับ
ลูกไว้เนาะ”

น้ำตาแม่ยังคงไหลพราก เอื้อมมือไปแตะที่หัวใจลูกพร้อมกระซิบ
ข้างหูว่า “พุทโธๆ แม่รักลูกที่สุดในโลก”

ยามนั้น ทุกอย่างเกิดขึ้นรวดเร็วคล้ายภาพยนตร์ที่ขมวดเรื่อง
เพื่อจะจบลง แม่รู้ว่านาทีสุดท้ายกำลังจะมาถึงแล้ว แม่ยังจำได้ ลูก
มองหน้าแม่ คล้ายๆ จะเอ่ยอะไรบางอย่าง แต่ไม่มีเรี่ยวแรง แม่จึง
บอกลูกว่า

“ไม่ต้องพูดอะไรหรอกลูก แม่เข้าใจ” แม่หมายความว่าตามนั้นจริงๆ

ในที่สุด ลูกยกมือข้างขวาขึ้นมาพนมไว้บนอก ก่อนจะสะท้อน
ลมหายใจซำๆ เพียงชั่วลมหายใจเข้าออก มือข้างนั้นก็พลอยลงวางนิ่ง
อยู่บนอก แม่คลำหาจับชีพจรลูกอีกหน

“ชีพจรหยุดเต้นแล้วหรือลูกรักของแม่” แม่ครางอย่างอาลัยเศร้า
ทุกอย่างรอบตัวหม่นมัวจนไม่อาจทรงกายชั่วขณะ โสตประสาทยัง
ได้ยินเสียงสวดคาถาชินบัญชรกังวานอยู่

และแล้วความเคลื่อนเกิดขึ้นตรงหน้าอีกครั้ง เมื่อพ่อก้มลง
ซ้อนร่างลูกสาวตัวน้อย เพื่อนำไปยังเตียงนอนข้างใน

พ่อคงสิ้นสติจนสุดกลิ้น จึงปล่อยเสียงร้องไห้โกลบเสียง
อื่นๆ จนหมดกลิ้น

ตอนที่ ๒

เด็กหญิงคนนั้น วิมุตตา กุณวงศ์

๓ ธันวาคม ๒๕๓๘

วันนั้น แม่ปวดท้องตั้งแต่เช้าตรู่ ต้องวานให้เพื่อนบ้านไปตามคุณยายที่อยู่บ้านอีกหลังหนึ่ง มาพาแม่ไปโรงพยาบาลกุตบาก เมื่อถึงโรงพยาบาล ลูกก็คลอດออกมาอย่างง่ายดาย ในเวลาเที่ยงวันนั่นเอง

ตอนที่คลอດออกมาลูกตัวเล็กมาก เล็กกว่าพี่บูย เรื่องรูปร่างเล็กก่อนไปทางผอมบาง แม่ไม่เคยเอะใจอะไร คิดแต่เพียงว่าเป็นเพราะลูกไม่ชอบทานเนื้อสัตว์ ไม่ชอบไขมัน และเพราะลูกเป็นเด็กเคลื่อนไหวว่องไว เดินซ้าๆ ไม่เป็น วิ่งมากกว่าเดิน จึงไม่ใช่เรื่องผิดปกติที่ลูกจะดูตัวเล็กเพราะไม่มีไขมัน

ชีวิตของลูกแตกต่างจากพี่บูยอยู่บ้าง เพราะช่วงนั้นเป็นช่วงที่พ่อไม่ค่อยมีเวลาอยู่บ้าน ต้องออกไปประชุมต่างจังหวัดอยู่บ่อยๆ แม้แต่วันที่คลอດลูก พ่อก็ยังประชุมที่กรุงเทพฯ ปล่อยให้แม่กับลูกสองคนอยู่กันตามลำพัง ที่บ้านพักในศูนย์อินแปง เมื่อแม่พาลูกเล็กๆ กลับมา

อยู่ที่บ้านคุณยาย เพื่อที่ตัวแม่จะได้อยู่ไฟ พ่อก็กลับมาบ้านในวันที่สามของอายุลูก ครั้งนั้น พ่อมีเวลาอยู่กับเราเพียงแค่วันหนึ่ง หอมแก้มลูกหนึ่งครั้งเท่านั้น แล้วรีบขึ้นรถไปประชุมที่ขอนแก่นด้วยเนื้อหาสำคัญเกี่ยวกับการบริหารจัดการองค์กร ที่ขาดสมาชิกคนใดคนหนึ่งไม่ได้เลย

แม่เป็นผู้หญิงที่เกิดและเติบโตในหมู่บ้าน การศึกษาแค่ระดับประถมปีที่หก ส่วนพ่อเป็นนักพัฒนาจบปริญญาตรีที่มาจากข้างนอก เรามาเจอกันด้วยชะตาฟ้ากำหนดกรรมมัง แม่จึงได้เลือกพ่อเป็นคู่ชีวิต ทั้งที่มีใครอีกหลายคนที่ให้แม่เลือก แม่อาจมีชีวิตที่ต่างออกไปจากนี้

การเป็นภรรยานักพัฒนา แม่รู้ตั้งแต่แรกแล้วว่าชีวิตต้องเป็นอย่างไร การเลี้ยงลูกตามลำพังบ่อยครั้ง อยู่ในศูนย์ที่มีผู้คนจากทุกมุมโลกแวะเวียนมาดูงาน กลับเป็นเรื่องที่ดี เพราะลูกได้เติบโตมากับการพบเจอคนต่างชาติต่างภาษาต่างวัฒนธรรมมากมาย แม้แต่วันสุดท้ายของร่างกายลูก ญาติมิตรที่รักใคร่ผูกพันกับครอบครัวเราก็มาร่วมงานมากมาย บางกลุ่มบินข้ามน้ำข้ามทะเลมาเพื่อลูก

ลูกได้ชื่อว่า **วิมุตตา** นามสกุล **กฤษวงษ์** เป็นชื่อที่พ่อกับแม่ช่วยกันคิด เพราะเราอยากให้ลูกเติบโตเป็นคนดีมีธรรมะติดตัวอยู่เสมอ บางทีแม่เผลอคิดว่า เป็นเพราะชื่อนี้ด้วยหรือเปล่าที่ทำให้ลูกจากแม่เร็วเกินไป

แม่เลี้ยงลูกด้วยน้ำนมแม่มากกว่าพี่บู๊ เพราะว่าการไม่ยอมดื่มนมวัว แต่ชอบดื่มน้ำนมถั่วเหลือง และชอบกินผลไม้มาตั้งแต่เล็กๆ แล้ว

ลูกเดินได้ตั้งแต่อายุ ๙ เดือน แม่คิดว่าลูกแข็งแรงดี แม่ลูกจะผอมกว่าเด็กอื่นๆ ในหมู่บ้านที่อาหารการกินไม่สมบูรณ์เท่าครอบครัวเรา ระบบขับถ่ายของลูกไม่ปกติมาตั้งแต่เล็กๆ ลูกมักจะถ่ายอุจจาระเป็นก้อนแข็ง และช่วงเวลาที่ต้องขับถ่ายไม่สม่ำเสมอทุกวัน

แม่เริ่มครุ่นคิดเรื่องสุขภาพของลูกมากขึ้นเมื่อลูกบอกว่าปวดท้องมาก ตอนที่ลูกอายุประมาณ ๙ ขวบ แต่แม่ก็ไม่เคยคิดไกลไปถึงมะเร็ง

ไม่ใช่แม่เพียงคนเดียวที่คิดแบบนี้ คุณหมอที่รักษาลูกก็ยังคาดไม่ถึง คุณหมอในโรงพยาบาลต่างๆ ถึงสามโรงพยาบาล ยังวิเคราะห์สาเหตุการปวดท้องไปไม่ถึงมะเร็ง

ทำไมเราจึงผิดพลาดไปมากมาย จนกระทั่งสายเกินแก้

“เป็นเพราะกรรมอะไรที่ทำให้ลูกเราเป็นอย่างนี้ ถ้าเป็นเพราะกรรมของลูกเอง ลูกเราอายุยังน้อยไม่เคยทำกรรมร้ายแรงอะไรเลย หรือว่าเป็นกรรมเก่า หรือว่าเป็นกรรมของพ่อกับแม่ที่ตกไปถึงลูก”

คำถามที่ไร้คำตอบนี้ ทำให้พ่อเปลี่ยนไปมาก จากที่เคยร้องไห้เสียใจแทบจะตลอดเวลาในวันแรกๆ ของการจากไปของลูก พ่อกลายเป็นคนสงบนิ่งเศร้าลึกอยู่ข้างใน ไม่ต่างจากแม่ บางคืน...กระทั่งทุกวันนี้ พ่อจะลุกขึ้นมาสวดมนต์ภาวนาในยามดึก แม่รู้ว่าพ่อพยายามระงับความรู้สึกทุกข์ทรมานที่คิดถึงลูก ซึ่งเมื่อก่อนพ่อไม่เคยทำ

ลูกรักของแม่ ไม่มีสักวินาทีที่แม่จะไม่คิดถึงลูก ตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับใหล เพราะลูกทิ้งร่องรอยของความผูกพันเอาไว้มากมายเหลือเกิน

ห้องนอนของลูกทุกอย่างยังถูกจัดวางเหมือนเดิม บ้านไม้หลังเล็กๆ ได้ถูกลงที่ซุกตัวอยู่ใต้ร่มเงาไม้ขนาดใหญ่หลังนี้ มีห้องนอนสองห้อง ห้องหนึ่งเป็นของลูก เตี้ยงนอนยังมีหนังสือเล่มโปรดของลูกวางไว้ที่หัวเตียงหลายเล่มเช่นเดิม อาจมีแปลกออกไปบ้างคือสมุดบันทึกเล่มเล็กๆ ๔ เล่ม ที่ลูกเขียนทุกวันเกือบตลอดเวลา เพราะลูกตั้งใจบันทึกกิจกรรมการดูแลตัวเองทั้งบทรกรรมเอาไว้ ตลอดเวลาสี่เดือนของความป่วยไข้ แม้กระทั่งวันสุดท้าย โดยที่ไม่ได้มีใครร้องขอให้ทำ

เรื่องการบันทึก แม่จำได้ว่าครั้งหนึ่ง แม่พ่อและพี่บ๊วยอยากรู้ว่า ลูกบันทึกอะไรเอาไว้จึงหวนนึกหวนหาไม่ยอมให้ใครแตะต้อง เมื่อลูกลงไปอาบแดดที่ข้างกุฏิ พ่อจึงแอบเปิดอ่าน ลูกกลับขึ้นมาเห็นบางอย่างที่ผิดสังเกต จึงพูดกับทุกคนด้วยน้ำเสียงดุๆ ว่า

“เปิดอ่านสมุดบันทึกของบ้านใช้ไหม” เราสามคนก้มหน้าซอมนยิ้มด้วยความละอาย จากนั้นไม่มีใครกล้าแตะสมุดบันทึกของลูกอีกเลย

ลูกเริ่มเขียนบันทึกทุกวัน ตั้งแต่อยู่รับการศึกษาแบบธรรมชาติ บำบัดที่ศูนย์บำบัดของหมอเขียว ที่ดงตาล อาจเป็นเพราะพ่อซื้อสมุดบันทึกมาให้ เป็นเล่มเล็กๆ สีเหลืองจตุรัส ขนาด ๖ คูณ ๖ นิ้ว ซื้อมาโดยที่ไม่ได้คิดว่าลูกจะจริงจังในการบันทึก จนกระทั่งกลายมาเป็นสิ่งที่มีประโยชน์ต่อคนอื่นในเวลาต่อมา

การบันทึกนี้ยิ่งเข้มข้นขึ้นเมื่อมาอยู่ที่วัดป่าภูไม้สาว ลูกบันทึกทุกกิจกรรมของการดูแลตัวเองทั้งกายและจิต ยามที่หลวงพ่อกำลังมาเยี่ยมและให้ธรรมะ ลูกจะเอาบันทึกให้หลวงพ่ออ่าน และเรื่องราวต่างๆ ที่ลูกสนทนากับหลวงพ่อ เป็นเรื่องที่ลูกกับหลวงพ่อนั้นที่รู้

อีกเรื่องหนึ่งที่แม่อยากบอกกับลูก ถ้าแม่รู้ว่าลูกจะอยู่กับเราไม่นาน แม่คงไม่ส่งลูกไปเรียนหนังสือในเมือง แม้ว่าการไปอยู่ที่นั่นเป็นเรื่องที่ดีต่ออนาคตก็ตาม

“บ้านต้องเรียนในเมืองนะลูก ไปอยู่กับปู่กับย่า กับพี่บ๊วย” ลูกรับฟังอย่างตกใจ มองหน้าแม่แล้วนิ่งอึ้ง ด้วยวัยเพียงแปดขวบเท่านั้นเอง ทำไม่ต้องให้หนูไป แม่คิดว่าในใจลูกคงรำพึงแบบนั้น แต่ไม่มีคำใดเอ่ยออกมา

แม่กับพ่อตกลงกันโดยไม่ได้ถามความสมัครใจของลูก แต่ลูกก็ไม่ได้ขัดขืนอะไร เมื่อแม่สัญญาว่าจะไปเยี่ยมลูกให้บ่อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ จะไปหาลูกทุกครั้งที่ลูกต้องการ แล้วแม่กับพ่อก็ทำตามนั้นจริงๆ

เราไม่เคยห่างกันเกินไป โดยเฉพาะในเวลาที่คุณป่วย แม่อยู่ข้างๆ ลูกเสมอ แต่ความป่วยไข้ก็ยังพราวลูกไปอยู่ดี

เรื่องความเข้มแข็งทางจิตใจที่คุณมีเป็นพื้นฐาน ทำให้แม่วางใจว่าคุณสามารถดูแลตัวเองได้เมื่ออยู่ห่างแม่ เพราะแม่ได้อ่านเรียงความของคุณที่คุณครูให้เขียนเกี่ยวกับเรื่องแม่ ลูกเขียนไว้ว่า

“แม่ให้ฉันมาเรียนหนังสือในเมือง เพราะแม่อยากให้ฉันมีอนาคตที่ดี เพื่อนฉันบางคนไม่มีพ่อแม่แต่เขายังเรียนหนังสือได้ ฉันยังมีแม่ที่เป็นกำลังใจ ฉันต้องอยู่ได้เช่นกัน”

แต่ทว่าปีแรกที่ลูกอยู่ในเมืองมุกดาหาร ในชั้นเรียนประถมปีที่ ๓ ลูกเริ่มมีอาการปวดท้องด้านซ้าย พี่บ๊วยที่คอยดูแลลูกบอกว่า ทุกครั้งที่ปวดท้อง น้องยังตั้งใจไปโรงเรียน บางวันปวดมากจนต้องไปนอนพักในห้องพักพยาบาล แต่เมื่อพี่สาวถามว่าเป็นยังไงบ้าง ปวดมากไหม น้องจะตอบเหมือนๆ กันทุกครั้งว่า “ไม่เป็นไร ไม่ต้องห่วงปาน”

การไปหาหมอเพื่อตรวจอาการปวดท้องในครั้งแรกๆ หมอบอกว่าลูกเป็นโรคเครียด เป็นเด็กเรียนเก่ง ความเครียดลงกระเพาะ หมอจ่ายยารักษาอาการปวดท้อง และเป็นเช่นนั้นทุกครั้งไปหาหมอ

จนกระทั่งหนึ่งปีผ่านไปอาการปวดท้องของคุณเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ จากที่เคยปวดเพียงเดือนละครั้ง กลายเป็นหลายครั้ง แม่ต้องเปลี่ยนหมอเปลี่ยนโรงพยาบาล แต่แล้วการวินิจฉัยโรครักก็ไม่ต่างไปจากเดิมเท่าใดนัก หมอโรงพยาบาลที่สองบอกว่า ลูกเป็นโรคกระเพาะ สาเหตุมาจากการเป็นเด็กเรียนเก่ง มีความเครียดมาก โตขึ้นก็จะหายไปเอง

จริงอยู่ที่ประวัติการเรียนของคุณดีเยี่ยม ด้วยความตั้งใจเรียนของคุณ แต่ไม่ได้มีใครบังคับลูกเลยสักนิด ลูกมีวินัยในตัวเองทั้งสองคน

คุณย่าบอกว่าตลอดเวลาที่อยู่กับคุณปู่คุณย่า ลูกไม่เคยเหลวไหลในเรื่องการเรียน กลับจากโรงเรียนลูกจะต้องทำการบ้านให้เสร็จก่อนแล้วจึงจะเล่นตามประสาเด็กๆ ลูกเล่นเกมคอมพิวเตอร์เหมือนเด็กทั่วไป โดยที่ไม่ต้องควบคุมระวังว่าลูกจะติดเกม เพราะสิ่งที่ลูกติดมากกว่าคือนิทานก่อนนอน

ทุกคืน แม้กระทั่งตอนที่ลูกป่วยมาก ลูกจะขอให้พ่อกับแม่เล่านิทานก่อนนอน เรื่องเดิมๆ ซ้ำๆ ลูกฟังได้ไม่เบื่อคือเรื่องสโนว์ไวท์ และเรื่องชีวิตวัยเด็กของแม่ที่ยากจนมากต้องเดินเท้าไปไกล เพื่อขอข้าวจากหมู่บ้านอื่นมากิน ดังนั้นแม่คิดว่า เรื่องจิตใจที่ตึงเครียดไม่น่าจะเกิดกับลูก เพราะลูกมีคนเล่านิทานให้ลูกฟังหมั่นเวียนกันไป ทั้งปู่ ทั้งพ่อ และแม่ เราอยู่ใกล้ๆ ลูกตลอดเวลา เราให้เวลากับลูกมากเท่าที่จะทำได้ แม้กระทั่งพ่อที่มีงานยุ่งเป็นที่สุด

แต่สาเหตุการปวดท้องของลูก แม่ก็ไม่เคยคาดเดาไปไกล อาจเป็นเพราะแม่ไว้วางใจในความรู้ของหมอ เหมือนคนทั่วไป แต่สิ่งหนึ่งที่เราทั้งหลายไม่ได้คิดคือ หมอเองก็ไม่สามารถรู้จักมะเร็งได้ทุกแง่มุม โดยเฉพาะมะเร็งในตับอ่อนที่ตรวจพบได้ยากมาก และพบในเด็กเพียงไม่กี่ราย ดูเหมือนว่าลูกจะเป็นรายที่สองหรือสามในประเทศไทย เท่านั้นเอง

แม่มาย้อนคิดเรื่องจิตใจของลูก แม่รู้ว่าลูกโตขึ้นและพร้อมที่จะเข้าใจคนอื่น รู้จักการให้กำลังใจคนอื่นได้แล้วด้วย โดยเฉพาะกับแม่ เมื่อเวลาที่แม่ไปเยี่ยมไปนอนค้างกับลูกในวันหยุดเสาร์อาทิตย์ เวลาที่แม่ต้องกลับหมู่บ้าน ลูกจะร้องเพลงให้กำลังใจ บางครั้งก็เป็นเพลงตลกๆ ของโปงลางสะออน แล้วบอกว่า “หนูไม่คิดถึงแม่หรอก” เมื่อแม่ขับรถจากมาแล้ว ลูกยังส่งข้อความทางโทรศัพท์มือถือมาให้กำลังใจแม่ บอกว่า “แม่ขับรถดีๆ นะ รักแม่นะ”

การเป็นเด็กในเมืองไม่ได้ทำให้ลูกเปลี่ยนแปลง ทุกปิดเทอมลูกกลับมาบ้านบัวของเรา ลูกมีกลุ่มวิ่งเล่นของลูกราวๆ สิบลคน ลูกตั้งตัวเป็นผู้นำ ในเวลาปิดเทอมนั้น เด็กทุกคนจะต้องมีงานเป็นของตัวเอง นั่นคือการดูแลความสะอาดของศูนย์อินแปง ลูกประชุมจัดเวรกวาดขยะ ทุกคนต้องทำงานให้เสร็จก่อนที่จะวิ่งเล่น สิ่งที่ลูกและเพื่อนๆ ชอบมากที่สุดคือเกมไล่เตาะตัว ที่คนเก่งๆ มักจะป็นหนีขึ้นไปอยู่บนเถาวัลย์สูง และลูกนั่นเองที่ปีนได้สูงกว่าทุกคน

เถาวัลย์ใหญ่ยังคงอยู่ ทุกครั้งที่แม่เหลียวเห็น มันเป็นสิ่งบาดตาบาดใจ ลูกรู้ไหม เสียงหัวเราะร่าเริงแจ่มใสของลูกยังคงอยู่ เพื่อนๆ ของลูกไม่มีใครปีนป่ายเล่นบนนั้นอีกเลย ทุกคนคงคิดถึงลูก

อาการป่วยของลูกชัดเจนขึ้น เมื่อตอนปิดเทอมครั้งสุดท้าย เดือนตุลาคม ปี ๒๕๕๑ ลูกปวดท้องนอนจมอยู่ในบ้าน นานหลายชั่วโมง แม่จึงให้กินยาประจำตัว คือยารักษาโรคกระเพาะ ลูกจึงลุกขึ้นมาเล่นกับเพื่อนๆ ที่นั่งรออยู่ที่ข้างล่างได้

นั่นคือการเล่นปีนป่ายเถาวัลย์ครั้งสุดท้ายของลูก

ตอนที่ ๓

กว่าจะรู้ว่าเป็นมะเร็ง

“แม่ ป่านเบื่อกินยาจังเลย”

ลูกบ่นเบาๆ ขณะที่หยิบยาออกมากินตามปกติทุกวันอย่างมีวินัย เป็นเวลาสามปีกว่า ที่ลูกต้องเข้าออกโรงพยาบาลแล้วได้ยามากินระงับอาการปวดท้อง โดยที่ไม่มีใครเฉลียวใจเรื่องมะเร็ง

เริ่มจากคลินิกในเมืองสกลนคร ที่วินิจฉัยว่าเป็นโรคกระเพาะ จนไปถึงโรงพยาบาลรักษัสกล ก็ยังเป็นโรคเครียดลงกระเพาะ กระทั่งมาถึงโรงพยาบาลที่ได้รับยกย่องว่าเป็นสถาบันสร้างแพทย์ คือโรงพยาบาลศรีนครินทร์ จังหวัดขอนแก่น วิเคราะห์ว่าเป็นโรคทาลัสซีเมียร์ โลหิตจาง

พ่อไม่ละความพยายาม ในวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ พ่อได้พาป่านไปหาหมอที่โรงพยาบาลรามฯ เพราะคิดว่าที่นั่นน่าจะเป็นที่ๆ ตรวจพบสาเหตุได้แม่นยำที่สุด

วันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ หมอส่งกล้องพบติ่งเนื้อในลำไส้ เจาะเนื้อส่วนนั้นไปวิเคราะห์

วันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ หมอบอกว่า ผลการวิเคราะห์ติ่งเนื้อ ไม่ใช่เซลล์เนื้อร้าย หมอให้กลับบ้านพร้อมยากิน ไม่มีการรักษาอื่นใดอีกเลย

วันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ขณะอยู่ที่บ้านคุณย่า ป่านมีอาการปวดท้องอย่างรุนแรง ถูกส่งตัวไปโรงพยาบาลมุกดาหาร หมอตรวจพบก้อนเนื้อในตับ ๑๒ จุด แต่ยังไม่สามารถบอกได้ว่าเป็นมะเร็งหรือไม่

วันที่ ๓ มีนาคม - ๑๙ มีนาคม ๒๕๕๑ พ่อพาป่านไปรักษาตัวที่ศูนย์บำบัดธรรมชาติกับหมอเขียว ที่อำเภอคงตาล

ป่านกลับมาอยู่กับพ่อและแม่อย่างใกล้ชิดอีกครั้ง ที่บ้านบัว เราได้ดูแลลูกอย่างเต็มความสามารถ ด้วยวิถีธรรมชาติบำบัดของหมอเขียว ที่หมู่บ้านมีอาหารธรรมชาติปลอดสารพิษเป็นอาหารให้ลูกมากมาย อย่างไม่ต้องเป็นกังวล

ถึงแม้ลูกจะป่วย แต่บ่อยครั้งที่ลูกสามารถวิ่งเล่นกับเพื่อนๆ ได้ในวันสงกรานต์ ลูกยังออกไปเล่นสนามน้ำกับคนอื่นๆ อย่างสนุกสนาน

แต่แล้วสถานการณ์ก็แย่งอีกครั้ง วันที่ ๒๔ เมษายน ลูกมีอาการปวดท้องอย่างรุนแรง จนต้องส่งโรงพยาบาลรักษีสกลอย่างกระชั้นชิด ในช่วงเวลานั้นนั่นเอง ที่ลูกได้เจอกับหลวงพ่อกั้งครั้งแรก ด้วยความเมตตาของท่านเป็นอย่างยิ่ง คือวันที่ ๒๕ เมษายน ซึ่งทำให้ชีวิตของลูกได้พบสิ่งดีๆ ในท่ามกลางความยุ่งยากของชีวิต ที่แม่คิดว่านี่ไม่ใช่ความบังเอิญ

การรักษาที่โรงพยาบาลรักษีสกลไม่อะไรคืบหน้าเหมือนทุกครั้ง พ่อจึงพาลูกมาที่โรงพยาบาลรามฯ อีกครั้ง ในวันที่ ๓๑ เมษายน ครั้งนี้หมอได้เจาะตับ และตรวจพบเซลล์มะเร็ง

“ลูกของคุณเป็นมะเร็งที่ตับอ่อน” คำพูดของหมอ เหมือนมีดเล่มใหญ่ที่ผ่ากลางหัวใจของแม่อย่างฉับพลัน แม้จะสังหรณ์ใจอยู่บ้าง แต่ใครล่ะจะอยากยอมรับความจริง เมื่อความจริงปรากฏตัวอย่างรวดเร็ว และทีมทางการแพทย์ก็ให้ปวดร้าวอย่างฉับพลันเช่นนี้ สิ่งแรกที่เราจะต้องทำให้ได้ในเวลานั้น คือตั้งสติให้มั่นคง

พ่อพยายามโทรศัพท์ติดต่อใครหลายคน ที่รู้จักคุ้นเคยเพื่อขอคำแนะนำ เขาเหล่านั้นล้วนเป็นผู้ทรงภูมิทางด้านการศึกษาแพทย์แผนปัจจุบัน และแพทย์ทางเลือก คำแนะนำยิ่งก่อให้เกิดความสับสนอลหม่านในอารมณ์ ก่อนหน้านี้พ่อเคยพยายามค้นหาสาเหตุการป่วยใช้จนผ่ายผอมของลูกจากหนังสือจากอินเทอร์เน็ต จนกระทั่ง มาสรุปว่า อาการแบบนี้ยังไม่มีกรณีบันทึกไว้มากนัก พ่อจึงฝากความหวังเอาไว้กับหมอที่โรงพยาบาลรามฯ

ลูกแม่ คำวินิจฉัยของหมอ ทำให้แม่เจ็บปวดแทบขาดใจ ใครบ้างที่ต้องเผชิญความจริงอย่างนี้แล้วไม่ร้องไห้ แม่คงต้องยกมือไหว้อย่างเคารพ แต่ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม แม่ต้องยิ้มให้ได้ต่อหน้าลูก ต้องบอกกับลูกว่าไม่เป็นไร ต้องบอกว่าลูกจะต้องหาย ขอให้อดทนไว้ทั้งๆ ที่รู้อยู่ว่าลูกกำลังเจ็บปวดกับการกักกินของมันอยู่ และไม่มีวันหายขาด

ความเจ็บปวดของลูกในตอนนั้น ถ้าสามารถถ่ายทอดความเจ็บปวดมาถึงแม่ได้ แม่ก็จะทำ ขอให้แม่เจ็บแทนลูก ดีกว่าที่แม่จะต้องทนเห็นลูกเจ็บและครวญครางอย่างน่าเวทนาย่างนี้

ความตกใจ ความเจ็บปวดในใจ ยังไม่ทันสร้างซา ความสับสนทรมานในอารมณ์ก็เข้ามาแทรกอย่างต่อเนื่อง นั่นคือพ่อกับแม่ต้องตัดสินใจว่าจะรักษาลูกอย่างไรดี เพื่อให้ลูกเผชิญกับความเจ็บปวดให้น้อยที่สุด

วันที่ ๑๕ พฤษภาคม

ต้องตัดสินใจเลือกแนวทางการรักษา

โดยพื้นฐานการทำงานของพ่อ ที่ทำงานเกี่ยวข้องกับการแพทย์ ทางเลือกมาโดยตลอด พ่อรู้ว่าการแพทย์แผนปัจจุบันมีข้อจำกัดบางอย่างเช่นกัน เช่น ในกรณีการรักษาและจบลงที่ความตาย คนไข้ต้องผ่านความเจ็บปวด จนต้องให้ยาระงับปวดจนถึงที่สุด เราไม่ได้คิดไกลไปถึงเรื่องอื่น แต่สภาพของลูกที่ผ่านมา ๑๕ วัน ในโรงพยาบาล บอกเราว่าลูกต้องอดทนกับความเจ็บปวดทรมานมากแค่ไหน ยามลูกร้องครางเบาๆ ในบางคราว แม่ต้องกดมอร์ฟินเข้าเส้นเลือดให้ลูกเป็นระยะบ่อยครั้งที่ลูกพรวดเวลหลับไปเพราะฤทธิ์ยา แล้วตื่นขึ้นมาเพราะความเจ็บปวด มีอารมณ์หงุดหงิดรำคาญใจบ่อยครั้ง ฝ่าปากกับแม่ว่า

“ปานอยากกลับบ้าน พาปานกลับบ้านเถอะนะแม่” ทุกครั้งเมื่อกอดลูก กลืนน้ำตาไม่ให้หยดลงมาแทบไม่ไหว ลูกคงทรมานจริงๆ เพราะแม่แต่มอร์ฟินก็ยังไม่อาจระงับปวด ตอนนี้ง่ายๆ ทุกส่วนนวมเบ่งไปหมด

เราจะมีทางเลือกอื่นอีกไหมหนอ แม่กับพ่อครุ่นคิดเรื่องทางเลือก ทั้งที่เช้าวันที่ ๑๕ เราทั้งคู่ได้เข้าฟังการบรรยายเรื่องการดูแลคนป่วย หลังจากรับการรักษาด้วยเคมีบำบัดแล้ว เรานำเอาคำอธิบายนั้นมาใคร่ครวญซ้ำอีกหลายรอบ เพียงเพื่อรอเวลาเซ็นยินยอมรับการรักษาในเวลาบ่าย จริงๆ แล้วเราไม่มีทางเลือกอื่นอีกเลย นอกจากยอมรับการรักษาด้วยการแพทย์แผนปัจจุบัน ที่มีเครื่องมือครบครัน ทำได้แม้กระทั่งดูแลนาที่สุดท้ายของชีวิตให้ปราศจากความเจ็บปวด แต่ขณะเดียวกัน นั่นหมายถึง ภาวะไร้ซึ่งสติ ซึ่งพ่อไม่แน่ใจว่าควรจะให้เป็นอย่างนั้นจริงๆ หรือไม่

เหตุผลที่สองที่เราต้องใคร่ครวญอย่างหนัก เพราะหมอบอกว่าถึงแม้จะรับการรักษาด้วยเคมีบำบัดไปแล้วก็ตาม นั่นทำได้เพียงการระงับการเติบโตของเซลล์มะเร็งได้เพียงชั่วคราว เป็นการยืดอายุของลูกให้ยืนยาวออกไปเพียง ๒ - ๓ เดือน แต่ลูกต้องเผชิญกับอาการข้างเคียงที่ไม่พึงประสงค์ เหมือนกับคนไข้ทั่วไปต้องเจอ คืออาการทรมาณชนิดอื่นๆ ที่เกิดกับร่างกายแทน ประกอบกับร่างกายลูกไม่แข็งแรงนัก หมอเองยังเกรงว่าร่างกายลูกจะไม่ตอบสนองเคมีบำบัด ซึ่งเท่ากับไร้ประโยชน์ที่จะทำ

ในที่สุด...เวลาเที่ยงวัน ของวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ขณะที่พอกับแม่ นั่งอยู่ที่หน้าห้องคนป่วย พยาบาลวัยกลางคนที่แม่มารู้จักหลังว่าเป็นหัวหน้าพยาบาลของตึกนี้ เดินเข้ามาถามไถ่พูดคุยกับแม่ รู้ว่าเรากำลังลำบากใจเรื่องการตัดสินใจที่จะให้ลูกใช้เคมีบำบัดหรือไม่ พยาบาลคนนั้นพูดว่า

“ถ้าเป็นลูกพี่ พี่จะพาเขากลับบ้าน ไม่มีประโยชน์ที่จะให้เขาทรมาณมากไปกว่านี้”

เหมือนพระมาโปรด ชี้อาชีพเดินให้กับคนที่มองไม่เห็นทางออก หรือช่วยเพิ่มกำลังใจให้กับความไม่กล้าตัดสินใจ ทั้งที่พอกับแม่อยากจะทำอย่างนั้นอยู่แล้ว

“ขอบคุณค่ะ พี่วรรณ” แม่อ่านป้ายชื่อที่หน้าอก และยังคงจำได้มาจนทุกวันนี้

ตอนที่ ๔

การได้พบกับหลวงพ่อ

“กลับบ้านกันนะลูก” แม่กลับมาบอกลูกในไม่ก็นาทีถัดมา เมื่อการสนทนากับหัวหน้าพยาบาลจบลง ลูกมีอาการดีใจ สีหน้าแวววตา บ่งบอกถึงความสุขที่กลับคืนมาอย่างฉับพลัน

ถึงกระนั้น แม่เองก็ยังกังวลใจไม่น้อย ในการดูแลลูกโดยปราศจากเครื่องมือแพทย์ที่จำเป็น จึงเตรียมออกซิเจนกระป๋องเล็กๆ ไว้ให้ลูกหลายกระป๋อง ส่วนพ่อได้ไปติดต่อขอรถพยาบาลกับโรงพยาบาล กำหนดการที่จะเดินทางได้คือวันพรุ่งนี้

๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๑

“ปานอยากไปอยู่ที่วัดกับหลวงพ่อ” ลูกบอกแม่กับพ่อ ในเช้าวันนั้น ก่อนที่จะออกเดินทาง

“ที่วัดไม่มีเครื่องมือพยาบาลอะไรเลยนะลูก” พ่อย้ำ

“ไม่เป็นไรค่ะพ่อ ปานอยากไปอยู่ร่วมกับหลวงพ่อ” ลูกยืนยัน

“แต่ว่าตอนนี้ร่างกายป่านยังไม่แข็งแรงนัก ไปรักษาตัวที่สวนป่านาบุญ ของหมอเขียวก่อนนะลูก”

“ค่ะ” ลูกรับคำอย่างเข้าใจในความจำเป็น

ความผูกพันที่ลูกมีต่อหลวงพ่อ คงเริ่มตั้งแต่การได้พบกับท่านในครั้งแรกแล้ว

วันนั้น วันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๕๑ หลวงพ่อมีธุระบางอย่างที่จังหวัดสกลนคร ขณะที่ลูกนอนป่วยอยู่ในโรงพยาบาลรักษัสกลมาตั้งแต่เมื่อวาน อาจารย์ชรินทร์ ที่เป็นลูกศิษย์หลวงพ่อ ได้เคยนิมนต์หลวงพ่อเอาไว้ว่าอยากให้ท่านมาโปรดเด็กผู้หญิงคนหนึ่งที่คุณยอินแบ่งเพราะอาจารย์ชรินทร์มาเก็บข้อมูลทำวิทยานิพนธ์เกี่ยวกับบองค์กรชาวบ้านบนเทือกเขาภูพาน ได้มาพบลูกที่นอนป่วย และเห็นว่าลูกเป็นเด็กดีที่น่าช่วยเหลือ จึงนิมนต์หลวงพ่อเอาไว้

วันนั้น ด้วยเหตุบังเอิญที่อาจารย์อยากจะนิมนต์หลวงพ่อ และหลวงพ่อก็อยู่ในเมืองนั้นแล้ว การนัดหมายจึงเกิดขึ้น โดยที่หลวงพ่อเดินทางไปรออาจารย์ชรินทร์ที่โรงพยาบาล ขณะที่รอ หลวงพ่อได้นั่งสมาธิและพบว่าดวงจิตของลูกพร้อมแล้วสำหรับการรับคำสั่งสอนชี้แนะ

“ก่อนที่เราจะไปเยี่ยมเขาในห้อง เรานั่งสมาธิรอคนที่จะมาพาไปอยู่ข้างนอก มีความสลับบางอย่างสื่อสารกับเราได้ บอกถึงสภาวะบางอย่างของเขา เมื่อไปถึงเราก็บอกเขาตรงๆ ไปเลย ตรงกับสภาวะจิตของเขานั้นละ บอกให้ปล่อยวาง แยกเวทนา แยกกาย แยกจิตออกจากกัน จนกระทั่งให้ปล่อยวางแม้กระทั่งจิต ซึ่งเขาก็ทำได้นะ”

ลูกแม่ คำพูดนี้ของหลวงพ่อ แม่ได้รับฟังในวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๕๑ วันนั้นแม่ชื่อพิภวันท์ (หม่ออพิภวันท์ นิตยารัมภ์พงศ์) มาถ่ายรูปและสัมภาษณ์ลูก ถึงการเจอพ่อหลวงครั้งแรก ลูกได้เรียนรู้การปฏิบัติอย่างไร

คนที่ตั้งคำถามอาจจะต้องการวิธีการที่ชัดเจน แม่เห็นลูกนั่งคิดแล้วค่อยๆ ตอบว่า

“เมื่อหลวงพ่อบอกว่าให้ปล่อยวาง ก็ค่อยๆ แยกความรู้สึกออกไป เห็นชัดเจนว่ากายกับจิตแยกกัน จิตเบาสบายมากขึ้น” ลูกบอกด้วยน้ำเสียงที่สดใสเปี่ยมพลังอยู่ภายใน นั่นคือเวลาที่ผ่านมาร่วม ๔ เดือน

“ใช้เวลานานแค่ไหนคะ จึงแยกได้ชัดเจน” ถามต่อ

“ใช้เวลาประมาณ ๓๐ นาทีค่ะ” ลูกตอบซ้าๆ ทว่าน้ำเสียงมันคงทุกคนในที่นั้นสงสัยจริง ฮ้า!! แล้วพากันหัวเราะ

“คนที่อายุมากแล้ว ยังทำไม่ได้อย่างหนูเลยนะลูก” แม่เชื่อพิภวันท์ว่า

มีสติโที่พ่อบันทึกการพบกับหลวงพ่ในครั้งนั้นด้วย นำแปลกที่วันนั้นเป็นวันที่ใครหลายคนมาเยี่ยมลูกกันเต็มห้องไปหมด เขาทั้งหมดได้กราบหลวงพ่ด้วย แม้กระทั่งลุงยู่ทที่จากโลกนี้ไปก่อนลูกหนึ่งวัน ก็ยังได้กราบหลวงพ่ เพราะลุงยู่ทยังเดินเห็นได้ จึงมาเยี่ยมลูกพร้อมพี่น้องชาวบ้านจากบ้านบัวอีกหลายคน

หลวงพ่ถามลูกว่าชื่ออะไร ลูกตอบว่าชื่อวิมุตตา ใครเป็นคนตั้งให้ ลูกบอกว่าพ่อ แล้วหลวงพ่ก็พาลูกทำสมาธิ จากนั้นก็ให้ธรรมะ ช่วงที่สอนธรรมะ ทุกคนออกไปอยู่ข้างนอกห้อง เหลือเพียงพ่อกับย่า เมื่อเสร็จการให้ธรรมะแก่ลูกแล้ว หลวงพ่หันมาพูดกับคุณย่าว่า

“คนนี้จิตเขาดีมาก” หมายถึงจิตของลูก แล้วชี้ไปที่ตัวคุณย่า

“ดูแลตัวเองหน่อยนะ” แล้วท่านก็กลับไป

นับว่าปีนั้นแห่งปรากฏการณ์พิเศษสำหรับลูก เพราะที่มคุณย่าอันมีญาติพี่น้องทางจังหวัดมุกดาหารได้ไปถวายผ้าไตรจีวรที่พระธาตุพนมเพื่ออุทิศส่วนบุญส่วนกุศลแก่ลูกตั้งแต่เช้า

นับแต่นั้นมา ลูกจะนอนหลับตานิ่งนานๆ แรกๆ ด้วยความ

ห่วงใยของพ่อ จึงเฝ้าและตัวลูกเบาๆ จนลูกบอกว่า

“พ่อ ป่านกำลังทำสมาธิ” จากนั้นเราทุกคนไม่พยายามรบกวนเวลานั้นของลูกอีกเลย

และอีกครั้งหนึ่ง ที่ลูกได้รับความเมตตาจากหลวงพ่อ

วันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๑ ด้วยความบังเอิญที่ลูกและหลวงพ่อต้องเดินทางไปกรุงเทพฯ ด้วยเที่ยวบินโดยสารเดียวกัน หลวงพ่อรับกิจนิมนต์ที่กรุงเทพฯ ส่วนลูก ทางโรงพยาบาลมุกดาหารส่งตัวด่วนไปตรวจเช็คร่างกายอย่างละเอียดอีกหนที่โรงพยาบาลรามามา เพราะผลการตรวจจากที่นั่น พบว่ามีก้อนเนื้อในตับหลายจุด

หลวงพ่อแวะมาเยี่ยมลูกอีกครั้งที่โรงพยาบาลรามามาในวันที่ ๓ พฤษภาคม ท่านได้ให้ธรรมะแก่ลูกจนกระทั่งจิตของลูกมีกำลังมากขึ้น สามารถลดความเจ็บปวดลงได้มาก

“ตอนนั้นก็สอนให้เขาดูเวทนา ให้สู้กับความเจ็บปวด สอนให้วางกาย วางเวทนา และให้วางจิตไปเลยทีเดียว” หลวงพ่อเล่าให้เราฟังทีหลัง และครั้งนั้นหลวงพ่อยังชวนลูกมาอยู่ที่วัดด้วย

“ไปอยู่ที่วัดกับหลวงพ่อไหม” หลวงพ่อถามลูก

“ไปค่ะ” ลูกตอบจริงจัง

“ที่วัดหลวงพ่อไม่มีเครื่องมือพยาบาลนะ ไม่มีอะไรเลยนะ ต้องเดินขึ้นภูเขาด้วย”

“ค่ะ”

การร้องขออยากกลับบ้านของลูก หมายถึงการขอกลับมาอยู่กับหลวงพ่อ จริงอยู่แม้เราจะไม่ได้บอกลูกว่าลูกเป็นมะเร็งระยะสุดท้ายเพื่อไม่เอยากให้ลูกทุกข์ใจแต่ลูกก็น่าจะรู้ว่าความทรมาณเพราะเครื่องมือการแพทย์ และการดูแลด้วยการแพทย์ทางเลือกนั้น อะไรเป็นสิ่งที่ลูก

น่าจะเลือก ตลอดเวลาที่อยู่ในโรงพยาบาลลูกไม่ชอบห้องแอร์ ไม่ชอบสายออกซิเจนที่เสียบอยู่ที่จมูกตลอดเวลา ไม่ชอบเข็มน้ำเกลือที่คาแขน ยิงนานวันแขนขาและท้องบวมเบ่ง

ความเมตตาของหลวงพ่ที่มีต่อลูก ประหนึ่งสายน้ำทิพย์ที่ชะโลมเลี้ยงหัวใจของเราทุกคน ราวกับสวรรค์ประทานมา แต่เบื้องหลังทั้งหมดย่อมมีเหตุปัจจัยที่พิสูจน์ได้ แน่นอนว่าพ่อกับแม่ไม่เคยรู้จักหลวงพ่อก่อน แต่การที่อาจารย์ชินินทร์ได้มารู้จักกับเราและนิมนต์หลวงพ่อกับมาโปรดลูก เพราะเห็นว่าพ่อกำลังทำงานกับพี่น้องชาวบ้านที่ด้อยโอกาสมานาน การยื้อย่นคืบของการดูแลจึงมีวงจรเช่นนี้ ไม่ใช่เรื่องน่าแปลกใจ แต่ก็ที่น่าภาคภูมิใจ และเป็นกำลังใจแก่เรา ในวันต่อๆ มาของการดูแลเยียวยาลูก

ไม่ใช่เฉพาะหลวงพ่เท่านั้นที่ดูแลลูก ยังมีเพื่อนพ้องน้องพี่ที่เป็นเครือข่ายงานพัฒนาทั่วประเทศ ที่แวะเวียนมาเยี่ยมลูกไม่ขาดสาย ตอนที่อยู่ที่โรงพยาบาลรามฯ พ่อกับแม่ไม่เคยโดดเดี่ยวเลย แม้ความทุกข์ท่วมท้นในอกก็ตาม

อีกหนึ่งบุคคลสำคัญที่แม่ต้องเอ่ยถึง คือหมอมธิเบต ท่านได้รับเชิญจากอาจารย์สุลักษณ์ ศิวะลักษณ์ ให้มาเปิดคอร์สอบรมและรักษาด้วยการแพทย์แผนทิเบต ที่อาศรมวงศ์สนธิ เมื่อคุณหมอรู้เรื่องของลูก ท่านได้สละเวลาเดินทางมาเยี่ยมลูกที่สวนป่านาบุญ พร้อมทั้งมอบยาทิเบตให้

สายใยที่มีคุณค่าเหล่านี้ ลูกได้สัมผัสด้วยตัวเอง จนกระทั่งในเวลาต่อมา ลูกอธิษฐานจิตว่า ถ้าลูกหายจากโรคร้ายนี้ ลูกอยากเรียนรู้ด้านการแพทย์แผนทิเบต ที่ประเทศทิเบต

แต่ความป่วยไข้ก็ยังทำหน้าที่ของมันอย่างซื่อสัตย์ แม้ว่าลูกได้ก้าวข้ามความเจ็บปวดไปแล้วก็ตาม

“ถ้าเทียบความเจ็บปวดทั้งหมดมี ๑๐ ระดับ ตอนนั้นน้องปานปวดในระดับไหนคะ” แม่ซื่อพิกวันท์ ซึ่งเป็นหมอเชี่ยวชาญด้านเด็กถามต่อ

“ปวดระดับ ๖ ค่ะ” ลูกบอก

“แล้วหลังจากที่ทำสมาธิตามที่หลวงพ่อสอน ความเจ็บปวดลดลงเหลือเท่าไรคะ”

“เหลือ ๓ ค่ะ” นั่นคือความเจ็บปวดลดลงตั้งแต่ได้เจอหลวงในครั้งแรก แสดงว่าลูกมีความก้าวหน้าทางจิตเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เพราะลูกบอกว่า

“ไม่ปวดเลย ตั้งแต่ออกมาจากโรงพยาบาลรามามา”

พัฒนาการด้านในของลูกยืนยันได้จากสมุดบันทึกของลูก ที่เขียนอย่างละเอียดละเอียดแทบทุกเวลา ทุกกิจกรรม ตลอดเวลา ๓ เดือนกว่าที่ลูกออกมาจากโรงพยาบาล บางอย่างทำให้แม่มองเห็นความลึกซึ้งในการมองชีวิตของลูก และทำให้เรามองย้อนเข้ามาที่ตัวเองด้วย

เวลาสายๆ เราออกเดินทางจากโรงพยาบาลรามามา มุ่งหน้ามาบนถนนสายมิตรภาพ ไปสู่สวนป่านาบุญของหมอเขียว อำเภอคงตาล จังหวัดมุกดาหาร และที่จังหวัดนครราชสีมา ขณะที่เราแวะพักที่ปั้มน้ำมันใจกลางเมือง ลูกพุงตุ้มนูนขึ้นนั่งบนเปลพยาบาล พ่อรีบประคองช่วย ลูกยิ้มให้พ่อ โดยที่ไม่ได้พูดจาอะไร ลูกดึงเข็มน้ำเกลือออกจากแขนที่บวมแดง แล้วเหวี่ยงมันไปข้างตัวอย่างไม่ไยดี เมื่อแขนทั้งสองเป็นอิสระ ลูกจึงโผมากอดพ่อ พร้อมกับบรรจงหอมแก้มพ่ออย่างซาบซึ้งหนึ่งที

แม้ลูกจะไม่พูดอะไร ไม่มีคำว่าขอบคุณค่ะพ่อ แต่พ่อรู้ว่าลูกตั้งใจจะขอบคุณ ที่พ่อได้ปลดปล่อยลูกออกจากเครื่องจองจำทั้งหลายนั้น

ตอนที่ ๕

บันทึกของลูก

นับตั้งแต่ออกจากโรงพยาบาลรามฯ แม่คิดว่าลูกอยู่ในสายตาของเราตลอดเวลา ไม่ว่าจะเป็นพ่อ แม่ พี่ป้า น้ำอ่า ทิ้งหลาย ที่ผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันดูแลลูก หรือที่เวะเวียนมาเยี่ยมลูก แต่จากบันทึกของลูก ทำให้แม่รู้ว่าเราเองก็อยู่ในการเฝ้าดูของลูกเช่นกัน ทุกคนที่เคลื่อนไหวทำกิจกรรมอยู่ใกล้ๆ ลูกจะถูกบันทึกถึง ไม่เว้นแม้กระทั่งลุงยุทที่ลูกผูกพันมาตั้งแต่จำความได้ ลูกยังเขียนบันทึกถึงลุงยุทเพียงแค่นี้ ยิน พ่อเอ๋ยถึง ซึ่งคงมาจากความห่วงใยที่รู้ว่าลุงยุทป่วยเหมือนตัวเอง ลูกยังได้เขียนจดหมายน้อยให้กำลังใจลุงยุทด้วย

จากวันที่ ๑๖ พฤษภาคม จนถึง วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๕๑ ขณะลูกพักรักษาตัวที่สวนป่านาบุญ พ่อได้บวชอุทิศบุญให้ลูก ๓ วัน (๑๗-๑๙ พฤษภาคม) ลูกได้ทำบุญตักบาตรกับหลวงพ่อบุญทุกวัน

บันทึกบางวันของลูก ที่สวนป่าอนุภุญ ๓/๖/๕๑

ครบรอบสามเดือนในการทำธรรมชาติบำบัด

ตื่น ๐๕.๔๐ น. ยกขาข้างละ ๑๐ ครั้ง ยกแขนข้างละ ๑๐ ครั้ง
ถ่ายปกติ กินน้ำหนอนา กินน้ำนาโน กินยาทีเบต ชงยาญี่ปุ่น กินข้าว
เหนียว (ข้าวเย็น) กับน้ำผึ้ง กินมังคุด กินแตงโม แตงไทย กินลูก
ผักบุ้ง ดอกฟักทอง

ดู CD, กินข้าว ต้มจืดผัก ตุนข้าวโพด กินน้ำผึ้ง กินธัญพืช (วัน
นี้พ่อไปส่งน้ำที่สกลฯ อยู่กับแม่สองคน)

ถ่ายอีกครั้ง ก่อนกินผลไม้ ถ่ายปกติดี แม่คืนเงิน ๒๐๐ บาท
แปรงฟัน กินน้ำมะพร้าว กินทองม้วน ๒ แห่ง อ่านหนังสือ กินน้ำผึ้ง
นิดหน่อย เช็ดตัว เปลี่ยนเสื้อผ้า กินมันต้ม ฉี่ กินยาทีเบต ชงยาญี่ปุ่น
แม่กดลมปราณให้ นวดหัว นวดตัว นอนหลับ กินธัญพืช กินมังคุด ๒
ลูก กินแตงโม กินข้าวเหนียว+ธัญพืช กินมันต้ม ย่ำมาหา อ่านหนังสือ
สระผม กินธัญพืช กินทองม้วน กินน้ำผึ้ง ย่ำยืมเงิน ๒๐ บาท กลับ
ยายนี้เป็นหนักไม่มีใครดูแล ตานงค์ไปกรุงเทพฯ กินข้าวปิ้งปลานาง ต้ม
จืดผัก ดู CD Barbie กินมังคุด ฟังเพลง กินน้ำผึ้งกับข้าวเหนียว กิน
ยาทีเบต กินทองม้วน แม่่นวดหน้า ชูตซาที่หน้า นอนหลับ กินน้ำผึ้ง
กินมัน นั่งรถเข็นดูแม่ทำกับข้าว แซ่เท้า อาบน้ำ นั่งรถเข็นประมาณ ๓๐
นาที นานเกินไปจนเหนื่อย นอน แม่่นวดให้ ตื่นขึ้นมากินมังคุด พ่อมา
เป่าเค้ก ครบรอบสามเดือน ดีใจมาก กินลูกผักบุ้ง อ่อมแซบ ดอก
ฟักทอง ฟักทองอ่อน กินข้าว นึ่งปลานาง ผัดเจ แกงจืดเจ ต้มจืดผัก
กินข้าวพร้อมกันสามคน กินซาลาเปาไส้ถั่วเหลืองถั่วแดง ๑ อัน พาย
ลับประรด ๑ อัน กินเค้ก (กินแต่ขนมปัง) ซ้อนเล็ก (กินน้อยมาก) กิน
น้ำเขียว กินยาทีเบต นอนหลับ กินมังคุด ตอนดึก ฉี่ ๒ ครั้ง ถ่ายเป็น
ก้อนยาวปกติ ๑ ครั้ง ตอน ๐๒.๒๕ น.

วันนี้ เป็นวันที่ประทับใจที่สุด ถึงแม่จะมีแค่เราสามคน และคำอวยพรจากพ่อกับแม่ (ที่บู้ยส่งข้อความมาอวยพร) ทำให้มีกำลังใจที่จะต่อสู้กับโรคร้ายนี้ต่อไป จะไม่ท้อแท้

กายป่วย แต่ใจไม่ป่วย

เพราะถ้ากายป่วยแล้ว ใจป่วยไปด้วย จะทำให้เราเกิดความโศก ความโกรธ และความหลง พ่อบอกว่าโรคของฉันไม่เกี่ยวกับเรื่องเวรกรรมแต่เป็นอุบัติเหตุต่างหาก แต่อันที่จริงถ้าไม่ได้ไปกรุงเทพฯ ก็คงไม่รู้จักหมอมติเบต ไม่ได้รู้จักยาทิเบต ไม่ได้รู้จักลุงเฟือก ไม่รู้จักคนที่ช่วยสวดมนต์ให้เราเหมือนกัน การไปกรุงเทพฯ ครั้งนี้ ทำให้เรารู้จักสิ่งต่างๆ มากมาย สุข-ทุกข์ มากู้กัน

(หมอสุธี ส่งสมุดวาดรูป สีน้ํ้า ปากกามาให้)

ปาน

วิมุตตา กุณวงษ์

นักสู้ที่ไม่เคยท้อแท้ต่อชะตากรรมชีวิต

เพราะมีกำลังใจและอนาคตรออยู่ข้างหน้า...

ขอขอบคุณ คุณหมอสุธีเป็นอย่างมาก

ที่มอบสมุดวาดรูปเล่มนี้ให้ปาน

มันทำให้ปานได้เขียนความรู้สึกดีๆ วาดรูปดีๆ

และมีกำลังใจที่จะสู้ต่อไป

นี่คือบันทึกที่ทำให้แม่รู้ว่าลูกไม่ใช่เด็กอ่อนแอ ไม่ใช่คนป่วยที่น่าสงสาร ลูกดูแลอารมณ์ตัวเองได้ แม่บางครั้งในตอนนั้น ลูกยังมีอาการหงุดหงิดบ้าง แต่มันก็สงบลงด้วยปัญญาของลูก

บางตอนของเรื่องอารมณ์ ในระยะแรกๆ ที่ออกมารักษาตัว

ด้านอารมณ์

วันนี้อารมณ์ไม่ดี หงุดหงิด โมโห ไม่พูด รำคาญทุกคน
ไม่สามารถระงับความโกรธได้ แสดงว่าใจป่วยแล้ว

เพราะว่าเมื่อไหร่ก็ตามที่ใจป่วย

จะทำให้เกิดความโลภ ความโกรธ ความหลง อยู่เสมอ

จน แปลว่า ไม่มี มิใช่ทุกข์

รวย แปลว่า มีเยอะ มิใช่สุข

ชนะ แปลว่า ไม่แพ้ มิใช่สุข

เจริญ แปลว่า มีมากขึ้น มิใช่สุข

เติบโต แปลว่า ยิ่งใหญ่ขึ้น มิใช่สุข

เก่ง แปลว่า รู้มาก มิใช่สุข

ความสุขที่แท้จริง คือ ความไม่มีทุกข์

ความไม่มีทุกข์ที่แท้จริง คือ ความอิสระ

ความท้อแท้เบื่อหน่าย เป็นคนตายหมดอายุ

ความสุข ไม่ได้อยู่ที่ความปรารถนา

การรู้จักทำใจ เมื่อไม่สมปรารถนาต่างหาก เป็นความสุข

ลูกแม่ กว่าที่แม่จะกล้าเปิดบันทึกของลูกออกอ่านได้จนจบ แม่
ต้องใช้ความเข้มแข็งอย่างยิ่งยวด ส่วนพ่อนั่นเล่า แค่เห็นสมุดบันทึก
ของลูกวางอยู่ตรงหน้า น้ำตาก็ร่วงพรูแล้ว พ่อร้องไห้กับเรื่องราวของ
ลูกบ่อยครั้งและง่ายตายยิ่งกว่าแม่ คงจะจริงของพ่อ ที่บอกกับใครๆ ว่า
ลูกคนนี้รักผมมาก ผมก็รักเขามาก เขามีความรู้สึกนึกคิดเหมือนผม
แต่สำหรับแม่ ความรักที่แม่มี ใครจะรู้ดีไปกว่าแม่ จริงไหม...ลูกแม่

“ปานจะได้ไปอยู่กับหลวงพ่อเมื่อไหร่จะแม่” ลูกเฝ้าถามแม่ แม่ไม่กล้าตอบ เพราะว่าร่างกายของลูกยังอ่อนแอมาก แต่ด้วยความเข้าใจในแรงปรารถนาของลูก วันที่ ๕ มิถุนายน พ่อได้เดินทางไปวัดป่าภูไม้ฮาว เพื่อดูที่พัก หลวงพ่อบอกว่ามีกุฏิว่างด้านทิศตะวันตกอยู่ติดหน้าผา มีความเป็นลัทธิสวนสวดกสบายตามสมควร

เราจึงเตรียมพาลูกขึ้นไปอยู่วัด ในวันที่ ๖ มิถุนายน นั้นเอง

.....

หมายเหตุ

จากนี้ไปในบันทึกจะมีคำเหล่านี้ซ้ำๆ ตลอด

กัวซา หรือที่ แม่ชีน้อย เรียกว่า ซา คือการชูดผิวนั่งบริเวณที่ ต้องรักษา จนเป็นผื่นแดง

น้ำหนอนๆ คือ น้ำต้มสมุนไพรชนิดหนึ่ง ชื่อ หนอนตายอยาก เป็นพืชล้มลุก ไม้เลื้อย มีหัวแบบแง่งขิง

น้ำนาโน คือ น้ำสกัดจากพืชสมุนไพร มีขั้นตอนซับซ้อนในการผลิต เวลาทานใช้เพียงหนึ่งหยด ผสมน้ำเปล่าหนึ่งแก้ว มีรสเปรี้ยวเล็กน้อย ช่วยปรับธาตุให้สมดุล

ยาญี่ปุ่น คือ อาหารเสริมภูมิคุ้มกันแก่ร่างกาย ผลิตจากญี่ปุ่น มีชื่อทางการค้าว่า “Lentin Plus๑๐๐๐” เป็นผงบรรจุซองเล็กๆ ซงกับน้ำอุ่น ประมาณหนึ่งช้อนโต๊ะ ต่อยาหนึ่งซอง

ยาทิเบต เป็น ยาที่หมอทิเบตนำมาให้ตอนอยู่โรงพยาบาลรามฯ เป็นยาลูกกลอน มีรสขมฝืด เวลารับประทานต้องบดให้ละเอียด แล้วผสมกับน้ำและน้ำผึ้ง เพื่อให้ทานง่ายขึ้น มีสรรพคุณ ทำให้ระบบการทำงานของตับดีขึ้น ช่วยสร้างเม็ดเลือด ลดอาการบวมของร่างกาย

ตอนที่ ๖

ทางธรรม ที่นำทาง

เช้าวันที่ ๖ มิถุนายน ลูกตื่นตื่นมาก แม่รู้ เมื่อถึงวันที่ต้องเดินทางมาอยู่วัดกับหลวงพ่อ วันนั้นลูกตื่นตั้งแต่เช้าตรู่ เตรียมเก็บเข้าของ เครื่องใช้ส่วนตัวใส่กระเป๋าคิดดีไปเล็กสีชมพูหวานแหววของลูก แต่ลูกยังมีอาการตัวร้อน เป็นไข้รุ่มๆ ทำให้แม่กับพ่อเป็นห่วง เราจึงวางแผนเดินทางในตอนเย็น

วันนั้นลูกรำเริงมาก และเขียนบันทึกว่า

วันศุกร์ที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๕๑

วันแห่งความสุขและความสงบ

วันนี้ตื่นขึ้นมายิ้มรับวันใหม่ด้วยใจที่เบิกบาน มีความสุข

(มีรูปวาดประกอบ ในสมุดวาดภาพ เป็นดอกไม้ ๘ กลีบ มีใบไม้ล้อมรอบ มีรูปดวงตาหนึ่งคู่ และมีลำธารที่ไหลผ่านโขดหิน)

ในสมุดบันทึกสุขภาพอีกเล่ม ลูกเขียนไว้ว่า

ตื่น ๐๕.๑๖ น. ยกขาข้างละ ๒๐ ครั้ง นอนต่อ ฟ่อนวดขาให้ ยิ้ม
ให้พ่อ กอดพ่อ แล้วยกขา ๒๐ ครั้ง พ่อดีใจมาก

กินยาธิเบต น้ำอุ่น กินยาญี่ปุ่น กินน้ำนาโน เขียนบันทึก กิน
ข้าวเหนียว (ขาวเย็น) กับน้ำผึ้ง ขนมปังกับน้ำผึ้งน้อยมาก อ่านหนังสือ
ยอดเขาเอเวอร์เรสต์ ถ่าย กินพายลับประต ๑ คำ น้ำผึ้ง ๒ อึกเล็ก อ่าน
หนังสือต่อ

แม่เซ็ดตัว กดลมปราณ พอกท้อง นอนหลับ กินน้ำเขียว พ่อ
กับแม่กำลังเก็บข้าวของเตรียมไปวัด ตัวยังร้อนเหมือนเดิม แต่ก็ดีคิดว่า
เมื่อคืน แปรงฟัน เซ็ดตัว เปลี่ยนเสื้อผ้า กินมังคุด กินน้ำผึ้ง ๒ อึกเล็ก
อ่านหนังสือต่อ กินลวกผักกบุง ตำลึง ดอกฟักทองอ่อน กินข้าวเหนียว
กับกล้วย ๒ คำ กินข้าว ๑ คำ กินต้มจืด ๓ คำ อ่านหนังสือต่อ กินน้ำ
เขียว ๑ แก้วเล็ก กินน้ำผึ้ง ๑ อึกเล็ก กินยาธิเบต กินน้ำหนอนๆ นอน
เซ็ดตัว กินมังคุด กินข้าวเหนียว ๑ ปั้นเล็กกับกล้วย นอนต่อ

เดินทาง (มาวัด) (แวะ)มานวดตัวที่ร้านคนตาบอดที่มุกดาหาร
กินยาธิเบต น้ำอุ่น กินพายลับประตหมด กินธัญพืช กินทองม้วน ๑
แท่ง หลับนาน เดินทางมาวัด

พ่อได้โทรฯ ไปประสานงานกับกลุ่มพี่น้องชาวบ้านย่านตำบล
กกตูม ที่เป็นเครือข่ายอนุรักษ์ป่าภูพาน ตั้งแต่เมื่อเช้าแล้ว ให้ช่วย
เตรียมแคร่หามไว้ให้ด้วย

เมื่อเราไปถึงที่เชิงภูในเวลาพลบค่ำพอดี ทุกคนรออยู่ ทุกอย่าง
พร้อมพรักสำหรับพาลูกรักขึ้นไปบนวัด ลูกนอนอย่างสบายบนแคร่หาม
ระยะทางที่สูงชันราวๆ ๕๐๐ เมตร มีก้อนหินตะปุ่มตะป่ำต้องคอย
ระวังยามเหยียบย่าง ทุกคนไม่มีใครเหนื่อยเลย ทุกคนเต็มใจทำให้ลูก
เป็นความซาบซึ้งใจของพ่อกับแม่มาจนทุกวันนี้ ที่มีคนที่รักและดูแล
เราราวกับญาติมิตรตลอดมา แม้แต่ในเวลาต่อๆ มา อาหารของลูก

ประเภทผักผลไม้สดๆ ปลอดภัยเคมีล้วนแต่ได้มาจากบ้านพี่น้องทั้งใกล้และไกล โดยเฉพาะมังคุดที่เป็นผลไม้สุดโปรดของคุณ บางส่วนส่งมาจากคีรีวง นครศรีธรรมราช บางส่วนส่งมาจากจันทบุรี ะยอง

ดูสิลูก ความรักความเมตตาที่ทุกคนมีให้ลูกมากมายกว้างไกลจนเราตอบแทนได้ไม่สิ้น

แม่แต่วัดป่าภูไม้ฮาวแห่งนี้ พ่อกับแม่ไม่เคยรู้จักมาก่อน หลวงพ่อที่ใครๆ เรียกว่าหลวงพ่อนั้น ท่านมีชื่อว่า **พระอาจารย์ครุฑิต สุทธิจิตโต** ประวัติของท่านเราก็ไม่เคยรู้ แต่เมื่อลูกผูกพันกับท่านอย่างลึกซึ้งในทางธรรม นับว่าเป็นบุญของพ่อกับแม่ที่ได้ตามลูกมา และดำเนินวิถีธรรมมาจนทุกวันนี้

บ้านหรือกุฏิที่พัก ถูกเตรียมพร้อมไว้แล้ว ทันทีที่ลูกมาถึง สายฝนก็พร่างพรูลงมาเบาๆ คล้ายต้อนรับสมาชิกใหม่อย่างร่มเย็น

บันทึกของลูกในตอนค่ำวันนั้น เขียนไว้ดังนี้

นอนเปลหามขึ้นมา เห็นที่พักแล้วน่าอยู่มาก กินยาญี่ปุ่น พ่อไปส่งชาวบ้านที่หมู่บ้าน กินมังคุด ๒ ลูก กินมัน แม่ไปทำกับข้าว อยู่กับย่า ฝนตกแต่ไม่ค่อยหนัก อ่านละคร เรื่องหาบของแม่ ฝนตกหนัก ลมแรง เข้ามาอยู่ข้างใน ย่าอุ้มเข้ามา ย่าออกไปกินข้าวกับกล้วย กินธัญพืช กินชาไก่ อ่านละครต่อสนุกดี แม่ยังไม่มาเลย หิวข้าวนิดหน่อย กินลวกผักนึ่ง ตำลึง พ่อมา กินหนึ่งปลา นอน กินยาธิเบต พ่อแม่หนดให้นอนหลับ ฝนตกหนักทั้งคืน ฉี ๒ ครั้ง ถ่าย กินกล้วย ๑ ลูก นอนหลับสบาย

ตลอดเวลาที่ลูกบันทึกไว้ ไม่มีตอนไหนเลยที่เขียนไว้ว่าปวดท้องหรือเจ็บที่ร่างกายส่วนใด นอกจากอุบัติเหตุในคราวหนึ่ง ที่แม่ปล่อยให้ลูกไว้คนเดียวในห้องน้ำ จนลูกล้มลงหัวกระแทกโถส้วมจนเจ็บไปหลายวัน

เช้าวันใหม่ คีนฟ้าฉ่ำฝนผ่านไป ทิ้งละอองไอหมอกหนาค้างคาไว้เต็มหุบเขา กลบร่องน้ำบางทรายกว้างใหญ่จนมิดชิด ได้ยินเพียงเสียงกระชิบกระซาบของสายน้ำกับหินผาที่คั่งไค้งโกลนโน่น ทุกอย่างใกล้ตัวเหมือนถูกยกขึ้นมาไว้อีกชั้นหนึ่งของสวรรค์ นานๆ ครั้งจึงจะแว่วเสียงเครื่องยนต์ผ่านมา ความสงบเงียบสวยงามอย่างนี้ ไซ้หาได้ง่ายดายนัก และยังเป็นพื้นที่ที่เติมไปด้วยรอยธรรมด้วยแล้ว นับว่าหายากยิ่ง

แม่ตื่นแต่เช้า ไปเตรียมอาหารให้ลูกที่โรงครัวของวัด วันนีละ ที่ทุกคนจะต้องช่วยกันจัดการเตรียมห้องครัวใหม่สำหรับลูก ทุกอย่างจะต้องทำให้เหมือนกับที่สวนป่านาบุญ แม้กระทั่งภาชนะใส่อาหารก็ต้องเป็นวัสดุที่ทำจากสแตนเลสเท่านั้น ส่วนหม้อที่ใช้ปรุงทำจากดินหรือหม้อดินเป็นหลัก เชื้อเพลิงจะต้องใช้ถ่าน ไม่มีการใช้แก๊ส ตามที่หมอเอียวกำหับ

ทั้งหมดนี้ ไม่มีอะไรที่ยุ่งยากเกินสำหรับเรา ถ้าช่วยให้ลูกมีความสุขที่ดีขึ้น

บันทึกของลูก วันที่ ๓๗ มิถุนายน

ตื่น ๐๕.๑๘ น. ยกขาข้างละ ๓๐ ครั้ง ยกแขนข้างละ ๓๐ ครั้ง นั่งดูบรรยากาศ ฝนเริ่มหยุดตก กินธัญพืช ขาไก่ หิวข้าว บรรยากาศข้างนอกห้องเป็นหน้าผา มีเสียงน้ำไหล ต้นไม้ กุฎิน่าอยู่ กินข้าวเหนียว (ข้าวเย็น) กับน้ำผึ้ง อ่านละครหาบของแม่ กินน้ำผึ้ง ๒ อึก ทองม้วน ออกมานอนด้านนอก นอนหลับ กินมังคุด พ่อไปหาหลวงพ่อ แม่ไปทำกับข้าว อยู่คนเดียวกินขาไก่ อ่านละคร อ่านเรื่องยอดเขาเอเวอเรสต์ (รูป เภา ชุนเขา ทะเลสาบ ของภิกษุณี เทนสิน ปาลโม / คนเขียน) นอนหลับ กินกล้วย ๑ ลูก นอนต่อ กินลาวผักนึ่ง ตำลึง อ่อมแซ่บ สลัดสด ดอกอัญชัน กินข้าวบั้งปลา ต้มจืดผัก แดงไทย

หลวงพ่อบอกเรื่องจิต คุยกติ “ใจ คือ ผู้รู้ กาย คือ ผู้ถูกรู้
หมายความว่า กายกับใจนั้นนั้นแตกต่างกัน

ใจ เป็นธาตุที่รู้

กาย เป็นธาตุที่ถูกรู้

หลวงพ่อกลับ

บันทึกต่อมาของลูกในวันนั้น เกี่ยวกับเรื่องกิน เรื่องอ่านหนังสือ
เล่มเดิมๆ จนจบ มีเพิ่มมาใหม่คือเรื่อง ฟุ้งหญ้าแอฟริกา และดู CD
ธรรมะที่หลวงพ่อบอกมาให้

แม่ซักผ้าในตอนเที่ยง ลูกบันทึกเอาไว้ด้วย และเขียนว่าพ่อเป็น
คนตากผ้า จากนั้น พ่อกับแม่ช่วยกันนวดมือ เท้า เข้าให้ลูก (นวดน้ำมัน)
ลูกก็เขียนเอาไว้อย่างละเอียด

พ่อนวดมือ เท้า (นวดน้ำมัน) แม่นวดเข้า ขา ขูดซา นวดหลัง
พ่อไปส่งย่ากลับมุกดาหาร

ตอนเย็น ในบันทึกเขียนว่า

เข้ามาอยู่ข้างในห้อง แม่เซ็ดตัวให้ ประคบท้อง พ่อกลับมา
พ่อกับแม่ไปทำกับข้าวด้วยกัน ฟัง CD หลวงพ่อเทศน์ นอนหลับยาว
กินยาญี่ปุ่น กินน้ำเขียว กินลวกผักบุง กินบั้งปลา ต้มจืดผัก สลัดผัก
๑ คำ เปลี่ยนกางเกง นอนหลับ กินยาธิเบต แม่นวดหลังให้ กินกล้วย
๑ ลูก กินข้าวเหนียวกับน้ำผึ้งตอนดึก แม่ขูดซาที่ไหลซ้ายให้ นอนทับ
เลย์ปวดจี๋ ๒ ครั้ง พ่อกวาดมดที่เข้ามาทั้งคืน เลยนอนไม่หลับเท่าไร

หมายเหตุคุณเขี้ยว

ตอนนั้นยังกินขนมขาไก่ ซึ่งแม่ชี่น้อยรู้ว่าเป็นของต้องห้าม และห้องครัวยังอยู่คนละแห่งกับที่พัก เรื่องการกินยังเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์อย่างชัดเจน

น้ำเชียว คือน้ำคั้นจากผักสด เป็นยาเย็น เช่น ใบย่านาง ยอดผักทอง ต้นกล้วย

ยา/ระคบ (ท้อง ขา เข่า) ใช้ รากต้นพรหมราชา นำมาฝนกับหินใส่น้ำเล็กน้อย น้ำยาที่ได้จะมีลักษณะคล้ายเยลลี่ สีน เวลาใช้จะนำล่ำลีซุบยาแล้ววางไว้ที่อวัยวะนั้น โดยเฉพาะที่สะดือ กระทบ่อม ความเย็นจะแผ่ไปทั่วกาย

การพอกยา ก็ใช้ยาตัวเดียวกัน แต่ผสมแป้งข้าวเหนียวและแป้งข้าวเจ้า ความเหลวขนาดพอบั่นได้ บีให้เป็นแผ่นนำไปพอก

ตอนที่ ๗

วิถีธรรม วิถีวัด

แม่กับพ่อเริ่มทำสวนผักข้างๆ ภูฎิ ผักที่ปลูกง่ายที่สุดคือต้น *อ่อมแซ่บ* พืชตระกูลล้มลุก กลีบดอกบางสีม่วงอมชมพู สีของมันสวยหวานสดใส คนทั่วไปเรียกว่า *บุษบาริมทาง* แต่คนอีสานมองเห็นเป็นของกินได้ จึงเรียกอ่อมแซ่บ คงมาจากการกินแกล้้มกับแกงอ่อม แล้วอร่อยกระมัง แต่ลูกแม่ต้องกินทุกวัน เป็นเมนูผักลวก และบางครั้งก็คั้นเป็นน้ำเขียว

ผักที่ปลูกเพิ่มเติม จำพวกตำลึง บวบ ใช้พื้นที่เดียวกับสวนผักของวัด ซึ่งมีแม่ชีและโยมดูแลอยู่ แต่เดิมจะเป็นผักจำพวกต้นหอม ผักชี ผักบุ้ง ฟริก เพราะอาหารจากการบิณฑบาตรอาจไม่พอเลี้ยงทุกคน วัดเล็กๆ ที่มีคนอยู่ประจำไม่มากนัก แต่บางครั้งคณะลูกศิษย์ของหลวงพ่อก็มาอยู่ปฏิบัติหลายคน

สำหรับลูก อาหารหลักคือผัก ผลไม้ ไรศดีที่ตอนนี้เป็นฤดูผลไม้หลากหลายพอดี ลูกจึงมีของชอบหลายอย่าง โดยเฉพาะมังคุด แต่ก็กินได้ครั้งละน้อยนิด มีสิ่งหนึ่งที่แม่กับพ่อต้องหามาให้ได้จากที่ใกล้

หรือไกลก็ตาม คือมะพร้าวอ่อน ลูกต้องตีมน้ำมะพร้าวอ่อนต่างน้ำ บางคืนแม่ต้องแบกมะพร้าวทั้งทะเลาย ค่อยๆ เดินไต่ระดับความสูงชันของเส้นทางขึ้นวัด ที่มีเพียงแสงสลัวจากไฟฉายนำทาง แต่เพราะหัวใจของแม่อยู่ที่ลูกตลอดเวลา แม่จึงทำได้เสมอไม่เคยรู้สึกเหน็ดเหนื่อยเลย

๘/๖/๕๑

คืน ๐๕.๓๐ น. ยกแขนข้างละ ๔๐ ครั้ง ยกขาข้างละ ๔๐ ครั้ง พ่อมานวด บริหารขา ทำให้ หลับถึง ๐๖.๑๘ น. ตื่นกินน้ำผึ้ง ๒ อึก เล็ก กินธัญพืช แม่ทำยาธิเบตให้กิน พ่อปั่นน้ำเขียว น้ำอุ่น ชงยาญี่ปุ่น กิน แม่ไปทำกับข้าว

ออกมาด้านนอก ถ่าย กินน้ำเขียว พ่อไปทำกับข้าวช่วยแม่

กินชาไก่ กินทองม้วน หมดงบของผิดกฎหมายวันนี้

อ่านละครอ่านทุ่งหญ้าแอฟริกา นอนหลับ ตื่นกินกล้วยผักบั้ง ตำลึง บวบ (กินนิดหน่อย) ถั่ว นอนต่อ กินข้าวเหนียว ๑ ปั้นเล็กกับแกง ปลาใส่ฟักทอง กินหนึ่งฟักทอง กินมันหนึ่ง กินต้มจืดผัก ๒ ช้อน

หลวงพ่อมาสอนธรรมะประมาณ ๓๐ นาทีแล้วกลับ กินข้าวเหนียว ๑ ปั้นเล็กกับแกงปลา ต้มจืดหลัก ๓ ช้อน กินมันหนึ่ง ดูละครธรรมะ เรื่องพระเวรตะ-ลีลาวดี แม่่นวดน้ำมัน กดลมปราณ ชูตซาให้ กินยาธิเบต น้ำอุ่น นอนหลับนาน ผนตกหนัก ฟ้าร้อง ลมเย็นสบาย ตื่น กินยาธิเบต บ่าย ๓ โมง น้ำอุ่น ยังไม่กินข้าวเที่ยง ผนเริ่มหยุดตก พ่อให้กินยาธิเบตผิดเวลา ตอนนี้บ่ายโมง พ่อคิดว่าบ่าย ๓ โมง กินมันต้ม กินข้าวเหนียวกับกล้วย มาอยู่ข้างใน ฉี่ พ่อกอด แม่เข้ามา เปิด CD การ์ตูน ธรรมะ อาแจ้ว อากริก ย่า บู้ย น่องก้องมาเยี่ยม เอามุ้ง ปลา มัน มาให้ แม่่นวดมือให้ข้างหนึ่ง แล้วไปทำกับข้าว พวกอาแจ้วกลับ ผนยังไม่หยุดตก พ่อ่นวดให้ต่อ ดู CD ไปด้วย กินมันคุด ๒ ลูก น้ำอุ่น

นอนหลับ พ่อไปทำกับข้าวช่วยแม่ เอามัน เอน้ำไว้ให้ ฟังเพลงจีน ออกแนวริบตด้วยเพราะดี กินมันต้ม อ่านหนังสือ นอนเล่น พ่อมา เอาถ้วยเขียวมาให้กิน ๒ คำใหญ่ รู้สึกอึด ดูการ์ตูน พ่อไปเอาผักกับแม่ ลูกนั่ง กินน้ำผึ้ง ๒ อึกเล็ก แก้อืด CD การ์ตูนจบ ฟังเพลงไป นอนหลับไป พ่อแม่มา กินน้ำเขียว กินยาญี่ปุ่น ดู CD การ์ตูนแผ่น ๒ ต่อ

กินลาวผักบุง ผักสลัดสด กินข้าวปลาปัง ต้มจืดผัก แกงปลา ล้างมือ ล้างปาก ถ่าย ฉี

แม่ซีมาเยี่ยมคุยเรื่องการรักษา

แม่ซีมาอยู่วัดตอนปี ๒๕๔๕ แม่ซีกลับ

กินน้ำอุ่น กินมัน แม่อ่านเรื่องคำอธิษฐานบารมี เพื่อสร้างเหตุ ปัจจัยตราไว้ในดวงจิตให้ฟัง แม่เซ็ดตัวให้ กินยาธิเบต กินน้ำไม่ด้อย อุณหภูมิไทร แม่อาบน้ำแล้วจะมานวดให้ นอนหลับ ฉีตอน ๓ ทุ่ม กิน กล้วย ๑ ลูก ฉีตอน ๕ ทุ่ม

หิวข้าว พ่อแม่ยังไม่เอามาให้กิน ร้องให้ พ่อลุกขึ้นมา กินข้าว เหนียว น้ำผึ้ง บิงปลา มังคุด นอน แม่เซ็ดตัวให้ นอนหลับสบาย

แม่จำได้ตอนนั้น ลูกร้องไห้ด้วยความหิวในเวลากลางคืน แม่รู้ว่า ลูกผื่นความรู้สึกอยากในเรื่องอาหาร ที่ต้องกินเฉพาะผัก ผลไม้ น้ำ ผึ้ง มานาน มีของคาวบ้างคือปลาน้ำจืดบึง ลูกจึงยังมีอาการหงุดหงิด ต่อความอยาก แต่ก็ไม่เคยเรียกร้องขอกินในสิ่งที่ต้องห้าม นอกจาก ขอให้ได้กินขนม “ชาไก่” และ “ทองม้วน” จนกว่าจะหมด

เมื่อหมดแล้ว ลูกเขียนไว้ว่า “ของผิดกฎหมายหมดไปแล้ว” และ ไม่ได้ขอกินอีกเลย

บันทึกของลูกวันต่อมาบอกว่าอาปุนมาเยี่ยมมีคนมากันเยอะมาก และเรื่องการกินอาหาร กินยาตามปกติ สิ่งพิเศษที่ลูกบันทึกเอาไว้ คือ

เรื่องคำเทศนาของหลวงพ่อ

๙/๖/๕๑

หลวงพ่อกลับมาเทศน์สอนเรื่องจิต นอนฟังแล้วก็นอนสมาธิอยู่นาน หลวงพ่อกลับมาเทศน์แล้วทำให้สบายจิตใจดี สิ่งทีหลวงพ่อนำมาเทศน์ให้ ฟังนั้น ยิ่งใหญ่กว่าได้ทอง ๑๐ บาท ได้รถ ๑๐ คัน ธรรมะนี้แหละคือ ยาดีทีหลวงพ่อให้ฉัน ก่อนหลวงพ่อกลับ บอกว่าจะเอา CD เรื่อง กรรมมาให้ ตอนนอนสมาธิฝันว่า หลวงพ่อเอาของมาให้ไม่รู้ว่าเป็น อะไรแล้วหลวงพ่อก็ตกกล่อง กางกล่องออก แล้วเดินกลับ หลวงพ่อ บอกว่าต้องหาสายพานให้บู๊ เรียบอกว่าจะหาช่วย

อาตัมเซ็ดตัวให้ ลูกนั่งกินมังคุด พวกอาปุ่นกินข้าว ส้มตำ แกง หน่อไม้ ลวกผัก อาหารมากมายน่ากินมากเลย พ่อเอาแกงปลาไปอุ๋น กินบ้าง ปิ้งปลากับข้าวสวย ต้มจืดผัก แกงปลากับข้าวเหนียว ๑ บั๊น กิน มัน นอนเล่นคุยกันไป

อาปุ่น พ่อ แม่ ช่วยกันนวดน้ำมันให้ลูก ลูกพูดว่าอยากไปธิเบต อยากบวชซี้อยากได้บ้านแบบที่วัด จากนั้นอาปุ่นสอนแม่ให้ตรวจอาหาร ถ้าต่อมไทมัสเปิด แสดงว่ากินได้ วิชิตตรวจอาหารนี้ มีวิธีการที่ซับซ้อน แต่เป็นวิชาทีลุงยุทธรของลูกไปเรียนมาจากญี่ปุ่น อาปุ่นเป็นศิษย์เอก ของลุงยุทธรได้ถ่ายทอดวิชานี้เอาไว้ ตลอดเวลาต่อมา แม่จะตรวจ อาหารทุกอย่างก่อนทีจะให้ลูกกิน

ก่อนทีแม่จะไปทำกับข้าว แม่อุ้มลูกเข้ามานอนข้างใน แล้วเปิด CD ธรรมะ เรื่องชั่วเจ็ดที ดีเจ็ดหน ให้ฟัง

วันที่ ๑๐ เช้า ลูกบันทึกไว้ว่า อาปุ่นช่วยนวดให้ลูก พ่อเซ็ดมือให้ พ่อนวดบริหารให้ แม่กับอาปุ่นไปทำกับข้าว พ่อไปรอรับหลวงพ่อกที กลับจากบิณฑบาต และเรื่องการกินอาหารตามปกติของลูก

ที่พิเศษคือ แม่ไปส่งอาปุ่นที่สกลนคร เคลียร์งาน และพาน้ำนี้มาด้วย แม่ทำอาหารแล้วตรวจอาหาร กินได้ทุกอย่าง ยกเว้นถั่วเขียว ลูกกินอาหารแล้ว แม่เปิด CD เรื่องหลวงปู่่มั่นให้ฟังด้วย แล้วลูกก็นอนหลับยาวนาน ตื่นขึ้นมาจึงเขียนบันทึกต่อ

พ่ออ่านบันทึกที่เขียนไว้ในเล่มที่หมอลสุธิให้มาพ่ออ่านแล้วร้องไห้ แอบดู ตื่น พ่อยังร้องไห้ พ่อเขียนเรื่องบุญกรรมของป่าน กินแดงโมแดงขาว ลวกผักบุง กำลังกินข้าวคั่วปลา นึ่งปลา ต้มจืดผัก หลวงพ่อมาดู เห็นกำลังกินข้าวเลยไปเดินเล่นรอก กินเสร็จ ล้างมือ หลวงพ่อมาเทศน์สอนเรื่องจิต บันทึกเสียงหลวงพ่อบอกไว้ (ด้วยโทรศัพท์มือถือ/คนเขียน) หลวงพ่อบอกว่า “ความลับแตก” หัวเราะกันใหญ่ หลวงพ่อเชิญหมอมเหวตมาช่วยรักษา ตอนนั้นลมพัดมาเย็น เหมือนฝนจะตก หลวงพ่อกลับ ฝนก็รินนิดหน่อย พ่อเช็ดตัวนวดหลังให้ นอนหลับ กินยาสิบต่อน้ำอุ่น พ่อไปเอาอ้อมแขนที่โรงครัว เตรียมทำน้ำเขียว อ่านละคร กินกล้วย กินน้ำเขียว พ่อนวดขาให้ กินน้ำเขียว อ่านละคร นี่ดี จะ ๖ โมงแล้วแม่ยังไม่มา หิว กินนึ่งปลา ซ้ำมเหนียว ล้างมือ กินมังคุด ดู CD การ์ตูนธรรมะ ดี ถ่ายดี วันนี้อารมณ์ดี หน้าตาแจ่มใส ตัวไม่ร้อน

แม่ภูมิใจในตัวลูกนะ ที่จิตใจลูกเข้มแข็งขึ้นเรื่อยๆ สิ่งพิสุจน์ได้ว่าลูกมีเป้าหมายในการดูแลตัวเองชัดเจน คือจดหมายที่ลูกเขียนถึงลุงยุทธ แม่กายลูกจะป่วย แต่จิตใจลูกไม่ได้ป่วยไปด้วยจริงๆ

จดหมายฉบับที่หนึ่ง

ถึง ลุงอ้วน แสนนักร้อง (ลุงยุทธ)

ป่านเป็นกำลังใจให้ลุงยุทธสู้ต่อไปนะคะ

ป่านอยู่ที่นี้สบายดี ป่านพยายามกินอาหารแบบลุงยุทธ แต่ป่าน

จะมีผักตุน ฟักทอง มังคุด ไข่ขาว มาเสริมด้วย ปานก็เลยพอกินได้ เวลาว่างปานจะอ่านหนังสือธรรมะ บันทึกรประจำวัน คัดเมล็ดข้าว ผักจืด กำหนดลมหายใจ เข้า ออก ตั้งจิตอธิษฐาน ภาวนาแผ่เมตตา และอีกหลายๆ อย่าง ทำให้จิตใจปานสงบมากขึ้น

ปานอยากให้ลุงยุทรบันทึกการรักษาโรคของตัวเอง ประวัติตัวเอง กวี กลอน หรือบทโคลกบ้าง ปานจะได้ศึกษาเป็นความรู้ เอามารักษาตัวเองบ้าง ปานก็จะสู้ เราจะสู้ไปพร้อมๆ กัน ไม่ท้อแท้ แม่อุปสรรค นั้นจะเป็นอย่างไรก็ตาม

“เป็นกำลังใจให้เสมอ”

จาก ลูกเขียด แสนน่ารัก

ท้ายจดหมาย ลูกยังวาดดอกไม้ที่มีกลีบแปดกลีบ สลับไปไม่ รูปทรงง่าย ๆ สัญลักษณ์ประจำตัวของลูก

.....

หมายเหตุคุณเป็ย

การตรวจอาหารว่ากินได้หรือไม่ เป็นการทำงานร่วมกันของคนสองคนที่มีพลังจิตหัดเทียมกัน อาหารที่จะให้กิน ถ้าต้องปรุงก็ต้องปรุงให้เสร็จตามขั้นตอน แล้วใส่ในภาชนะใส(แก้ว) ให้คนไข้ถือไว้ คนที่ทำหน้าที่ตรวจ หนึ่งคนจะใช้มือหนึ่งข้างแตะเบาๆ ที่ต่อมไทมัสของคนป่วย (บริเวณหน้าอก) อีกข้างหนึ่งใช้นิ้วหัวแม่มือแตะกับปลายนิ้วกลางเบาๆ แล้วให้อีกคนดึงโดยการใช้นิ้วหัวแม่มือชนปลายนิ้วกลางของตัวเองเช่นกัน ถ้าดึงออกแสดงว่าต่อมไทมัสเปิด อาหารนั้นกินได้ ถ้ากินไม่ได้ ดึงแรงแค่นั้นก็ไม่เปิด

บทที่ ๘

หมายเหตุแห่งบันทึก

เราสามคน พ่อแม่ลูก กลายเป็นคนวัดไปแล้ว อ้อ บางวันมีน้ำนี้มาจากสกลฯ ช่วยทำกับข้าวด้วย แต่ยังต้องเดินไปทำที่โรงครัวของวัด ซึ่งอยู่ไม่ไกลที่พักนัก ที่นั่นสะอาดและกว้างโล่ง มีน้ำประปาเขาให้ใช้อย่างสะดวกสบาย อันที่จริงก็ใช้กันทุกมุมวัดอยู่แล้ว เพราะว่าน้ำประปาเขาที่นั่น คือน้ำที่ผุดขึ้นมาจากลำน้ำพุเล็กๆ อีกฟากหนึ่งของภู ความสูงของพื้นที่สูงกว่าที่วัด หลวงพ่อจึงสร้างประปาเขาขึ้นมาอย่างง่ายดาย มีถังพักน้ำ ณ จุดน้ำพุหนึ่งลูก แล้วต่อท่อให้มันวิ่งมาตามท่อน้ำ มาพักที่ถังเก็บน้ำลูกใหญ่ๆ หลายสิบลูกที่หน้าศาลาใหญ่ ก่อนปล่อยให้ไหลรินไปสู่กุฏิ สู่แปลงผัก สู่โรงครัว สู่ห้องน้ำที่เป็นห้องแถวยาว เราจึงไม่เคยขาดแคลนน้ำดื่มน้ำใช้ กันเลย

ที่พิเศษกว่านั้นเกี่ยวข้องกับน้ำใช้ของวัดนี้คือนักวิชาการสาธารณสุข ได้นำน้ำไปตรวจสอบสภาพความบริสุทธิ์ พบว่าในน้ำมีแร่ธาตุที่สามารถดื่มและรักษาโรคได้ด้วย พืชผักต่างๆ ที่ปลูกแล้วรดด้วยน้ำนี้ จะมีสรรพคุณทางยาสูง แม่จึงคิดว่าลูกโชคดีที่สุดแล้ว ที่ได้พบหลวงพ่อ

และมาอาศัยที่วัดของท่าน

ทุกๆ เช้าพ่อจะลงไปรอรับหลวงพ่อกับที่เชิงภู เพื่อช่วยถืออาหารทั้งหลาย ที่ได้มาจากการออกไปบิณฑบาตที่บ้านกกตูม (หลวงพ่อต้องนั่งรถปิคอัพของวัดไปทุกวัน เพราะเป็นชุมชนเดียวที่อยู่ใกล้ที่สุด ระยะทางประมาณ ๘ กิโลเมตร)

พ่อแทบจะไม่ได้ออกไปทำงานอีกเลย นานๆ จะไปสักครั้งในกรณีที่จำเป็นจริงๆ โชคดีอีกอย่างหนึ่งของเราก็ได้ ที่พ่อไม่ทำงานในระบบ เนื้อหางานที่พ่อมอบให้คนอื่นทำแทนกันได้ โดยที่ไม่เสียงานเพื่อนร่วมงานต่างเข้าใจดี ก็งานในองค์กรพัฒนาเอกชนที่พ่อเองกลายเป็นคนในชุมชนไปแล้ว เนื้อหาชีวิตกับเนื้อหางานกลมกลืนกันจนเป็นธรรมชาติ แม้ยิ่งสบายกว่าพ่อ บทบาทสมาชิกองค์กรบริหารส่วนตำบลสมัยแรกใหม่หมาด ไม่ได้ทำให้งานของส่วนรวมกระทบกระเทือน เมื่อถึงคราวประชุมแม่ก็ออกไปประชุม เสร็จงานก็กลับมาอยู่กับลูก

ทั้งพ่อทั้งแม่ สามารถบอกกับใครๆ ได้ว่า สำหรับลูกแล้ว เราไม่เคยมีคำว่า “รอก่อนนะลูก”

ภาระการออกไปหาอาหารที่จำเป็นสำหรับลูก แม่กับพ่อจะผลัดกันออกไป ขึ้นอยู่กับงานภายนอกของแต่ละคน เพราะผลไม้ต้องใหม่สดจริงๆ ดังนั้นเกือบทุกๆ สองวัน เราจะต้องไปในเมือง ถ้าไม่ไปที่สกลนคร ก็ต้องไปที่มุกดาหาร ซึ่งอยู่ห่างจากวัดราว ๑๐๐ กิโลเมตร ทั้งสองแห่ง

มาถึงวันนี้ ความวิตกกังวลจากคนรอบข้างที่ว่า ไม่มีหมอ ไม่มีเครื่องมือแพทย์ ลูกจะอยู่อย่างไร ค่อยๆ เลือนหายไป โดยเฉพาะคุณย่าที่มาวัดครั้งแรกแล้วตีโพยตีพายต่อว่าพ่อกับแม่ว่า ทำไมพาหลานมาเสี่ยงชีวิตที่นี่ กลับกลายเป็นความเข้าใจและยินดีที่จะมาอยู่ข้างๆ ลูกบ่อยๆ เท่าที่ทำได้

ด้วยตัวลูกเองที่แสดงออกให้เห็นถึงความเข้มแข็ง แม้จะไม่ใช่ว่าทุกเรื่องที่ถูกบันทึกไว้ แต่ด้วยความทรงจำของแม่ที่เป็นยิ่งกว่าเครื่องบันทึกภาพชั้นเยี่ยม แม่จำได้ถึงคำพูดของใครหลายคนที่บอกกับแม่ว่าลูกช่างเป็นเด็กมหัศจรรย์ ทุกครั้งที่ลูงๆ ป๊าๆ ขึ้นมาเยี่ยม พวกเขาบอกว่าเหมือนไม่ได้มาเยี่ยมคนป่วย แต่มาพบปะพูดคุยกับคนปกติคนหนึ่งเท่านั้น ถ้าไม่ดูที่รูปร่างซึ่งผอมบางลงทุกวัน

“ขอป๊าจับมือหน่อยนะลูก ขอพลังด้วย” ป๊าเฒ่ามักจะทำอย่างนั้นทุกครั้ง เมื่อนั่งลงข้างๆ ลูกด้วยความเหนื่อยหอบจากการเดินขึ้นภู แล้วลูกรู้ก็ยื่นมือบางๆ ให้ป๊าเฒ่าจับ พร้อมยิ้มอย่างมีความสุข ป๊าหลานคุยกันกระหุงกระหิง แม่จึงได้ออกไปทำกับข้าว พอกับลุงเปี้ยกก็คุยกัน วันเวลาในยามเย็นของลูกรู้มักจะเป็นไปอย่างนี้

ป๊าเฒ่ากับลุงเปี้ยก กลายเป็นญาติผู้ใหญ่ของลูกที่เราขาดไม่ได้เสียแล้ว และทั้งป๊ากับลุงก็ขาดลูกไม่ได้ ถ้าไม่มีงานเร่งด่วน หรือต้องเดินทางไปทำงานไกลๆ ป๊าเฒ่าจะขับรถมานอนค้างกับลูกที่วัด ตื่นเช้ารีบไปทำงานที่โรงพยาบาลเขาวง ป๊าเฒ่าลุงเปี้ยก อยู่กับลูกจนกระทั่งนาที่สุดท้ายของลูกจริงๆ

ลูกรู้ใหม่ หลังจากที่ลูกไม่อยู่แล้ว ลุงเปี้ยกบอกว่า ทั้งหมดที่ลูกฝากไว้ให้ คือเรื่องเตือนใจผู้ใหญ่อย่างลุงเปี้ยกว่า เราที่เป็นผู้ใหญ่ที่น่าจะเป็นฝ่ายไปก่อน ได้เตรียมตัวที่จะไปอย่างสงบสันติหรือยัง

และจากบันทึกที่แม่ได้อ่าน เมื่อไรร่างลูกแล้วนั้น ทำให้แม่เห็นความอดทนข่มใจต่อความอยากในสิ่งที่ลูกชอบ โดยเฉพาะในช่วงเวลาแรกที่มาอยู่วัด

แม่อ่านแล้วรู้สึกสงสารลูกมาก

๑๑/๖/๕๑

ตื่น ๐๕.๐๐ น.(เนื้อหาส่วนนี้ เหมือนทั่วๆ ไป เกี่ยวกับการกิน นวด ถ่าย จี้ / คนเขียน)

ตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไป จะไม่กินขนม แต่เข้าไปไม่มั่นใจ

พ่อไปสกลนคร ไปเอายาธิเบต

หลวงพ่อกาเทศน์เรื่องจิต

อากาศร้อนอบอ้าว สงสัยฝนจะตก.....

ลูกนั่งเอง อ่านละคร ไล่แวนตา ดู CD ละคร....

พ่อยังไม่มาเลย บอกว่าจะซื้อหนังสือ กระเป๋าตังค์คิดตีมาฝาก (เรื่องกิน อาบน้ำ สระผม อื่นๆ / คนเขียน)

ดู CD พุทธศาสนบทสุดท้าย ลึกซึ้งมาก (กินข้าว กินน้ำ กินยา / คนเขียน)

พ่อกาซื้อ (หนังสือประกอบ) ละคร ๒ เล่ม กระเป๋าตังค์คิดตี

ลุงยุทธฝากบอกให้ใช้คอาหารตลอด อย่ากินปลากับข้าวเหนียวมาก ลุงยุทธยังบวมไม่หาย

รอกินข้าว คงกินกับหนึ่งปลา ต้มจืดผัก (ได้กินจริงๆ)

แม่รู้ว่าลูกต้องอดทนต่อความอยากในของต้องห้ามทั้งหลาย ทั้งๆ ที่เคยเป็นอาหารประจำของลูก และเรื่องความหิวที่เกิดขึ้นบ่อยๆ ก็เป็นเรื่องน่าเห็นใจไม่น้อย ค่ะวันที่ ๑๑ นี้ก็เช่นกัน

ฟังเสียงบันทึกที่หลวงพ่อเทศน์ ฟ่อนวดให้ ถ่ายตอนตี ๓ ก็นมั่งคุด

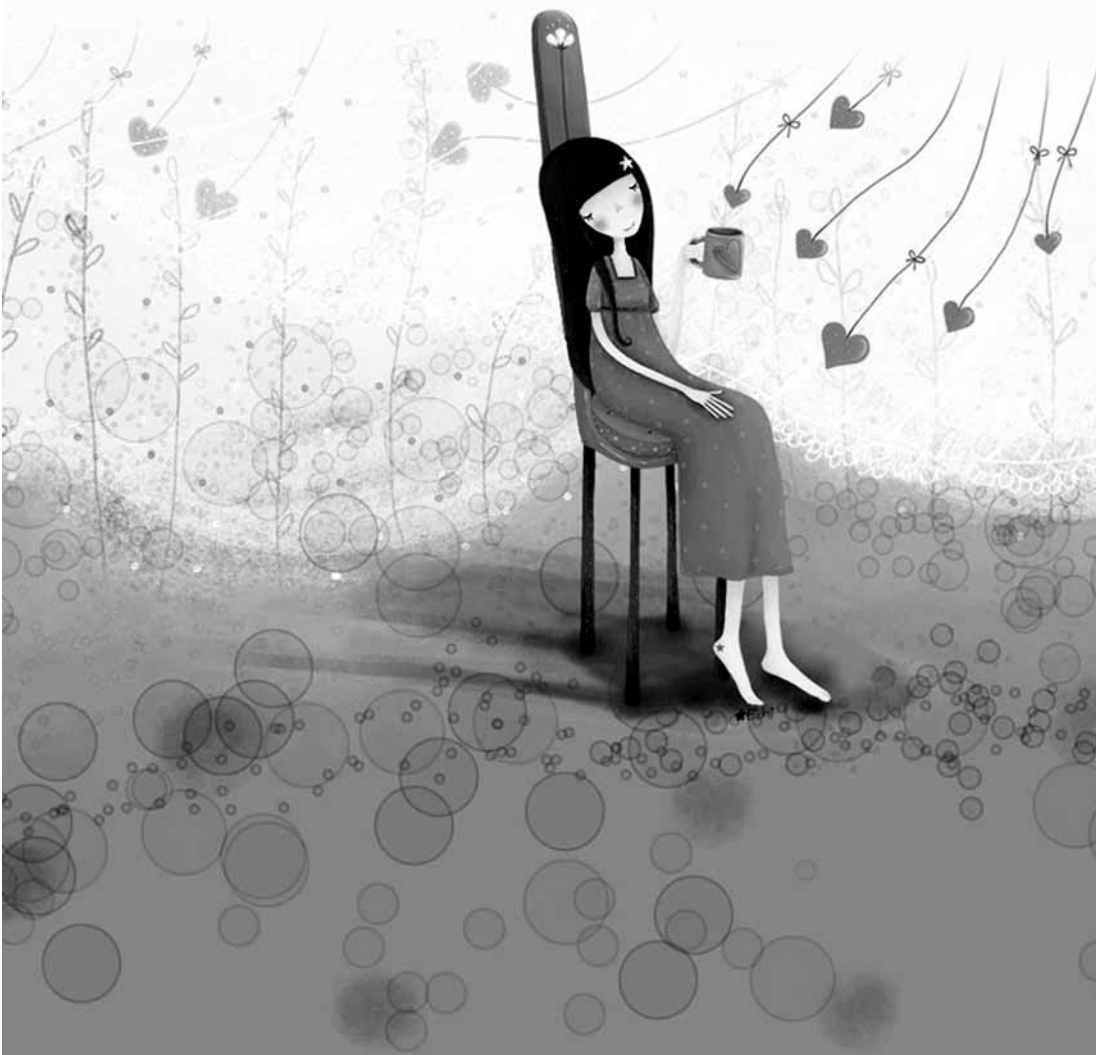
นอนหลับสบายดี ฝนตก

กินกล้วยตอนดึก กินข้าวกับปลาหนึ่ง ตอนตี ๑

มาถึงวันนี้ แม่ลูกกินมากแค่ไหน แต่ร่างกายของลูกก็ยังไม่ค่อยบาง บางเฉียบราวกับเปลือกแดงกวางแห้ง

หมายเหตุคุณชัชวาล

การแพทย์แผนสหาย ญี่ปุ่นเรียกว่า Kai Igaku ลองค้นในเน็ต ไปเจอกับรูปของปรมาจารย์ญี่ปุ่น ที่สอนคุณหมอยงยุทธ ตริณัฐกร และงานรำลึกวันเสียชีวิตหมอยงยุทธ ที่ลงในเว็บเอาไว้ ลองเข้าไปดูนะคะ ถ้าสนใจ

ตอนที่ ๙

ความในใจของลูก

หนึ่งอาทิตย์ที่มายุ่วัด ในบันทึกของลูกยังเขียนถึงเรื่องอาหารการกินที่เป็นของชอบส่วนตัว อย่างเช่น ขนมขาไก่ ขนมทองม้วน ยังมีเรื่องบันเทิงเริงรมย์แทรกเป็นระยะ คือ ดู CD การ์ตูน อ่านหนังสือ นิยายที่เป็นบทย่อจากละครโทรทัศน์ ลูกยังมีความรู้สึกนึกคิดแบบเด็กๆ ยังอยากได้กระเป๋าสตางค์ติดตัว ยังมีอารมณ์หิวที่เกิดขึ้นรุนแรงจนร้องไห้ งอแงยามดึก

เพราะลูกแม่มีอายุเพียง ๑๒ ปีเท่านั้นเอง สิ่งที่เกิดขึ้นกับลูก หากลูกยังคงรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาล อาจจะไม่มีบันทึกนี้ ไม่มีเรื่องราวที่เกิดขึ้นในแต่ละวันอย่างนี้

ไม่มีหลวงพ่อบุญมาสอนธรรมะให้ในแต่ละวัน
ลูกอาจไม่ได้อธิษฐานจิต ถวายอาหารพระ

ไม่ได้กวาดนาแม่เมตตา แม่ส่วนบุญไปถึงเทวดา เจ้ากรรมนายเวร

ไม่มีการตรวจอาหารว่าแต่ละชนิดกินได้หรือไม่
ลูกอาจต้องกินทุกอย่างตามที่โรงพยาบาลจัดให้

อาจมี CD การ์ตูนให้ดู อาจมีหนังสือให้อ่าน
แต่ลูกจะมีสมาธิดูและอ่านอย่างมีความสุขอยู่หรือ

อาจมีการนวดจากพ่อและแม่ตลอดเวลา
แต่การพอกยาสมุนไพร คงทำไม่ได้

ที่นั่น ไม่มีเสียงสายฝน สายลม สายน้ำ
ที่กระซิบกระซาบ กลุ่มมัจฉาลูก

และ....ลูกอาจเจ็บปวด ร้องครวญครางเหมือนคนไข้คนอื่นๆ
จนพ่อกับแม่กินไม่ได้นอนไม่หลับ ก็อาจเป็นได้

๑๓/๖/๕๑

คืน ๐๕.๕๕ น. ฉี ถ่ายปกติ พ่อกับแม่นวดให้

ฟังเสียงบันทึกของหลวงพ่ นอนหลับ แม่ไปทำกับข้าว พ่อว่า
จะไปถือของช่วยหลวงพ่อ แต่ไปไม่ทัน

ลูกเขียนว่า มีการตรวจอาหาร สิ่งที่ยากกินไม่ได้คือถั่วเขียว และ
ผัดวุ้นเส้น เพราะคิดว่าวุ้นเส้นน่าจะมาจากถั่วเขียว และข้าวโพด
ข้าวเหนียวก็กินไม่ได้ นอกนั้นอาหารอื่นๆ ที่กินได้ เช่น น้ำผึ้ง น้ำเขียว
มังคุด ลวกผักบุ้ง ลวกอ่อมแซบ ดอกฟักทอง มัน และข้าวโพดเหลือง

ดู CD การ์ตูนโรบินฮู้ด เซ็ดตัว แม่กินข้าว คงเป็นหมกหน่อไม้
แจ่ว และกับอะไรบางอย่างไม่รู้

อ่านหนังสือเรื่อง อิกบิล เจ้าหนูทรงฉี ถ่าย

อาจารย์ชรินทร์มาเยี่ยม หลวงพ่อมาเทศนาธรรม สอนนานจน
หลับ แม่นวดให้

หลวงพ่อกับอาจารย์ชรินทร์กลับ พ่อไปดงหลวง ไปซื้อผลไม้

รายละเอียดในพ่ายวันนั้น คือตรวจแกงคั่วปลา กินไม่ได้ แต่
นี่ปลากินได้ และอาหารเดิมๆ ที่ลูกกินคือ กินข้าวเหนียวกับน้ำผึ้ง
น้ำมะพร้าว กินมังคุด แม่นวด กดลมปราณและชูตซาให้ลูก ลูกนอน
หลับตื่นขึ้นมาราวๆ ๔ โมงเย็น

จะ ๔ โมงครึ่งแล้วแต่พ่อยังไม่มา น้ำนี้ไปทำกับข้าว ดู CD การ์ตูน
ธรรมชาติ ชั่วเจ็ดที ดีเจ็ดหน พ่อกลับมา ถ่ายรูปตอนใส่แว่น อ่านละคร
จี๋ ถ่าย ตรวจม้นกับฟักทอง กินได้ กินมันนิดหน่อย กินฟักทองหนึ่ง
กลีบ เก็บไว้กินตอนดึกเพราะอร่อย

เข้ามาด้านใน (ห้อง) อ่านคำภานาอุทิศบุญ คำอธิษฐานบารมี
กนิยาธิเบต น้ำอุ่น แม่นวดหลังให้ หลับ จี๋ ๒ ครั้ง ถ่ายตอนตี ๒ กิน
ข้าวกับหนึ่งปลา กินมัน กินฟักทอง นอนหลับสบาย ผนตก

กิจวัตรประจำวันของลูก คือ กินอาหารเพื่อรักษาตัวเอง ทำบุญ
อุทิศบุญ และภานา ฟังธรรมะจากหลวงพ่ ฟัง CD ธรรมะ อ่านหนังสือ
ที่ขอให้พ่อซื้อมาให้ (ส่วนใหญ่จะยังเป็นการ์ตูน ละครและนิยาย
ประเภทสนุกสนาน) ทำมกลางบรรยากาศที่สงบเงียบ และสดชื่นด้วย
สิ่งแวดล้อมเขียวขจี

วันนี้อากาศแจ่มใส เย็นสบาย ได้ยินเสียงนกร้อง เสียงแ่งน้ำ สงบ
เงียบ คิดว่าจะอยู่ที่นี้นานพอสมควร

ลูกแม่ ประโยชน์นี้ทำให้แม่ถอนหายใจยาว ลูกยังมีความหวัง
เต็มเปี่ยมที่จะหาย แม้เราจะไม่เคยเอ่ยชื่อโรคร้ายของลูกออกมาเลย
และลูกไม่เคยถามแม่เลยว่า ปานเป็นโรคอะไร จะหายไหม แต่ด้วย
ความเป็นเด็กไฟรั้วของลูก ลูกน่าจะรู้แล้วว่าลูกเป็นมะเร็ง เพราะในบันทึก
ต่อมา ลูกเขียนว่า โรคที่ลูกเป็นอยู่นั้น พบว่ากรณีของลูก คือรายแรก
ของโรงพยาบาลรามฯ และเป็นรายที่ ๓ ของประเทศไทย

ตอนที่ ๑๐

สุขแท้ที่อยู่หัวใจ

วันที่ ๑๓ มิถุนายน พ่อต้องไปบรรยายเรื่องเครือข่ายเกษตรกรรม
ภูพาน ที่สกลนคร ลูกตื่นแต่เช้าตรู่ พร้อมพ่อ เวลา ๐๓.๕๕ น. พ่อ
ออกไปแล้ว ลูกนอนต่อ จนตื่นราวๆ เจ็ดโมงเช้า เปิดเสียงเทคนั้
ของหลวงพ่อกี่ลูกบันทึกไว้ในโทรศัพท์ฟัง

วันนี้สดชื่นมาก พ่อบอกว่าหน้าตาแจ่มใส จี้ ถ่ายเหลือเป็น
ก้อนปกติ (เยอะ) ซงยาญี่ปุ่นกิน แล้วอ่านคำภาวนาอุทิศบุญและคำ
อธิษฐานบารมี

หลวงพ่อกับแม่ชีมาเยี่ยม หลวงพ่อเทศน์สอน ทำสมาธิ แม่ชี
คนใหม่สวย จบ doctor บอกว่าจะเอาอาหารเสริมถั่วเหลืองผสมงาดำ
มาให้ หลวงพ่อกับแม่ชีกลับ กินผักทอง

แม่ชีเอาอาหารเสริมมาให้ ตรวจแล้วกินไม่ได้

พ่อกลับมา ซ้อมมังคุด มีหนังสือ “อนาคตอันเก่าแก่” ได้ผ้าห่ม
จากทิเบต ผ้าห่มจากพม่า แหวนพม่า พ่อกินข้าว เข้ามาดำนใน (พ่ออุ้ม

เข้ามาในห้อง) กิทยาธิเบต น้ำอุ่น พ่อขวดหลังให้ หลับ ฉี อี ประมาณ ๒ หุ่่มครึ่งกินข้าวหนึ่งปลา แกงอ่อม ประมาณ ๕ หุ่่ม ฉี อี ประมาณ ๐๒.๓๐ น. กินมังคุด ฟักทองหนึ่ง กล้วย นอนหลับสบายดีฝนตก อากาศเย็นสบาย

๑๔/๖/๕๑

วันนี้วันเกิดแม่ พ่อจะไปดอนตาล เอาลับปรดไปให้ส่วนหมอ เขียว แล้วรับปุ๋ยมาด้วย แต่ไม่รู้ว่าจะไปตอนไหน เริ่มหิวข้าว..... (รายละเอียดเรื่องกิน)....อ่าน อนาคตอันเก่าแก่ กินน้ำเขียว ออกมาด้านนอก (ระเบียบ) (ตรวจอาหาร กิน นวด ชูดซา กดลมปราน นอนฟังเพลงธิเบต/คนเขียน)

หลวงพ่อมาเทศน์สอน หลวงพ่อกลับ แม่ชี้มาเยี่ยม เอาสมุดบันทึกให้ดู แม่ชี้บอกว่าวันหลังมาวาดรูปด้วยกัน กิทยาธิเบต น้ำอุ่น ยาญี่ปุ่น แม่ชี้ลูบหัวแล้วอยากนอน

พ่อและปู่มา เอาต้นไม้หัวใจล้านดวงเป็นของขวัญวันเกิดแม่ ฟัง CD ชลู่ยธิเบต ดู CD พุทธสถาน แม่เซ็ดตัวเปลี่ยนเสื้อผ้า พ่ออุ้มเข้ามาด้านใน กิทยาธิเบต น้ำอุ่นดู CD ต่อ พ่อกับปู่กินข้าว พ่อแม่ น้ำนี้คุยกันเรื่องอาหาร ปู่อ่านนิทานให้ฟัง นอน หิวข้าว กินหนึ่งปลา แกงจืด ตอน ๓ หุ่่ม ฟักทอง มังคุดด้วย ฉี กิณกล้วยกับข้าวเหนียว ตอนเที่ยงคืน นอนหลับสบาย พ่อเซ็ดตัวให้ตอนดึก ลมพัดตลอดทั้งคืน พ่อเปิด CD เพลงชลู่ยธิเบตตอนเที่ยงคืน

วันที่ ๑๕ มิถุนายน พ่อต้องไปทำธุระบางอย่างที่วัดบ้านตัวตั้ง แต่เช้า ลูกตื่นในเวลาปกติ

แม่จึงเปิดเพลงธิเบตให้ฟังเบาๆ ส่วนที่ปู่ยังไม่ตื่น คงเหนื่อยจากการเดินทางและการเรียน วันนี้เป็นวันหยุดเรียนเสาร์อาทิตย์ ลูกจะได้มีที่ปู่มาอยู่เป็นเพื่อนอีกคน เวลาที่ลูกสองคนอยู่ด้วยกัน แม่

เห็นลูกคุยกันจุกจิก แล้วหัวเราะก๊ากกักกันตลอดเวลา วันนี้แม่แอบไต่ถามเรื่องที่ถูกถามที่สาวถึงการเรียนด้วย ฐิใหม่ แม่แอบขำในใจ ที่ลูกมีความเป็นผู้ใหญ่กว่าพี่สาวของลูกเสียอีก เพราะลูกบอกกับพี่ปุ่ยว่า

“ตั้งใจเรียนหนังสือนะ แต่อ่านหนังสือธรรมะบ้าง จิตใจจะได้เข้มแข็ง เวลาเรียนหนังสือจะได้มีความจำดีขึ้น” ลูกคงค้นเจอด้วยตัวเองแล้วว่า ธรรมะช่วยเยียวยาชีวิตได้ทุกแง่มุม

น้ำนี้ทำอาหารบางอย่างให้ลูก ตรวจสอบแล้วไม่ผ่าน ต้องทำชนิดอื่นมาให้ เป็นอย่างนี้ทั้งเช้าและเที่ยง แต่น้ำนี้ก็ยิ่งเต็มใจทำให้ ไม่เคยปริปากบ่น หรือแสดงอาการหงุดหงิด

พ่อเอากับข้าวมา ตรวจสอบอาหาร กินโจ๊กใส่ปลาไม่ได้ ให้นำนี้ทำใหม่ แม่หนดให้ นอนไปฟัง CD หลวงพ่อเทศน์ไปด้วย หิวข้าว เริ่มเสบท้อง กินต้มจืดผัก ฟักทอง เห็นแม่กินข้าวยั้งหิว ฟัง CD ต่อตรวจหนึ่งปลา กินได้ แม่หนดพอกท้องแล้วปวด เอาน้ำอุ่นมาประคบ นอนพัก

หลวงพ่อกำลังสอนเรื่องการรักษาอาการเจ็บ หลับ ตื่นขึ้นมา หลวงพ่อกลับไปตอนไหนไม่รู้ หายปวด จี๋ ถ่าย (กินยา กินผลไม้ อ่านหนังสือ และดู CD ทอม แอนด์เจอรี่ / คนเขียน)

ทุกอย่างดำเนินไปตามปกติ แต่สุดท้ายของบันทึกในวันนั้น ลูกเขียนว่า

ถ่ายปกติ ตอนตี ๑ กับ ตี ๔ นี้ ๔ ครั้ง นอนหลับสบายดี ผนตก พ่อไม่สบาย คิดว่าเป็นไข้

พ่อไม่สบาย ยังนอนหลับอยู่ น้ากินข้าว อ่านหนังสือ หลวง
พ่อมาเทศน์สอน หลวงพ่อกลับ ...แม่ชี่มาเยี่ยม วาดรูปให้แม่ชี่ ถ่าย
รูปคู่กับแม่ชี่ แม่ชวนให้ แม่ชี่กลับ (กินยา อ่านหนังสือ กินผลไม้ กิจกรรม
ที่บ้านที่กินไว้เป็นแบบนี้ตลอดเวลา จนเข้านอน)

ฉี่ ถ่ายตอนตี ๒ กว่าๆ นอนหลับสบาย ผนตก ท้องพุทโธ....นอน

ทั้งหมดนี้คือกิจกรรมสำคัญในการดูแลตัวเองทั้งกายและใจ
ของลูก บางวันอาจมีบางสิ่งที่คุณอื่นมาร่วมทำ และได้ถูกถ่ายทอดไว้
ในสมุดบันทึก แม่รู้ว่านั่นคือความสุขของลูกประการหนึ่ง ขณะที่ต้อง
นอนอยู่กับที่ ลูกนั่งเองก็ขี้ยาก

แต่มีบางเรื่องที่เป็นการเยียวยาดำเนินไป โดยที่มีลูกกับหลวงพ่
เท่านั้นที่รู้

ตอนที่ ๑๑

หมอเทวดาและการภาวนาพุทโธ

ลูกทำสมาธิด้วยการภาวนาพุทโธ ตั้งแต่ครั้งแรกที่หลวงพ่อกำลังสอนให้ แต่จะใช้ในเวลาทีลูกนอนหลับตานิ่งๆ ครั้นเมื่อวานนี้ แม่ซี คนสวยของลูกมาแนะนำว่า เวลาบริหารร่างกาย ด้วยการยกแขน ยกขา คู่เหยียด จากที่เคยนับจำนวนครั้ง ให้เปลี่ยนมาเป็นท่อง พุท-โธ ยามที่หัดขาเข้า พร้อมกับหายใจเข้า ท่องว่า พุท ยามที่เหยียดขาออก พร้อมทั้งหายใจออก ลูกก็ท่องว่า โธ ลูกก็ทำตามนั้น

อีกสิ่งหนึ่งที่สำคัญ ที่ไม่มีในสมุดบันทึก คือคำสอนของหลวงพ่อบ้าง แต่ลูกแอบบันทึกไว้ในโทรศัพท์มือถือของลูก จนหลวงพ่อบอกว่า ความลับแตก เสียงคำสอนที่ลูกเปิดฟังซ้ำๆ ในวันก่อนๆ แม่ไม่ได้ตั้งใจฟัง เมื่อแม่ได้ฟังอีกครั้ง ในเวลาที่ไม่ม่ลูกอยู่ข้างๆ แล้ว ทำให้แม่กระจ่างซัดถึงคำว่าการศึกษาของหลวงพ่อนั้นคือสิ่งใด

ทุกวันลูกจะนอนหลับตานิ่งเงียบยาวนาน บอกว่ากำลังภาวนาเปิดร่างกายให้หมอเทวดามารักษาตามวิธีการของหลวงพ่อบ้าง

“วิธีการที่จะรักษาตัวเองอย่างธรรมชาติที่แท้จริง เราจะต้องทำร่างกายของเราให้เป็นธรรมชาติ ต้องไม่มีเรา เราต้องวางจิตลงไปให้ได้ ร่างกายนี้ เราวางได้ง่าย เพราะเราเห็นคนตาย เรารู้แล้วว่าคนตายต้องเผาทิ้ง แต่จิตนี้เรายังเห็นเป็นเราอยู่ เพราะถ้าไม่ใช่เราแล้ว ใครนึกใครคิด ทำไมมันคิดได้ ทำไมหงุดหงิดได้ ทำไมรำคาญได้ อันนี้ นี่ เพราะจิตเป็นธรรมชาติอันหนึ่ง พระพุทธเจ้าท่านรู้ความลับอันนี้ ซึ่งน้อยคนที่จะรู้ได้ ท่านรู้ว่าจิตเป็นธรรมชาติอย่างหนึ่ง นึกคิดปรุงแต่งได้จริง แต่มันเป็นกระบวนการทางจิต เป็นกระบวนการทางนามธรรม เป็นธรรมชาติอันหนึ่ง มันนึกคิดได้ตามธรรมชาติของมันเอง เราต่างหากที่ไปชี้ตัวว่ามันเป็นเรา เหมือนที่เราตัวว่า ร่างกายเป็นของเรา ตัวว่า ปากกาเป็นของเรา เอานุ่น เอานี้มาเป็นของเรา จริงๆ แล้วเป็นของธรรมชาติที่เอามาสำหรับใช้สอย แล้วสมมติเอาว่าเป็นของเรา สิทธิของเรา โดยทางโลกยอมรับกัน ว่าอันนั้นเป็นของคนนั้น อันนี้เป็นของคนนี้ เพื่อไม่ให้ก้าวก่าย ยุ่งเหยียงงุ่นวาย แต่ความเป็นจริงแล้วทุกอย่างเป็นของธรรมชาติหมดเลย ต้นไม้ก็อยู่ตามธรรมชาติ ที่เอามาทำบ้านทำเรือนก็เอามาจากธรรมชาติโน่น แต่เราก็มองตัวว่าเป็นของเรา บ้านเป็นของเราจริงๆ แต่เป็นจริงโดยสมมติ เพราะมีข้อตกลงกันว่า ใครสร้างมันขึ้นมาคนนั้นมีสิทธิ์อยู่อาศัย สมมติเรียกว่าบ้านของคนนั้น แต่มันไม่ได้เป็นของคนนั้นตลอดไป พอถึงเวลามันก็ผุพังไป สลายไป ยึดมันเอาไว้ไม่ได้ ร่างกายก็เหมือนกัน มันมาตามธรรมชาติ ถึงเราจะเกิดมาจากพ่อแม่ อาศัยธาตุพ่อธาตุแม่ มีจิตวิญญาณมาอาศัยอยู่อาศัยอาหารตามธรรมชาติมาหล่อเลี้ยง เรียกว่า ธาตุดิน ธาตุน้ำ ธาตุลม ธาตุไฟจากข้างนอกมาหล่อเลี้ยง สิ่งที่สมมติว่าเป็นร่างของเรา สมมติเรียกว่า หนัง ขน เล็บ กระดูก

สมมติที่เรียกว่าเป็นร่างกายของเราแค่นั้น ถ้าจิตมันแจ้งชัด มันจะไม่หลงยึดว่าเป็นกายเรา เป็นของเรา ส่วนจิตใจอันนี้ ต้องอาศัย

สมาธิ คอยสังเกตดูใจบ่อยๆ ว่ามันเกิดขึ้นเอง แล้วก็ดับไปเองตลอดเวลา เราอย่าไปพูดว่ามันเป็นเรา เป็นของเรา ความโกรธมันไม่ใช่เรา ไม่ได้เป็นของเรา เป็นเพียงแค่อารมณ์ เกิดขึ้นมาแล้วก็ดับไป ห้ามไม่ให้โกรธไม่ได้ มันเกิดเอง เมื่อกระทบกับสิ่งที่ไม่ถูกใจ มันก็กระทบกระเทือนทำให้อารมณ์เปลี่ยนแปลง เกิดสังขารประเภทหนึ่งคืออาการไม่ได้ตั้งใจ ไม่ตรงกับความรู้สึก ถ้าเราควบคุมได้จริงจะหันทันทีว่า อ้อ นี่คือธรรมชาติ ทุกอย่างจะเข้าไปสู่ธรรมชาติทั้งหมด

ถ้าเรารู้ทันกระบวนการทางธรรมชาติฝ่ายนามธรรม เราจะไม่เป็นทุกข์ พอไม่เป็นทุกข์ ร่างกายจะอยู่ตามธรรมชาติของมัน ใจก็อยู่ตามธรรมชาติ ที่นี้มันจะปรับสมดุลภายในภายในจิตเรา มันจะเป็นอย่างไรก็ช่างมัน เพราะเราไม่ได้เอาตัวเราเข้าไปเกี่ยวข้อง

ความไม่สบาย ถ้าอยากจะหาย ก็ไม่ถูกอีก เพราะใจไม่อยู่ในอำนาจของเราแล้ว เหมือนกับว่ายังมีเรา เพราะเราอยากหาย ไม่อยากเจ็บป่วย แต่พระพุทธเจ้าท่านไม่ได้สอนอย่างนั้น ท่านบอกว่า เรามีหน้าที่เข้ามารักษากิจของเราเอาไว้ ให้มันรู้ความจริงเสีย ส่วนความป่วยมันจะหายหรือไม่ อันนั้นเป็นธรรมชาติ

ดูสิ พระพุทธเจ้าท่านละเอียดกว่าเรานะ เรายังหยาบ ยังอยากจะหาย ไม่อยากจะป่วย แต่ต้องรักษาใหม่ ก็ต้องรักษา เพราะว่าเราอาศัยร่างกายนี้อยู่ เราก็ต้องรับผิดชอบร่างกายของเรา เหมือนเรามีบ้านนี้ ถ้ามันรั่วเราก็ต้องซ่อม ถ้าใครไม่ซ่อมบ้านก็โง่งนะซี ปล่อยให้มันผุพัง ฝนตกลงมาแล้วก็รั่ว กลายเป็นคนซี้เกียจ กลายเป็นคนไม่เอาถ่าน ไม่มีสติปัญญาไป มันต้องมีความรับผิดชอบที่จะซ่อม ซ่อมเองไม่ได้ก็ต้องให้ช่างมาซ่อม เหมือนเราเป็นไข้ รักษาเองไม่ได้ก็ต้องให้หมอรักษา

ควรรักษา ก็ต้องกิน ควรรักษาอาหารก็ต้องกิน เป็นหน้าที่ของเราที่จะต้องดูแลร่างกาย แต่เวลารักษาเนี่ย เราก็อยากจะหาย ทุกคนอยากจะหาย แต่ให้รู้ว่า ถ้าเราอยากจะหายเราต้องไม่กระวนกระวาย เราทำเหตุให้ถูกต้อง ส่วนจะหายหรือไม่เนั้น ให้เป็นเรื่องของธรรมชาติ อันนี้เราจะไม่ทุกข์อีกแบบหนึ่ง เพราะเรานะอยากจะหายละ แต่เรามาดูเหตุว่า ทำอย่างไรจึงน่าจะดีขึ้น ทำอย่างไรนะ จึงจะดีได้ เราเอาหลักของพระพุทธเจ้าเข้ามา มารักษาดูเอาไว้ ไม่ให้มันยินดียินร้ายนี่ละ เข้ามาหาจิตตรงนี้ไว้

ที่นี้ พอเรารู้หลักของจิตแล้ว รักษาจิตเอาไว้ให้สมดุล ถ้าจิตมันสมดุล ร่างกายก็สมดุลด้วย ชาติต่างๆ ก็จะอยู่ไปตามหน้าที่ของมัน หน้าที่ของเราคือ *ปรับสมดุลในจิต* รักษาสมดุลที่แท้ภายในจิตนี้แหละที่ท่านเรียกว่า “มัชฌิมาปฏิปทา” ทางสายกลาง สายกลางตรงไหน กลางที่จิตของเรา ที่มีความสมดุล มันพอดีก็พอดีที่จิตเรา ถ้าหากจิตมันปรับไม่ได้ มันก็พอดีไม่ได้ เดี่ยวมันจะเอานั่นเอานี่ กลัวไม่หาย กลัวเป็นมาก กังวลว่าวันนี้ดี พรุ่งนี้อาจจะไม่ดี

เราต้องพร้อมที่จะยอมรับสภาพ แต่ที่นี้ การที่จะทำให้ได้ดีขึ้นมา เราก็รับประทานแล้ว อาหารเราก็รับประทานแล้ว บริหารร่างกายแล้ว ทำให้ถูกต้องทุกอย่างแล้ว ที่นี้ ในนามธรรม ในสิ่งแวดล้อมที่เราไม่เห็น ต้องอาศัยจิตของเราเป็นกุศลที่สูงที่สุด คือการปฏิบัติธรรม

นี่... การปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้า คือการที่เรามีสติสัมปชัญญะ รู้ความจริงมากขึ้นเรื่อยๆ จิตสามารถรักษาสมดุล ปล่อยวาง ให้กายกับจิตเป็นธรรมชาติ อยู่ตามธรรมชาติ ถ้าเราทำได้จริง

นี่แหละ สภาวะทางจิตใจ เราจะลึกซึ้ง เราจะแน่ใจว่า เป็นอันเดียวกับธรรมชาติ นี่.. มันจะเข้าหาธรรมชาติแล้วนะ ธรรมชาติที่มองไม่เห็น แต่จะรู้ จะเข้าใจ รับผิดชอบได้ เขาก็จะมาช่วยเรา เพราะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เป็นธรรมชาติอันเดียวกัน จึงจะเข้ามาหากันได้

นี่ละ...มันมีความลึกซึ้งอย่างนี้ เพราะฉะนั้น วิธีการของเรา
เรารักษาโดยวิธีการธรรมชาติ ธรรมชาติทางร่างกาย ก็รักษาด้วยยา
อาหาร บริหาร ที่นี้ด้านจิตใจ เราเอาธรรมะของพระพุทธเจ้า เอาความ
จริงที่มีอยู่ในธรรมชาติ ที่พระพุทธเจ้าท่านตรัสรู้มาก่อน ท่านประทาน
คำสอนเอาไว้ ถ่ายทอดมาถึงเรา เราก็ตั่งใจปฏิบัติปรับสมดุลภายใน
จิตยอมรับความจริงตามธรรมชาติ ปล่อยวางทุกอย่างตามธรรมชาติ
แม้กระทั่งจิตก็ปล่อยวางอย่างเป็นธรรมชาติ เมื่อวางจิตแล้ว ทุกอย่าง
ก็อยู่ของมันตามธรรมชาติของมันเอง

ที่นี้ สิ่งมีชีวิตทั้งหลายนี้ พระพุทธเจ้าท่านบอกว่า ต้องอาศัยบุญ
มีอำนาจของบุญเป็นพลัง คนเราจะเกิดได้ก็เพราะบุญ มีบุญกับบาป
เป็นสิ่งกำหนด เวลาบุญให้ผลก็เป็นอย่างหนึ่ง เวลาฝ่ายบาปให้ผลก็
เป็นอย่างหนึ่ง ที่นี้...พระพุทธเจ้าท่านก็เปรียบเทียบให้ฟัง เรื่อง ทาน
ศีล ภาวนา ที่เป็นฝ่ายกุศล ฝ่ายดีที่สูงที่สุด เพราะทำให้จิตของเรา
สะอาดบริสุทธิ์ได้ เมื่อใครปฏิบัติธรรม สำรวมกาย วาจา ใจ ได้ดี กุศล
ก็แรงขึ้น บุญก็มาก เมื่อมีกุศลแล้วเราก็มั่นบุญไปถึงธรรมชาติที่มา
ช่วยรักษาเรา ด้วยจิตที่เป็นกลางนะ ไม่ใช่ด้วยความอยากที่จะหาย จิต
ต้องปล่อยวางเป็นกลางๆ

ข้างในพยายามปล่อยวาง วางกาย วางจิต ภาวู้งวางแล้ว แต่จิต
มันวางยาก เราต้องพยายามให้มีสติต่อเนื่องเรื่อยไป สติสำคัญที่สุดเลย
สติจะเพิ่มได้ยังไง เกิดขึ้นได้จากการทำ สติอ่อนๆ เป็นทางให้มีสติ
มากขึ้น สติกลางๆ เป็นทางทำให้จิตมีพลัง สติที่เข้มแข็งเกิดขึ้น กลายเป็น
มหาสติ ควบคุมจิตได้ จิตจะเข้าไปหาความจริง คือ กายสักแต่ว่า
กาย จิตสักแต่ว่าจิต นี่คือความจริงที่เราต้องการ เรียกว่าเห็นความจริง
เห็นว่าสิ่งเหล่านี้ เกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วก็ดับไป จิตของเราจะไม่เป็นกังวล
มันต้องเห็นด้วยจิต ลึกซึ้งอยู่ในจิต แจ่มชัดตามความเป็นจริงอยู่ในจิต
นี่ละ เป็นเหตุให้เราจะต้องเจริญสติตามคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า

ส่วนอย่างอื่น เมื่อเราทำถูกต้องแล้ว หมดทุกอย่างแล้ว หายก็เอา ไม่หายก็เอา ไม่ยินดีไม่ยินร้าย นี่ละ หลักธรรมที่จะเข้ามาหาจิตเรา ที่นี้ ก็พิสูจน์แล้ว ระหว่างกรรมดีกับกรรมไม่ดีของเรา อันไหนจะให้ผลมากกว่ากัน...นี่ นี่แหละ คือการรักษาด้วยวิถีธรรมชาติ ซึ่งส่วนใหญ่จะคิด แต่เรื่องธรรมชาติฝ่ายรูป ยานั่น ยานี้ อาหารชนิดนั้น ชนิดนี้ อยู่ในสิ่งแวดล้อมตรงนั้นตรงนี้ แต่พระพุทธเจ้าสูงขึ้นมากกว่านั้น ด้วยการให้ รักษาจิตเป็นธรรมชาติ ไม่เข้าไปหลงยึดว่าอารมณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับจิต เป็นตัวเราเป็นของเรา ลึกแต่ว่ามันเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป เราไม่หลง ยินดียินร้าย

ที่นี้เมื่อเวลาจิตเราสงบ เราให้บุญได้ เวลาเราออกจากสมาธิ เรามีจิตสงบถือว่าเป็นกุศล มีพลังมาก ฝ่ายที่อยู่สูงเขาจะรับพลังนี้ได้ เราก็อุทิศบุญนี้ไป ยกบุญให้ โดยเฉพาะผู้ที่เต็มใจมาช่วยเรา เราอุทิศบุญให้ เขาก็จะมาช่วยเรา เราก็ปล่อยวางความอยาก อยากที่จะหาย ความไม่อยากจะเป็นเราก็วางลง ไม่เช่นนั้นเราก็ไม่สามารถรักษาความพอดีในจิตเราได้ ไม่สามารถรักษาสมดุลของร่างกาย ของจิตใจได้ เรียกว่า เราต้องมารับที่จิตของเรา

ในเมื่อความจริงก็คือความจริง ร่างกายไม่ใช่ของเราแน่ๆ เข้าใจแล้วที่นี้ คราวนี้มาเข้าใจเรื่องจิตอีกอย่างหนึ่ง เข้าใจว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร นี่ละ กระบวนการฝ่ายนามธรรม

เวลาอะไรมากระทบใจบีบ มันเกิดสิ่งที่เรียกว่า วิญญาณจิต ถ้ากระทบแล้วรู้สึกสบาย เราก็จะพอใจ ถ้าไม่สบาย เราก็จะไม่พอใจ ถ้าเรารู้ทันก็จะไม่เป็นไร แค่ว่าสบาย หรือไม่สบาย หรือถ้าไม่สบาย แล้วเราอยากให้หายไป ด้วยความไม่พอใจ มันจะเปลี่ยนโทษะ ชัดชองภายในจิต เราจะต้องรู้ทันภายในจิต ที่อธิบายให้ฟังหมายถึงว่า กระบวนการฝ่ายจิตมันเกิดขึ้นได้ เวลาเราไปเกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม กระทั่งบีบมันเกิดวิญญาณหนึ่งรับรู้ รู้แจ้งในอารมณ์บีบ มันจะเกิดขึ้น

ในกระบวนการนี้อย่างเป็นทางการ เราห้ามไม่ได้เลย เราต้องมีสติ
ดูใจเราไปเรื่อยๆ จึงจะทันมัน เมื่อทันแล้วสิ่งเหล่านี้ก็จะดับ มันจะไม่
มีผลอะไรต่อจิต แต่ถ้าเราไม่ทัน มันมีผลเกิดเป็นเราขึ้นมา เกิดความ
ชอบใจ เกิดความอยากได้ มันก็ปรุงแต่งในทางจะเอา อยากได้ อยากมี
อยากเอา

ถ้าสติเราอ่อน มันก็ปรุงมาก แต่ถ้าสติแข็ง มันก็ปรุงน้อย ดับ
ได้เร็วขึ้น ดับได้เร็วเท่าไรยิ่งดี ถ้าสติรู้ทันอารมณ์ได้ตลอด มันก็
จะว่างจากอารมณ์ แต่พอเพลอมันก็มีบ้าง ก็แล้วไป ไม่เป็นไร เพราะ
เรายังอยู่ในขั้นฝึกอบรมอยู่ เหมือนความโกรธที่เกิดขึ้นมา มันก็ปรุง
แต่งไปอีกแบบหนึ่ง ก็ให้รู้ทันความคิดของเราเอง ที่เรียกว่าทัน
กระบวนการความคิด รู้จักกระบวนการฝ่ายนาม เราก็สามารถวาง
จิตให้อยู่ตามธรรมชาติของมัน

เวลา ๑๘ กว่านาที่ ที่บันทึกคำสอนของหลวงพ่อก่อนนั้นเป็นเพียง
ครั้งเดียว ในวันเดียว แต่ตลอดเวลาที่ลูกอยู่ที่วัด ถ้าท่านไม่ได้รับ
นิมนต์ไปที่อื่น ไม่มีเลยสักวันที่ท่านจะไม่มาโปรดลูก และมอบสิ่งที่ดี
งามล้ำค่านั้นให้แก่ลูกของแม่

ท่อนสุดท้ายในเสียงที่บันทึก ท่านกล่าวว่า...

“เออละ หลวงพ่อกจะไม่พูดอะไรแล้วนะ ทำสมาธินะ แล้วหลวงพ่อก
จะประคองจิตให้”

นั่นคือที่มาของคำว่า “เปิดร่างกายให้เทวดามารักษา” ที่ลูกเขียน
ไว้ในวันต่อๆ มา

ตอนที่ ๑๒

หงุดหงิด น้อยใจ อารมณ์เต็งน้อย

ในราวกลางเดือนมิถุนายน ลูกยังลุกขึ้นนั่งได้เองบ้าง และ บันทึกรประจำวัน นอกจากจะเป็นเรื่องการกินยา อาหาร ที่คล้ายๆ กัน ในแต่ละวัน จะแตกต่างกันบ้าง เมื่ออาหารบางอย่างที่ตรวจต่อมไทมัส แล้วกินไม่ได้ ทั้งที่วันก่อนๆ กินได้ เช่น วันที่ ๑๙ มิถุนายน ลูกกิน แกงอ่อมไม่ได้

ล้างมือด้วยมะกรูด แปรงฟัน เช็ดมือ ปาก กินน้ำอุ่น พอสัก กางเกง ฟัง CD หลวงพ่อเทศน์ อ่านหนังสือ นอน พ่อนวดให้

หลวงพ่อดูสมุดบันทึก และภาวนาให้หมอเทวดามาช่วยรักษา ส่วนเราท่องพุทโธไปด้วย หลวงพ่อบอกว่าวันนี้หน้าตาแจ่มใสดี หลวง พ่อกลับ กินยาธาเบต น้ำอุ่น กินยาญี่ปุ่น นอนพัก กินผักทอง กินมังคุด (พ่อผ่าดูแต่ละลูกเน่าหมด เหลือลูกสุดท้าย พ่ออธิษฐานว่าถ้าลูก ข้าพเจ้าจะหายขอให้ได้กิน ผ่าลูกสุดท้าย ลูกนี้สีสวยเนื้อขาวสด นำกิน มาก) กินข้าวหนึ่งปลา ล้างมือ บ้วนปาก กินน้ำอุ่น อ่านหนังสือ

ฝนตก นอนกอดพ่อฝนเริ่มหยุดตก มีหมอก พ่อเปิด CD
ขลุ่ยทิเบต แม่ยังไม่มา พ่อหวดหัว + หู ให้ แล้วพูดเรื่องภารกิจของปาน
๑ บวช ๒ เป็นหมอแผนโบราณ ท่องพุท-โธไปด้วย พ่อหวดหลัง ก้นกบ

แม่ชีเล็กมาเยี่ยม ดูสมุดบันทึก ค่อยกันเรื่องอาหารของจิต คือ
ความสุข และอีกหลายเรื่อง แม่ชีลูบหัว มือ แขน ให้ หลับ ตื่น พ่อ
เซ็ดตัวให้ เซ็ดน้ำอุ่น ฟังขลุ่ยทิเบต ๕ โมง ๒๐ นาทีแล้ว แม่ยังไม่มา
พ่อเตรียมทำกับข้าว พ่อไปเอาถ่านมา อ่านหนังสือ พ่อมา ฉี่ (พ่อต้อง
อุ้มไปห้องน้ำ / คนเขียน) อ่านหนังสือต่อ กินยาญี่ปุ่น อ่านหนังสือ (กิน
อาหาร กินยา) เข้ามาข้างใน (ห้อง) แม่มาพอดี (ตรวจอาหาร กินอาหาร)

กินยาทิเบต เท้าบวมคงเพราะกินไข่ + ฟักทอง แม่กดลมปราณ
ให้ พ่อหวดเท้า + มือให้ ท่องพุท-โธไปด้วย พ่อพูดเรื่องหมอสามคน

หลวงพ่อครุฑิต ศาสตร์ด้านธรรมะ + จิตใจ

หมอไซน์หม ศาสตร์ด้านยา

หมอเขียว ศาสตร์ด้านอาหาร

เราก็เปิดร่างกายให้หมอเทวดามารักษา + อุกฤษฏ์ให้หมอเทวดา
+ อโหสิกรรมให้เจ้ากรรมนายเวร ท่องพุท-โธ ฉี่ ถ่ายเยอะ ตอนตี ๒
พ่อลูบหัว ท่องพุท-โธ นอนหลับสบายดี ฝนตกนิดหน่อย

เดือนนี้ฝนตกเกือบทุกวัน ทุกๆ เช้าลูกจะเขียนว่า มีหมอกลอย
ขึ้นมาจากหุบเขา ฟังเสียงสายน้ำกระทบแก่งหิน ความสดชื่นเบิกบาน
ของลูกยิ่งมากขึ้น และลูกยังรู้สึกถึงความเอิร์ดีอร่อยของอาหาร บาง
ครั้งยังมีความหิวอย่างรุนแรง

๒๐/๖/๕๑

ตื่น ๐๖.๑๐ น. ลูกได้เอง พ่อแม่ทำกับข้าว มีหมอกลอยขึ้นมา
ตาบวมนิดหน่อย ออกมาด้านนอก (กินอาหาร ตรวจข้าวสวย กินไม่ได้)

วันนี้กินเยอะ อาหารอร่อย ล้างมือ แปรงฟัน เช็ดหน้า มือ
พอกับแม่กินแกงเห็ด + หน่อไม้ (ในบันทึก ลูกชมว่าพ่อทำอาหารอร่อย)

กิจกรรมซ้ำเดิมที่ลูกทำในแต่ละวันคือ ดู CD อ่านหนังสือธรรมะ
สลับอ่านละคร ในบันทึกที่ยังไม่ได้เขียนเรียงเวลาไว้ชัดเจน มีแต่
กิจกรรมการกินยา อาหาร ฉีดยา และอ่านหนังสือ ดู CD ส่วนเรื่อง
แทรกที่มี คือเรื่องลุงยุทธ เรื่องคนมาเยี่ยม ลูกเขียนไว้ทั้งหมด

๒๓/๖/๕๑

นอนสมาธิ ๐๕.๐๕ น. ถึง ๐๕.๓๐ น. (เปิดร่างกาย + อุทิศบุญ
ให้หมอเทวดา ท่องพุทธ-โธ ไปด้วย) นอนต่อ จนถึง ๐๖.๓๐ น. ด้าน
นอกยังมีดี ฝนกำลังตกว่าจะออกไปข้างนอก แต่ลูกบ่พร คือ พี่
แบงค์ยังนอนที่นอนอยู่ บุกก็ตื่นแล้ว เมื่อคืนฝันว่า “เดินได้ แล้วเอา
ลำไยมากิน แล้วแม่ยังทำทอดปลาตุก ส้มตำ คั่วไข่ อาหารมากมาย
เดินได้คล่องมากเลย”

๔/๗/๕๑

อาทิตย์ถ่ายรูปไปให้ลุงยุทธดู ยิ้มให้ ถ่ายท้องกับหลังด้วย...ต้อง
เริ่มกินฉี่ตัวเอง กินยาธิเบต น้ำอุ่น ตอน ๑๕.๔๐ น. มังคุดก็เริ่มหมด
ฤดูแล้ว หวังว่าพ่อคงหาซื้อได้ มังคุดหมด ไม่รู้จะกินอะไร คงจะเป็น
หมากเม่า พ่อคงแบกของหนักขึ้นมา กับบ๊วย แต่ก็นัดเวลาไว้กับหน้า
ว่าจะลงไปช่วยแบกของขึ้นมา คงมาค้ำหน้าเพราะบ๊วยเล็กเรียน ๕ โมง
ครึ่ง ตอนเย็นต้องกินอาหารแบบแม็คโครไปไอติก ข้าวครูดกับมัง

ไม่รู้จะเป็นยังไง น้ำนี้ต้องอยู่หน้าเตาตลอด ขนาดอุ่นข้าวใช้เวลา ๒ ชั่วโมง คั่วงาก็ต้องคนต้องเฝ้าอยู่ตลอด ส่วนมากอยากให้อินเครื่องเทศ พวกตะไคร้คั่วกินแล้วตดเยอะมาก เขาบอกว่าดีแล้วช่วยขับลม อาน้ำก็อาน้ำต้มตะไคร้ กลิ่นหอมสดชื่นดีเหมือนกัน

ไม่รู้ว่าคุณยุทธรจะไปอยู่ถ้าพระญาติที่บ้านบัวตอนไหน ป้าอ้วนก็คิดหนักผอมลง ลูกๆ ก็อยู่คนละจังหวัด ต้องเรียนหนังสือ นำส่งสาร แต่ตัวก็มีคนให้กำลังใจลุงยุทธรเยอะมาก ไม่ว่าจะด้านอาหารทุกคนเอาใจใส่ลุงยุทธรเป็นอย่างดี หมออัลซุมมา หมอจากญี่ปุ่น มาตรวจร่างกายให้ลุงยุทธร แล้วบอกว่าให้ลูกมาอยู่ด้วยสัก ๖ เดือนไม่ต้องเรียนมาให้กำลังใจ ดูแลกันได้ไหม ลุงยุทธรถึงกับน้ำตานอง คงส่งสารลูกอยากให้ลูกได้เรียน ไม่อยากให้ลูกลำบาก แต่ลุงยุทธรเดินได้ เราต้องพยายามเดินให้ได้ ภายใน ๒ เดือนนับจากอยู่ที่นี้ แต่เน็ใกล้จะ ๑ เดือนแล้ว วันที่ ๖ ก็จะครบหนึ่งเดือน ยังเดินไม่ได้เลย หลวงพ่อจะมาวันที่ ๖ ไม่รู้จะเล่าเรื่องท่านมิลารปะให้ฟังยังไง

อ่านหนังสือ “ลมหายใจแห่งขุนเขา” รออาน้ำ ฉีใสกว่าตอนเช้า อาตุ๊กกำลังทำกับข้าว กระจุก (หมาของป่าน) ไปไหนก็ไม่รู้ เพราะวันนี้ไม่ได้ผูกไว้ ส่วนน้ำนี้ น้ำปูน ไปไหนก็ไม่รู้ อาน้ำต้มใบมะขาม + ตะไคร้ + ใบมะกรูด สดชื่นดี เปลี่ยนเสื้อผ้า หัวเข่าเริ่มอุ่น อากาศดีขึ้นตั้งแต่เปลี่ยนอาหาร อาน้ำหุงข้าวเหนียว คงอดกินข้าวเหนียวอีกนานเลย แต่ถ้าได้กินจะพยายามเคี้ยวให้นานที่สุด แม่ล้างถ้วยชาม อาตุ๊ก อาน้ำน คงกลับพุงนี้ ไม่รู้ว่าจะน้ำนี้จะกลับด้วยหรือเปล่า วันนี้ไม่รู้จะได้กินไข่ต้มหรือเปล่า แต่คงได้กิน

ตอนนี้ต้องควบคุมอาหารการกินมากขึ้น น้ำนี้ก็ได้เรียนรู้วิธีทำอาหารสุขภาพมากขึ้น บางทีน้ำนี้ก็อาจจะกลับไปทำให้พี่แจนกินบ้าง

เพราะพี่แจนไม่ค่อยได้กินอาหารสุขภาพ เพราะต้องกินที่โรงเรียน ยิ่ง
แยกว่าเราเสียอีก (กระปุกก็วิ่งไปวิ่งมา เพราะปล่อยเชือกแล้ว) น้ำนี้
อาปุ่น อาตุ๊ก ช่วยกันยกแคร่มาตั้งแต่เที่ยง เอามาตากด้วยซาม ทำ
เป็นที่หั่นผัก วางนั้นวางนี้ กินยาญี่ปุ่น น้ำนี้ชูดซอล์กตามซาแคว
ไม่ให้หมดไปตอมอาหาร ต้มไข่เสร็จพอดี อยากรินไข่แดงบ้าง แต่ไม่
เป็นไร กินไข่ขาวใส่ซอส์ก็อร่อยเหมือนกัน

ฉี่ อาตุ๊กเตือนแม่ว่าอย่าลืมเก็บฉี่ไว้ตรวจ อาตุ๊ก อาปุ่น ตรวจฉี่
ให้กินได้ แต่ต้องเจือจางกับน้ำ กินฉี่ แม่ซักผ้า น้ำนี้กำลังปิ้งมะเขือ
เทศกับพริก อาปุ่นหนึ่งผักที่หั่นไว้ อาตุ๊กลงไปรอถ่ายรูปพอกกับบ้วยที่
แบกของขึ้นมา

๖ โมงกว่าแล้ว แต่ยังสว่างอยู่เลย อากาศเย็นสบาย แต่เปิด
พัดลมไต่ยุ่ง สุดท้ายฝนก็ไม่ตก มีแต่เสียงฟ้าร้อง น้ำนี้ตำแจ่วไว้
สำหรับผู้ใหญ่กิน เย็นนี้ไม่มีไข่ต้มหรือเปล่าไม่รู้ ที่ว่าไว้คงไม่ใช่ไข่ น่าจะ
เป็นอย่างอื่น แต่อาตุ๊กก็บอกให้ต้ม

อ่าน “ลมหายใจแห่งขุนเขาแซงกรี-ลา ลีเจียง-ยาดิง” ต่อ นอน
ลงเอง ฉี่ถ่าย ตอน ๑๘.๓๑ น. ถ่ายเหลืองปกติ น้ำนี้หักทหายกับ
กระปุกเหมือนพูดกับคนเลย ยุ่งเริ่มมาอีกแล้ว ดู CD การ์ตูน ธรรมชาติ
เริ่มทิวขึ้นมา ณ บัดนี้ อาตุ๊กขึ้นมา รอไม่ไหวแล้ว อาปุ่น อาตุ๊ก ตรวจ
อาหาร กิน.....พอกับบ้วยมาถึง เหนื่อยกันใหญ่เลย ชื่อ CD หนังสือ
มาด้วย ฝนตก อาตุ๊ก พ่อ อาปุ่น แม่กินข้าว อ่านหนังสือ “ริเบต
หลังเลือดบนหลังคาโลก” อยากรินกล้วยกับข้าวเหนียว ก็กินไม่ได้
เลยประชดไม่พูดกับใคร

๕/๗/๕๑

อ่านหนังสือ “ธิปेतหลังเลือดบนหลังคาโลก” อ่านแล้วสงสารธิปेत แต่เขาก็สู้ “เป็นกำลังใจให้ต่อสู้” ต้องไปธิปेतให้ได้

นี่ ถ่าย ตอน ๐๖.๓๒ น. แม่เก็บฉีเอาไว้ เหลือมังคุดอยู่แค่ ๓ ลูก แต่ไม่รู้ว่าจะกินได้หรือเปล่า เพราะมีแต่ลูกแข็งๆ แม่เปิดเพลง ธรรมะฟัง บ่อยยังไม่ตื่นเลย วันนี้ไม่รู้ว่าจะได้อาบน้ำตอนเช้าหรือเล่า แต่อยากอาบเพราะอาบแล้วสบายตัว สดชื่นดี แม่อุ้มออกมาด้านนอก อากาศดีมาก เย็นสบาย มีหมอกลอยขึ้นมา น้ำนี้ อาบุน ช่วยกัน หันผักเตรียมหนึ่ง

อ่าน “ธิปेतหลังเลือดบนหลังคาโลก” ต่อ ท้องยุบลงกว่าเมื่อวาน (.....ตรวจอาหาร....กินอาหาร.....) พยายามลดกลง เพราะกินแล้ว หน้าบวม แม่หนดน้ำมันให้ นอนแต่ได้ยินทุกอย่าง อาบุน อาตุ๊ก พ่อ แม่ น้ำนี้ บ่อย กินข้าว

นอนไม่หลับเลย ช่วงนี้อารมณ์ไม่ค่อยดี อาหารไม่ถูกปาก แต่มีประโยชน์ต้องพยายามกิน ก็กินเท่าที่กินได้ อยากกินข้าวเหนียว เหมือนกับคนอื่นบ้าง ใหม่ๆ ที่เคยกินได้ น่าจะให้กิน เห็นใจกันบ้างสิ ก็ลุงยุทธโตแล้ว ลุงยุทธก็อดกินได้นะสิ นี่เรายังเด็กอยู่ ก็อยากกิน เหมือนเด็กอื่นๆ บ้าง

ฟ้า ดิน ช่วยเห็นใจเด็กน้อยคนนี้ด้วยเถิด ให้หายจากโรคภัย ไข้เจ็บทั้งปวง กลับมามีสุขภาพที่แข็งแรงอีกครั้ง แล้วเด็กน้อยคนนี้จะปฏิบัติตนเป็นคนดี ช่วยรักษาพระพุทธศาสนาเอาไว้โดยการบวชชี และศึกษาการแพทย์แผนธิปेत เอาไว้รักษาคนที่ยากจนและคนอื่นๆ ที่เจ็บไข้ได้ป่วย ขอให้คำขอของเด็กน้อยคนนี้เป็นจริงด้วยเถิด

ฉี่ ถ่าย ดีที่พ่อแม่เก็บฉี่ไว้ จะได้ไม่ต้องกินฉี่

พ่อแม่ตรวจร่างกาย ตรวจอาหาร ตรวจเมล็ดบัวให้ กินได้ แต่
ไม่กิน น้อยใจ

แม่รู้ว่าลูกต้องอดทนต่อความอยากกินในของอยาก และต้อง
ทนกินสิ่งที่ไม่อยากกินมากขนาดไหน แต่ลูกแม่ก็ทำได้ จนในที่สุดลูก
ไม่ต้องใช้ความพยายามอีกเลย

ตอนที่ ๑๓

โกนผม อยากรบ

กระปุก หมาเพื่อนรักของลูกต้องกลับไปบ้านบัว เพราะพ่อพามันมาเยี่ยมลูกเพียงไม่กี่วันเท่านั้น วันที่มันกลับไปกับพ่อ ลูกมองอย่างเข้าใจ แม้จะรักมันมากแต่ลูกก็รู้ว่ามันต้องกลับไป เพราะที่นี่ไม่ใช่ที่อยู่ของมัน

โกลล์จะครบสองเดือนแล้วที่ลูกมาอยู่ที่วัดร่างกายผอมบางลงมากจนกระทั่งเวลานั่ง (ส่วนมากแม่จะประคองให้ลูกนั่ง) ยังต้องระมัดระวังเนื่องจากกล้ามเนื้อช่วงสะโพกแห้งไปหมดแล้ว มีแต่กระดูกและผิวหนังที่บอบบางห่อหุ้มอยู่เท่านั้น

บันทึกของลูกในช่วงนี้ มีเรื่องราวใหม่ๆ คณะเคล้าบรรยากาศสดชื่นของภูเขา ด้วยเรื่องของคนที่แวะเวียนมาเยี่ยม ซึ่งมีมากมาย ทั้งใกล้และไกล แต่ละคนล้วนห่วงใยในครอบครัวเรา

๑๓/๗/๕๑

ครูเป้มาเยี่ยม พุดคุยให้กำลังใจกันหลายเรื่อง ครูเป้บอกว่า จะเอายาต้ม ยาพระอาจารย์ฝั้น ยานวดมาให้ ครูเป้ไปเอายา เวลา ๑๔.๓๕ น. กินพักทอง ๑ กลีบ มังคุด ๔ ลูก ต้มจิตผัก ข้าวครูด งาคั่ว ครูเป้เอายามาให้ ครูเป้ทาน้ำมันให้

ครูเป้ของลูก คือครูเป้ สีน้า ที่เดินทางมาที่วัดเพื่อจะบวชและจำ พรรษาที่นี่ ก่อนจะบวชครูเป้มาเยี่ยมให้กำลังใจลูกบ่อยๆ แม้กระทั่ง ตอนที่บวชแล้ว ก็ยังมา

หลวงพี่เป้มาเอาขนมมาฝาก คงจะแอบมาเพราะว่าหลวงพ่อไม่ให้มา เพิ่งบวชใหม่ วันนี้หลวงพ่อไม่อยู่...

แม่ไม่รู้วาระหว่างลูกกับครูเป้ คุยอะไรกันบ้าง แต่ดูเหมือนว่า ลูกมีสีหน้าที่สดใสทีเดียวเวลาคุยกัน

อีกกิจกรรมหนึ่งที่เข้มข้นขึ้นเรื่อยๆ คือ การอ่านหนังสือ เมื่อ หลวงพ่อกลับจากกรุงเทพฯ พร้อมกับหนังสือหลายเล่มสำหรับลูก ท่าน บอกว่าอ่านจบแล้วช่วยสรุปให้หลวงพ่อฟังด้วยนะ ในบันทึก ลูกเขียน ธรรมะสำคัญเอาไว้บ้าง แต่ส่วนใหญ่ลูกจะบอกกับหลวงพ่อโดยตรง แม่ไม่รู้ว่ลูกเล่าอะไรท่านบ้าง

แต่ในบันทึกบอกถึงความถี่ในการอ่านของแต่ละวัน เรียกได้ว่า สลับกับการกินยา กินอาหาร และการบันทึกเลยทีเดียว

ระยะหลังๆ มา นี้ ลูกจะนั่งเฝ้าบอยู่กับการอ่านหนังสือมากขึ้น เรื่องอาหารการกินดูจะเป็นปัญหาน้อยลง แต่ความห่วงใยยังส่งไปถึง คนอื่นๆ ตลอดเวลา เช่น พี่แจน ลูกน้ำนี้ที่ไม่สบาย ลูกจะเขียน จดหมายส่งกำลังใจไปให้ เขียนจดหมายถึงลุงยุทธฉบับที่สอง เมื่อรู้ว่า ลุงยุทธขึ้นไปรักษาตัวที่วัดถ้าพระฤๅษีแล้ว หรือเวลาที่พ่อ หรือ แม่ ลง

ไปข้างล่าง ถ้ากลับมาผิดเวลา ลูกจะเขียนว่า รอแม่มมา....ยังไม่มา หรือ พ่อมาช้า น้ำมันหมดหรือเปล่าไม่รู้ สิ่งเหล่านี้ทำให้แม่รู้ว่า ลูกไม่ได้คิดถึงแค่ความเจ็บป่วยของตัวเองเท่านั้น

ต่อมา ลูกบอกว่าอยากโกนผม อาจเป็นเพราะจิตของลูกแนบแน่นอยู่กับพระพุทธเจ้ามากแล้ว ดูจากการอธิษฐานจิตถวายผลไม้แก่พระสงฆ์ ลูกจะใช้เวลานานขึ้น และสงบนิ่งมากขึ้น

๑๗/๗/๕๑

วันนี้เป็นวันอาสาฬหบูชา ซึ่งเป็นวันที่พระพุทธเจ้า ได้แสดงธรรมโอวาทปาติโมกข์ วันนี้เป็นวันที่เริ่มนับ ๑ และจะโกนผมปฏิบัติธรรมต่อไป

๐๕.๓๘ น. ตื่นนอน อากาศสดชื่น แจ่มใส

๐๕.๔๓ น. แม่ พ่อ ตื่น นี ถ่ายเหลืองเยอะ ไม่ค่อยย่อย
เท่าไร

๐๖.๐๖ น. กินยาธาเบต น้ำอุ่น กินยาญี่ปุ่น

๐๖.๒๓ น. ออกมาดำนอก กินกล้วยน้ำว้า ๑ ลูก

๐๖.๓๐ น. ลุงชัยเพื่อนพ่อมาเยี่ยม ลุงชัยถ่ายทอดพลังจิตให้ กำหนดลมหายใจเข้า-ออก ท่อง พุท-โธ พ่อชงกาแฟกิน

๐๖.๔๑ น. อ่านรากเหง้าของสังสารวัฏ

๐๖.๕๓ น. บ้าหมี น้ำตู๋ น้องแยม มาเยี่ยม น้ำตู๋กอด น้ำตู๋
คงรักเด็กมาก ใจดี น่ารัก ให้กำลังใจหลายอย่าง

๐๗.๑๕ น. ตั้งจิตอธิษฐานภาวนา ถวายกล้วยน้ำว้า ๔ ลูก
พ่อนำไปถวาย

- ๐๗.๕๔ น. พ่อ ป้าหมี น้ำตู่ ไปทำบุญตักบาตร และจะอุทิศบุญให้ ทุกคนตั้งใจอุทิศบุญให้ ลุงพรกำลังวาดรูปให้ เริ่มหิวข้าวแล้ว
- ๐๘.๐๕ น. กินผักทอง ๒ กลีบ มังคุด ๔ ลูก ต้มจืดผัก ข้าวครูด งาคั่ว ไข่ขาวใส่ซอส ธัญพืช ๒ ช้อน
- ๐๘.๔๖ น. พี่น้องชาวบ้านตีมาเยี่ยม พ่อไปเอากับข้าวผู้ใหญ่่มากิน นอนหลับ
- ๐๙.๔๕ น. พ่อ แยกทุกคนกินข้าวกัน ตื่นนอน ฉี่ ถ่ายไม่ค่อยเยอะ เหลือง แม่เปิดเพลงธรรมะให้ฟัง พ่ออาบน้ำแล้วลงไปคุยกับแขก แม่ก็อาบน้ำต่อ ล้างถ้วยชาม
- ๑๑.๐๒ น. ฉี่ ถ่ายเหลือง
- ๑๑.๑๘ น. กินยาธาบัต น้ำอุ่น กินยาญี่ปุ่น กินธัญพืช ๓ ช้อน แม่ชงกาแฟกิน
- ๑๑.๓๓ น. พ่อ แม่ นวดน้ำมันงา น้ำมันว่านให้
- ๑๒.๐๕ น. พี่น้องทางสกุล มาเยี่ยม ตาของ พ่อเสริม ป้ากิม สาวเสริน ฉลอง สาวไก่ สาวเป่า ตาจี อาตี๋ม อาดา อาวัช น้องเอิน นุ่นนิ น้องเกมส์ มาเยี่ยม
- ๑๒.๔๐ น. กินผักทอง ๑ กลีบ มังคุด ๔ ลูก ต้มจืดผัก หมกปลาข้าว ข้าวเหนียว ยาเอมไซม์ดับอ่อน น้ำหนอนล้างมือ ฉี่ แม่กินข้าวครูด งาคั่วที่เราไม่กิน
- ๑๔.๐๐ น. ทุกคนกินข้าว บั้งปลา ส้มตำ ทอดไข่ กับข้าวอย่างอื่นมากมาย แม่ล้างถ้วยชาม ดูรูปที่พี่แจนวาด ส่งมาให้ ๓ รูป สวยมาก จะเอาให้ลุงเบ๊ยก

กับลุงชัยดู คงจะชมว่าสวยมากเหมือนกัน ทุกคนช่วยกันทำกับข้าวเตรียมให้แขกทางมุกดาหารที่กำลังเดินทางมา

๑๔.๑๕ น. โคนผม ทุกคนตัดผมให้ก่อน แล้วแม่ชี้โคนผมให้ โคนเสร็จฝนก็ตก

๑๕.๑๓ น. แขน้ำต้มสมุนไพร เปลี่ยนเสื้อผ้า เสียหลักล้มลงหัวโดนพื้น มีนหัวนิดหน่อย

๑๕.๓๖ น. กินยาธาเบต กินน้ำอุ่น กินยาญี่ปุ่น

๑๕.๔๒ น. พ่อชงกาแฟกิน

๑๖.๑๐ น. ป้าเผ่า อาปลา มาเยี่ยม อาปลาบอกว่า จะเอาหนังสือธาเบตมาให้อ่าน กินกล้วยน้ำว้า ๑ ลูก

๑๖.๒๓ น. ปู่ย อาแจ้ว น้องก้อง อาเกริก ย่า มา อาฝนก็มา อาฝนไม่สบาย อาหนิง เพ็ญก็มา

๑๗.๕๕ น. อาจารย์บุญสุวรรณมา สอนหลายเรื่อง

๑๙.๕๕ น. ตั้งจิตอธิษฐานภาวนาถวายจตุปัจจัยเป็นเงินพันกว่าบาท พ่อไปถวาย

๑๙.๒๐ น. กินมังคุด ๒ ลูก พักทอง ๑ กลีบ ต้มจิตผัก ข้าวครูด งาคั่ว ไข่ขาวใส่ซอส กินน้อย

๑๙.๔๓ น. นี่ ถ่ายดี เป็นก้อนเหลือง ย่อยดี

๒๐.๒๕ น. กินยาธาเบต น้ำอุ่น กินยาญี่ปุ่น

๒๐.๓๐ น. เข้ามาดั้นใน ฝนตก พ่อ แม่ ปู่ยกันข้าว

๒๑.๑๕ น. พ่อขวดน้ำมันงา น้ำมันวานให้ แม่ล้างถ้วยชาม

๒๒.๒๐ น. จี่ ถ่ายเยอะ ไม่ค่อยย่อย กินผักทอง ๑ กลีบ
มังคุด ๓ ลูก ต้มจืดผัก ข้าวครูด งาคั่ว ไข่ขาว
กับซอส กินน้อย แม่เปลี่ยนทางงงให้ กำหนด
ลมหายใจ เข้า-ออก ท้องพุท-โธ

๐๐.๑๗ น. จี่ ถ่ายเหลือง กินผักทอง ๑ กลีบ มังคุด ๓ ลูก
ปวดบริเวณใกล้ก้นกบด้านขวา พ่อหนดตรงที่
ปวดให้ นวดหลัง ตั้งจิตอธิษฐานภาวนา กำหนด
ลมหายใจเข้า-ออก ท้องพุท-โธ

๐๑.๕๕ น. กินกล้วยน้ำว้า ๑ ลูก พ่อหนดบริเวณที่ปวดให้
กำหนดลมหายใจเข้า-ออก ท้องพุท-โธ

๐๓.๓๓ น. พ่อแม่หนดให้ พ่อแม่กลุ่มใจมาก ผนตกทั้งคืน
นอนไม่ค่อยหลับ

ลูกโกนผมแล้ว และตั้งใจปฏิบัติธรรมจริงๆ เซ้าั้น ลูกบอก
แม่ว่า “ป่านจะกินเฉพาะผลไม้แล้วนะแม่”

ตอนที่ ๑๔

เรื่องราวบางอย่างที่ลูกไม่ได้ละเอียด

วันต่อๆ มา การบันทึกเริ่มลงเวลาอย่างละเอียด แม่เห็นลูก
กดบันทึกเวลาไว้ในโทรศัพท์มือถือเป็นระยะ จากนั้นเมื่อมาเขียนใน
สมุดจริงๆ ลูกจึงขยายข้อความให้ชัดเจนขึ้น กลายเป็นบันทึกที่
ละเอียดละเอียดเรื่องระยะเวลาที่ใช้ทำกิจกรรม และบางอย่างที่แม่อ่านพบ
จึงรู้ว่าเราอยู่ในสายตาของลูกเช่นกัน

๑๙/๗/๕๑

- ๐๕.๐๕ น. ตื่นนอน ฉี่ ถ่ายดี สีเหลือง เป็นก้อน ย่อยดี พ่อ
กับแม่หอมแก้มกัน กอดกัน มีความสุข
- ๐๕.๓๑ น. ทำบุญตักบาตร นิมนต์หลวงพ่อกมาให้ได้ตักบาตร
ที่กุฏิ วันนี้หลวงพ่อดึงไปสกลนคร
- ๐๕.๕๐ น. ฝึกหายใจ แบบออกเสียง ๖ แบบ
บริหารแขนขาพร้อมหายใจ
ฝึกบริหารขา (ใส่ถุงเท้า เท้ายุบลงทั้งสองข้าง)

ท้องนุ่มกว่าเดิม ยุบลง
หน้าไม่บวม

- ๐๖.๔๑ น. กินยาธิเบต น้ำอุ่น กินยาญี่ปุ่น
- ๐๗.๐๙ น. ฉี ถ่ายเหลือง เยอะ ไม่ค่อยย่อย
- ๐๗.๒๖ น. กินน้ำเขียว ป้าเฒ่า อาปลา ก็กิน
- ๐๗.๓๑ น. กินผักบั้งสด มะละกอห้าม ฟักทอง ๒ กลีบ
มังคุด ๓ ลูก ต้มจืดผัก ข้าวครูด งาคั่ว ธัญพืช
๒ ช้อน กินน้อย พ่อ ป้าเฒ่า อาปลา บั๊ย ก็กิน
ด้วยกัน วันหนึ่งกินข้าวนานเกือบชั่วโมง แต่ก็
ไม่เหนื่อย
- ๐๘.๕๖ น. หลวงพี่เป้มา เอาขนมมาฝาก คงจะแอบมา
เพราะหลวงพ่อบุ๊ไม่ให้มา เพิ่งบวชใหม่ วันนี้
หลวงพ่อบุ๊ไม่อยู่ พ่ออาบน้ำ
- ๐๙.๑๓ น. พยาบาลจากสกลนครมาเยี่ยม พรุ่งนี้จะกลับ
ชื่ออามะนาว อาปุ๊ย
- ๐๙.๒๕ น. แม่ชีมาเยี่ยม มาดูผมที่โกน
- ๐๙.๔๐ น. แม่กับบั๊ย ช่วยนวดน้ำมันงา น้ำมันว่านให้ ฉี อา
มะนาวก็นวดให้ด้วย นอนหลับ ป้าเฒ่า น้ำพร
ป่าหมี อาตุ๊ มาบอกลากลับ กอดอาตุ๊ก่อนกลับ
คิดถึงทุกคน
- ๑๒.๑๓ น. กินยาธิเบต น้ำอุ่น กินยาญี่ปุ่น พ่อไปเอายาที่
มุกดาหาร
- ๑๒.๒๐ น. กินมังคุด ๓ ลูก ต้มจืดผัก น้ำเขียว ธัญพืช ๒
ช้อน ข้าวครูด งาคั่ว กินน้อยมาก งาคั่ว ๒ คำ

ปู้ยกินข้าวเสร็จก็ล้างถ้วยชาม แม่นอน

๑๓.๐๗ น. ปู้ยเช็ดตัวให้

๑๓.๑๓ น. ปู้ยนวดให้

๑๓.๔๔ น. จี๋เยอะ ไส ลีซา ปู้ยนวดต่อ นอนหลับ

๑๕.๑๘ น. ตื่นนอน แม่ก็ตื่น ปู้ยนั่งหลับอยู่ พ่อยังไม่มา คงมาถึงตอนมืด

๑๕.๓๕ น. กินยาธาเบต น้ำอุ่น ยาญี่ปุ่น กินกล้วยน้ำว้า ๑ ลูก

๑๖.๓๙ น. จี๋ ถ่ายเป็นก้อนเยอะ ย่อยดี

๑๖.๔๔ น. แชน้ำต้มสมุนไพร สระผม สดชื่นดี เปลี่ยนเสื้อผ้า

๑๖.๕๒ น. พ่อมาถึง ถ่ายรูปกับพ่อ

๑๖.๕๖ น. กินน้ำเขียว ปู้ยก็กิน

๑๗.๑๕ น. แชน้ำต้มสมุนไพร แม่กับปู้ย ช่วยนวดเท้าให้ด้วย

๑๗.๓๑ น. กินมังคุด ๕ ลูก กล้วยน้ำว้า ๑ ลูก ข้าวเหนียวมะละกอห่าม เม็ดบัว ๑ ผัก กล้วยพิช ๒ ชิ้น พ่อกับปู้ยกินมะละกอที่เหลือ แม่นั่งเห็น พ่ออาบน้ำ

๑๘.๕๖ น. กินยาธาเบต น้ำอุ่น กินยาญี่ปุ่น ฟนตก แม่ไปเก็บเตาถ่านที่ชายคากุฏิ

๑๙.๐๒ น. เข้ามาดำนในห้อง

๑๙.๑๒ น. พ่อช่วยนวดให้ นอนหลับ พ่อกับแม่ตรวจร่างกาย ตรวจอาหาร พ่อ แม่ ปู้ย ช่วยเพิ่มพลังจิตให้

๒๑.๒๑ น. จี๋เยอะ ลีซา ฟนตก

๐๑ .๕๓ น. นี๋ ถ่ายไม่ค่อยเยอะ เป็นก้อน กินกล้วยน้ำว้า ๑
ลูก

นอนหลับสบาย ตื่นแค่ครั้งเดียว แต่พอนอนไม่ค่อยหลับ เพราะ
ไม่สบาย

ดีที่เราตื่นแค่ครั้งเดียว

ตอนที่ ๑๕

ความประณีตของจิต

พักหลังๆ นี้ลูกอ่านหนังสือเยอะมาก บางครั้งไม่มีหนังสือใหม่มาให้อ่าน ลูกจะเผ้ารอคคนที่รับปากว่าจะเอาหนังสือมาให้ หรือว่าเมื่อพ่อไปในเมือง ลูกก็รอนาน่าจะมีหนังสือมาให้บ้าง

วันนี้พ่อต้องไปส่งขุ่ยที่มุกดาหารจะฝากให้พ่อหาไปบ้านธัญพิชนิวทรี ปากกา พ่อต้องกลับมาก่อนบ่าย ๓ โมงเพราะว่ายาบ่าย ๓ โมงหมดแล้ว ขอให้ป้าอ้อยฝากหนังสือทิเบตมาให้ด้วยเถิด

การอ่านหนังสือที่มากและมีบางเล่มที่อ่านยาก ทำให้พ่อกับแม่จงใจว่าทำไมลูกจึงเข้าใจได้อย่างลึกซึ้ง ถ้าค้นกลับไปดูในหน้าบันทึกเก่าๆ จะเห็นชื่อหนังสือแปลกๆ ที่เกี่ยวกับทิเบต อินเดียอยู่หลายเล่ม หรือที่เป็นเรื่องเมืองไทย หนังสือนั้นมักจะเป็นหนังสือธรรมะ

รายชื่อหนังสือบางส่วน ที่ลูกอ่านผ่านมา ในช่วงสองเดือน
ทิเบต หลังเลือดบนหลังคาโลก
อุทยานธรรม ของท่านมิลาเรปะ

มิลากรูบัม
ชีวิตและคำสอนของชองคาปะ
ศิลปะแห่งความสุข
อนาคตอันเก่าแก่
พระราชวังกลางสายรุ้ง
รูป เงาม ชุนเขา ทะเลสาบ
ลมหายใจแห่งขุนเขา แซงกรีลา ลีเจียง ย่าติง
หิมาลัยในความทรงจำ
ประวัติหลวงปู่มั่น
หลวงตาปล่อยเต่า
๓๕ อุบาสก พุทธสาวก
เบอร์มิวดา สามเหลี่ยมมหารรพ
ฯลฯ

ที่ลูกชอบอ่านมาก คือ อุทยานธรรมของท่านมิลาเรปะ และประวัติหลวงปู่มั่น ลูกเขียนไว้ว่า

หลวงพ่อเอาหนังสือเรื่อง อุทยานธรรมของท่านมิลาเรปะ มาให้อ่าน อ่านแล้วลึกซึ้งดีมาก

ส่วนเล่มที่เกี่ยวกับประวัติหลวงปู่มั่น ลูกจะวางไว้ที่หัวเตียงตลอดเวลา

เหตุนี้กระมัง ที่ทำให้ลูกมีความฝันที่จะไปเรียนรัฐศาสตร์ต่างๆที่ทิเบต

วันนี้อากาศดีมาก แต่ก็หนาวเย็นอยู่บ้าง กระจกก็คงมีความสุขด้วย อ่านหนังสือ หิมาลัยในความทรงจำ อ่านแล้วยังกระตุ้นให้ออกไปทิเบตมากขึ้น ไปศึกษาศิลปวัฒนธรรม พระพุทธศาสนาและเรื่องต่างๆ

ผู้ใหญ่ที่ชอบอ่านหนังสือแนวนี้ แม้จะอ่านมากและบ่อยเพียงใด ก็ไม่ใช่เรื่องที่น่าแปลกใจ แต่สำหรับลูก เด็กผู้หญิงคนหนึ่ง ที่เคยชอบอ่านการ์ตูนหรือหนังสือประกอบละครโทรทัศน์ กลับหันมาอ่านหนังสือธรรมะ ที่มีเนื้อหาละเอียดลึกซึ้งอย่างใจจดใจจ่อ หมายถึงสิ่งใดกัน

หากวัดความประณีตของจิตจากการเขียนบันทึกในแต่ละวันที่ นับว่าต้องมีจิตที่แน่วแน่ มีความสุขที่จะทำ เพื่อเชื่อมโยงไปถึงการดูแลร่างกายและจิตใจให้อยู่ในภาวะสมดุล แต่การอ่านหนังสือบางเล่ม ต้องใช้สมาธิจิตมากกว่า เช่น อุทยานธรรมของท่านมิลาเรปะ ผู้อ่านจะต้องอ่านด้วยใจที่สงบนิ่ง จดจ่ออยู่กับถ้อยคำ จนจินตนาการไปถึงน้ำเสียงแห่งองค์ครูผู้จารจารึกถ้อยคำนั้นได้เลยทีเดียว

ตอนที่ ๑๖

เตรียมตัวบวช

ชีวิตในแต่ละวันเป็นไปอย่างสงบเงียบ เพราะกิจกรรมหลักของลูกคือกินยา กินอาหาร อ่านหนังสือ สลับเขียนบันทึก ส่วนพ่อกับแม่ นอกจากจะต้องทำอาหาร ตรวจอาหาร นวด พอกยา อาบน้ำให้ อุ้มลูกไปห้องน้ำ อุ้มมานอกห้อง ระยะเวลาหลังยังต้องอุ้มลงมาอบแดดยามเช้าๆ ที่แคร่ไม้ไผ่หน้ากุฏิ และต้องผลัดเปลี่ยนกันลงไปข้างล่างเพื่อทำธุระส่วนตัว กับซื้อหาอาหาร

อีกมีความจำเป็นอีกอย่างหนึ่ง คือ ที่วัดไม่มีสัญญาณโทรศัพท์ เรื่องงานของพ่อที่พอวางมือลงได้บ้าง แต่ไม่ได้หมายความว่าหยุดนิ่งไม่ทำอะไรเลย พ่อจึงต้องลงไปโทรศัพท์ติดต่อเพื่อนร่วมงาน และซื้อของข้างล่างบ่อยๆ บางครั้งจะไปที่อำเภอต่างอย บางทีก็ไปที่อำเภอ Mukdahan ระยะเวลาทั้งสองแห่ง ไม่ใกล้ไม่ไกลไปกว่ากัน ทุกครั้งแม่รู้ว่าลูกเฝ้ารอพ่อ หากค่าแล้วพ่อยังไม่มา ลูกเกรงว่าพ่อจะลืมเอาไฟฉายไป เพราะเวลาเดินขึ้นภูต้องมีไฟส่องทาง

ความห่วยใย และการเฝ้ารพอย่างนี้ ลูกมีอยู่กระทั่งคืนก่อน
วันสุดท้าย

วันที่ ๒๔ กรกฎาคม หลวงพ่อเอาบทสวดคำขอบวชขึ้นมาให้ลูกท่อง
ระยะนี้ลูกเขียนว่า ไม่ค่อยมีเรี่ยวแรง หัวข้าวเร็ว และบางวัน
ต้องนอนกิน เพราะไม่มีแรงนั่ง อาจเป็นเพราะลูกกินเฉพาะผลไม้ แต่
จากการสังเกต ลูกเขียนว่า ถ้ายะเยอะ ย่อยดีมาก แสดงว่าร่างกายได้
นำเอาไปใช้ นั่นคือข้อสรุปของลูก

แต่ในคืนนั้น ยามตีกรอญต่อกับเช้าวันใหม่ ลูกเขียนว่า

๐๓.๒๕ น. หัวมาก หัวสั้น หัวใจเต้นเร็ว เลยกินกล้วยน้ำว้า
๑ ลูก อากาการก็ดีขึ้น นอนหลับดี ทนาว ไม่มีผ้าห่ม
มีผืนเดียวบางๆ แม่ซักผ้าห่มเมื่อวาน แต่ไม่แห้ง

สรุป	กินกล้วยน้ำว้า	๔	ลูก
	กินมังคุด	๘	ลูก
	ฉี่	๗	ครั้ง
	ถ่าย	๓	ครั้ง

วันที่ ๒๕ กรกฎาคม ครบรอบ ๒๐ วัน สำหรับการกินอาหาร
แมคโครไบโอติกส์แบบอิตาลี ลูกมีอาการหน้าบวมเล็กน้อย เพราะ
แพ้อากาศตอนเช้า

๐๗.๐๖ น. กินยาธิเบต น้ำอุ่น กินยาญี่ปุ่น พ่อ แม่ และอา
ปลา ช่วยกันผสมยาจีน ที่มีราคา ๑๒๐,๐๐๐ บาท
(ได้มาฟรี) น้ำสีพีเกาะ ช่วยกันถางหญ้าเตรียม
ทำโรงครัว ส่วนน้ำนี้ทำกับข้าวสำหรับตอนเที่ยง

ลูกอธิษฐานจิตเปิดร่างกายให้หมอเทวดามารักษา แล้วตั้งจิต
ภาวนา ถวายกล้วยน้ำว้าและส้ม แก่พระสงฆ์ พอไปถวายให้ เสร็จ
แล้วจึงเอาน้ำอุ่นมาประคบเปลือกตา แก้มวม

๐๘.๕๓ น. ลงไปอาบแดด แต่วันนี้แดดจ้านิดหน่อย พ่อ ลุง
เปี้ยก น้ำสี พี่เกาะ กินข้าว แม่ น้ำนี้ กินด้วย

วันนี้มีของฝากจากหมออพรวิวัฒน์ คือหนังสือหลายเล่มที่เกี่ยวกับ
จิตเบต พ่อบอกให้น้ำสี พี่เกาะ ทำชั้นหนังสือให้

๑๕.๓๘ น. หลวงพ่อมา ท่องคำขอบวชชี้ให้หลวงพ่อฟัง ท่อง
ผิดนิดหน่อย

๑๖.๑๐ น. รับแสงอ่อนๆ ยามบ่าย

๑๖.๑๘ น. ป้าน้อย ลุง.....(ลูกไม่ทราบชื่อ) มาเยี่ยม แนะนำ
ยาอะไรให้ก็ไม่รู้ ลุง.....ขอเขียนเรื่องราว ลง
อินเทอร์เน็ต

๑๙.๒๐ น. ย่า พ่อ ปู่ มา ปู่เอาสมุดที่เพื่อนๆ เขียน
คำอวยพรให้ มาให้อ่าน (คิดถึง)

วันที่ ๒๖ กรกฎาคม แม่ต้องลงไปทำธุระที่สกลนคร แต่ก่อนที่
จะไปแม่ได้ตรวจร่างกาย ตรวจอาหารให้ลูก ทุกอย่างกินได้ รวมทั้งยา
จีน วันนี้ลูกบอกว่า อาบแดดแล้วรู้สึกสดชื่น

๐๙.๒๒ น. กินน้ำหลวงปู่ พ่อชงกาแฟกิน หลวงพ่อฝาก
หนังสือมาให้อ่าน ๓ เล่ม เรื่อง สาวิกา วิถีแห่ง
ความรู้แจ้ง และ คือเมฆสีขาวยางก้าวเก่าแก่

๐๙.๔๒ น. แม่กลับสกลนคร สิ่งของแม่มากมายเลย

ช่วงกลางวันแม่ไม่อยู่ในบันทึกของลูก มีคนมาเยี่ยมลูกหลายกลุ่ม ล้วนแต่เป็นญาติสนิท ที่ขาดไม่ได้คือ ป้าเฒ่า ลุงเปี้ยก อาปลา

๑๙.๐๕ น. แม่มาถึง ได้ของหลายอย่างมากมาย มีเห็ด มีชุดขาว ๒ ชุด ทางร้านเขานุ้มนานาบุญให้ และอีกหลายอย่าง

วันที่ ๒๗ กรกฎาคม ลูกทำกิจกรรมทุกอย่างตามปกติ แต่วันนี้มีฝนตกปรอยๆ ในช่วงเช้าจึงไม่ได้ลงมาอาบน้ำแดด อาการบวมที่ใบหน้าลดลงแล้ว แต่มีบางอย่างที่ผิดสังเกตในเรื่องการขับถ่าย ลูกเขียนว่า

๑๘.๕๐ น. ฉီးเยอะ ใส สีชา ถ่ายเป็นอะไรไม่รู้ สีแดงๆ

๐๑.๕๘ น. ฉီးเยอะ ใส สีชา มีกลิ่นแอมโมเนีย พ่อนวดมือ ตั้งจิตอธิษฐานให้เราอธิษฐานภาวนาเปิดร่างกาย อุทิศบุญ อโหสิกรรมให้เจ้ากรรมนายเวร

สรุปของวันนี้	กลัวน้ำว่า	๓ ลูก
	มังคุด	๖ ลูก
	ฉี่	๑๐ ครั้ง
	ถ่าย	๖ ครั้ง

ไม่กินยาจีนต่อ (ยกเล็ก) เพราะลืมหินตอนกลางวัน พ่อก็เลยโกรธแม่ บอกไม่ต้องกินแล้ว ดีเหมือนกัน กินยาเยอะ ไตทำงานหนัก ตั้ง ๑๐ แคปซูล

ช่วงนี้เป็นฤดูกาลของเห็ด ในป่ารอบๆ วัดมีเห็ดดอกเยอะมาก บางวันแม่กับน้าไปหาเห็ดมาทำอาหาร ลูกยังเขียนไว้อย่างอารมณ์ดี

วันที่ ๒๘ กรกฎาคม

- ๑๔.๕๐ น. แม่กับน้ำนึไปเก็บเห็ดตั้งแต่ ๑๑ โมง ปานนี้ยังไม่มา คงเมามันมาก กินเห็ดจนพุงกางแน่เลย
- ๑๙.๓๗ น. พ้อกลับจากหาซื้อมะพร้าวที่เขาวง บอกว่าลุงยุทธ อากาศแย่มากแล้ว
- ๑๙.๔๒ น. กินน้ำมะพร้าว ๑ แก้ว หอมหวานมาก

และมีบางเรื่องที่ถูกเฝ้ามองเรา

- ๒๑.๐๘ น. เข้ามาด้านใน ไม่เห็นพอกับแม่คุยกันเลย ไม่รู้
โกรธกันเรื่องอะไร
- ๒๓.๓๐ น. ตั้งจิตอธิษฐานภาวนา เปิดร่างกาย อุทิศบุญ
อโหสิกรรมให้เจ้ากรรมนายเวร
กำหนดลมหายใจ เข้า - ออก
ท่อง พุท - โธ
- ๐๒.๕๐ น. ทำสมาธิ ดูแสงเทียน
นอนหลับสบายดี ตื่นแค่ ๒ ครั้ง
กลัวน้ำว่า	๔ ลูก
มั่งคุด	๕ ลูก
หี	๙ ครั้ง
ถ่าย	๗ ครั้ง

อาจเป็นเพราะการกินเฉพาะผลไม้ ในวันหลังๆ ลูกบันทึกว่าไม่ค่อยมีแรง และขอเปลี่ยนมาเป็นกินข้าวแทนผลไม้บ้าง ขณะที่การท่องคำขอพรเป็นไปอย่างคล่องแคล่วแล้ว

วันที่ ๓๐ กรกฎาคม

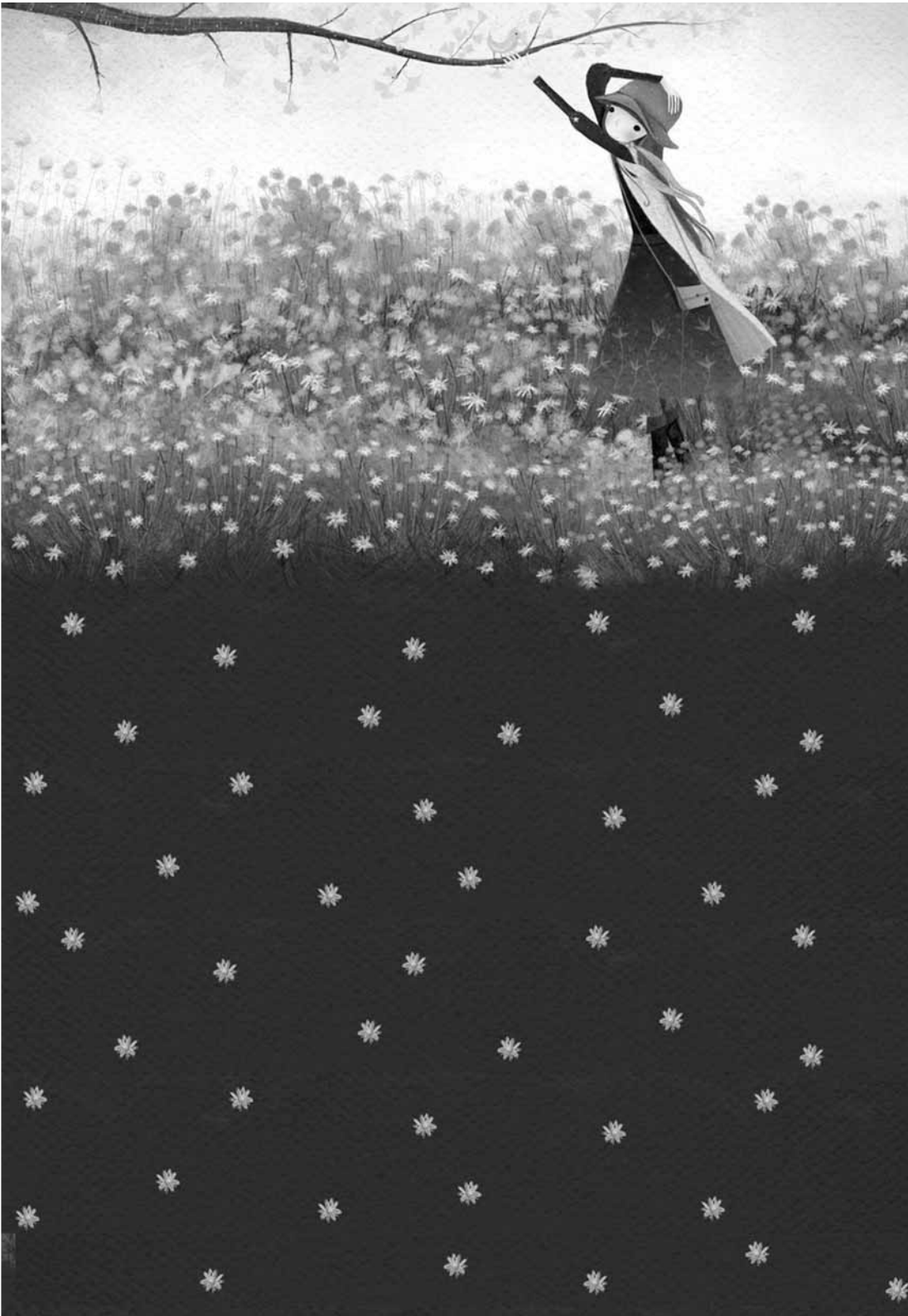
๐๘.๑๑ น. หลวงพ่อมา ท่องบทสวดคำขอพรให้ฟัง เสียงดัง ฟังชัด จากนั้นก็ซ้อมรับศีล ต้องฝึกท่องคำอาราธนาศีล ๘ เพิ่ม

วันที่ ๓๑ กรกฎาคม

๑๖.๑๙ น. หลวงพ่อมาโปรด ท่องบทคำขอพร เสียงดัง ฟังชัด จากนั้นซ้อมรับศีล (อามะ ภัณฑะ) หลวงพ่ออุทิศบุญให้ และเทศน์สอนหลายเรื่อง ลึกซึ้งถึงพระพุทธรเจ้ามาก

วันที่ ๑ สิงหาคม

วันนี้วันพระ และจะบวชชี เพื่อศึกษาพระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธรเจ้า

ตอนที่ ๑๗

บวชชี่

วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๑ เวลาประมาณ ๑๘.๐๐ น. ลูกของแม่ กลายเป็นลูกขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ในนามนักบวชหญิง ผู้ถือ คีล ๘

ตอนทำพิธีหลวงพ่อถามว่าจะรับศีลข้อที่ไม่ถือเงินด้วยหรือเปล่า ลูกบอกว่า ไม่สามารถถือปฏิบัติในข้อนี้ได้ เพราะลูกตั้งใจว่า ถ้าหาย จากอาการป่วย ลูกจะเดินทางไปเรียนต่อที่ทิเบต การเดินทางและเล่าเรียนจำเป็นที่จะต้องใช้จ่ายเงิน การมีเงินไว้ใช้สอยและจัดการด้วย ตนเองได้ จึงยังต้องทำ

คืนนั้น ในท่ามกลางความสงบเงียบของวัด แสงไฟสลัวรางจาก เปลวเทียนแห่งใหญ่ สาดจับผนังถ้ำเป็นเงาวิบวิบ ทุกคนที่นั่งอยู่ในถ้ำ ต่างใจจดจ่อกับภาพตรงหน้า คือลูกที่นั่งอยู่แถวหน้า สงบนิ่งในชุดขาว เบื้องหน้าของลูกคือหลวงพ่อ ที่นั่งอยู่ในที่สูงขึ้นไป

แม่หวังใจว่า ลูกจะประคองตัวนั่งตรงๆ ได้ไม่นาน เพราะปกติต้องนั่งพิงหมอนหนาๆ แต่คืนสำคัญเช่นนี้ แม่แม่จะเป็นห่วงลูกมากแค่นั้น แม่เพียงนั่งอยู่ใกล้ๆ และเอาใจช่วย เพราะแม่เชื่อว่าลูกสามารถทำได้

ลูกแม่ ตอนที่ลูกท่องคำขอวช ทุกคนในที่นั้นยิ่งนั่งอึ้ง จากภาวะที่นิ่งเงียบอยู่แล้ว ยิ่งทำให้ความสงบสงัดแผ่ซ่านไปทั่ว เสียงของลูกที่กังวานออกมาจากจิตอันแน่วแน่ มีพลังเต็มเปี่ยม เรียกได้ว่า เป็นน้ำเสียงที่ออกมาจากดวงจิตอันห้าวหาญ จึงมีกังวานสดใส สะกดใจคนฟังให้หนึ่งงัน แม้น้ำเสียงจะขาดห่างกระตอนกระแท่นอยู่บ้าง แต่พลังเสียงไม่ได้ลดน้อยลง

ลูกแม่..แม่ไม่ได้พูดเกินความจริง ทุกคนต่างยืนยันและบอกว่า เหลือเชื่อ...เหลือเชื่อเพราะว่าไม่มีใครคิดว่าลูกจะนั่งได้ตัวตรงๆ พนมมือได้นานขนาดนั้น และที่เหลือเชื่อที่สองคือ หลังจากผ่านพิธีวชไปแล้ว ทุกคนนั่งสมาธินิ่งเงียบรวมทั้งลูก สิ่งที่แม่กังวลตลอดเวลาคือกลัวว่าลูกจะทรุดลงเพราะไม่สามารถทรงตัวได้ ทั้งจากความอ่อนเพลียและความผอมบางของร่างกาย ที่ไม่มีกล้ามเนื้อสะโพกมารับการนั่งได้อีกแล้ว แต่ลูกกลับทำในสิ่งที่เกินคาดหมาย ลูกนั่งหลับตานิ่งอยู่ในท่าสมาธิได้นานถึง ๔๕ นาที

นั่นคือครั้งแรกและครั้งเดียวที่ลูกนั่งสมาธิได้นานขนาดนั้น แม้ว่าวันพระต่อมา ซึ่งลูกจดจำเฝ้ารอการมาฟังคำเทศน์และทำสมาธิที่ถ้ำวันต่อมาลูกใช้เวลาที่นั่งน้อยลง และการนั่งภาวนาที่ถ้ำ ลูกได้มาเพียงสองครั้งเท่านั้น แล้วลูกก็จากเราไป

เมื่อดแปลกใจไม่ได้ที่ลูกไม่ได้เขียนเรื่องพิธีกรรมการบวชไว้เลย

บันทึกในวันที่ ๑ สิงหาคม ลูกเขียนเรื่องราวต่างๆ ไป ในเรื่องอาหารการกิน และญาติมิตรที่มาเยี่ยม วันนั้นเป็นคณะลุงยงค์ ป้าจำลุงซุน ป้าตุ้ย จากขอนแก่นมาเยี่ยม และแม่สังเกตเห็นช่วงเวลาที่หายไป คือช่วงที่ทำพิธีกรรมอยู่ที่ถ้ำ

๑๖.๓๔ น. อาบน้ำต้มสมุนไพร สระผม เปลี่ยนเสื้อผ้า อาบน้ำแล้วรู้สึกสดชื่นขึ้น หอมกลิ่นสมุนไพรตามตัว
.....(ช่วงเวลาที่ขาดหายไปนี้ คือช่วงที่ทำพิธีบวช)...

๒๐.๔๒ น. กินยาวิเบต กินน้ำอุ่น

ตอนบ่ายๆ ของทุกวัน หลวงพ่อยังคงมาสอนธรรมะให้ลูกที่กุฏิ สม่่าเสมอ และตอนเย็นลูกจะทำวัตรเย็น เจริญเมตตาพรหมวิหาร

แม่พบว่ามีบางอย่างที่แปลกออกไปจากวันก่อนๆ เริ่มจาก วันที่ ๔ สิงหาคม

ในบันทึกนั้นมีเรื่องราวบางอย่างที่น่าสนใจเกิดขึ้น

ตอนที่ ๑๘

จิตอัศจรรย์

อาจเป็นเพราะว่าแม่อยู่กับลูกตลอดเวลา จนกระทั่งคิดว่าความสงบนิ่งคืออาการปกติที่ลูกเป็นอยู่ แแน่ละนิสัยของลูกไม่เหมือนเด็กอื่นๆ มาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว ลูกมีสมาธิมาตั้งแต่ตัวน้อยๆ แม่เคยเห็นลูกนั่งเล่นตุ๊กตาอยู่คนเดียว ทั้งแต่งตัวและหิวผมให้มันครึ่งละนานๆ เป็นชั่วโมงสองชั่วโมงโดยไม่เบื่อ เพราะนั่นคือกิจกรรมของเด็กๆ ที่ภายในใจอาจมีจินตนาการมากมาย แต่ขณะที่เป็นคนป่วย การใช้เวลานิ่งเงียบอยู่กับตัวเองของลูก เช่น การเขียนบันทึกและอ่านหนังสือ ความนิ่งเงียบที่เกิดขึ้น ทำให้ลูกดูคล้ายผู้ใหญ่คนหนึ่ง ที่แม้กระทั่งพ่อกับแม่ก็ยังเกรงใจ ไม่กล้ารบกวน

สิ่งที่ลูกเป็น สิ่งที่ลูกทำ อาจไม่น่าแปลกใจนัก เพราะเราต่างก็รู้ว่าลูกพยายามสงบนิ่งอยู่กับการทำสมาธิตามคำสอนของหลวงปู่ แต่มีบางอย่างที่แม่อ่านพบในบันทึก และคิดว่าลูกเองก็คงประหลาดใจ เช่นกันว่าสิ่งนั้นได้เกิดขึ้นแล้ว และในเวลาต่อมา ลูกสามารถใช้จิตดวงนั้นทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในการเยียวยาตนเองตามที่หลวงปู่สอนไว้

การเฝ้าดูจิต จนกระทั่งจิตเฝ้าดูกายทำงานอย่างต่อเนื่องตามธรรมชาติของมัน น่าจะเป็นอยู่ตลอดเวลา แต่สิ่งหนึ่งที่ลูกทิ้งไว้ให้เรา รู้ คือ การบันทึกในรายละเอียดของการพิจารณากาย หลังจากที่มีการพอกยาไปแล้ว

วันที่ ๔ สิงหาคม

บันทึก เริ่มตั้งแต่เช้าตรู่ มีเรื่องราวซ้ำเดิม คือ อาหารการกิน กินยา และอาบน้ำสมุนไพร มีสิ่งใหม่เกิดขึ้นคือ ทำยาพอก สูตรของแม่ชีถนอมศรี

๑๐.๔๕ น. บุษาพระรัตนตรัย ก่อนจะเริ่มทำยา (ยาพอก) แม่ชีถนอมศรี บอกว่าสรรพคุณยาทำให้เจ้ากรรมนายเวรกลัว แล้วออกไป (สรรพคุณนี้ เป็นความลับระหว่างลูกกับแม่ชี)

๑๑.๕๖ น. พอกท้อง พอกหัว

๑๒.๓๐ น. พอกท้อง พอกหัวเสร็จ
 เย็นทั่วท้องและหัว
 หายใจสบายขึ้น
 เย็นไปถึงตับ
 เย็นไปถึงสมอง
 รู้สึกเหมือนมีอะไรมาดูดที่ตับ
 โลง เบาสบาย

๑๒.๔๑ น. กินน้ำต้มสมุนไพร หนุ้าคัมปาว

ตอนพอกยา ตั้งจิตอธิษฐานเปิดร่างกาย
 อุดกิบุญญ และอโหสิกรรมให้เจ้ากรรมนายเวร
 กำหนดลมหายใจเข้าออก ท้อง พุท - โธ

ในบันทึกของวันนี้ นอกเหนือจากกินอาหาร กินยา นวด อบแดด
ยังมีการบันทึกว่า เปิดร่างกายให้หมอเทวดามารักษา อูทิศบุญ และ
ภาวนาพุท - โธ ซึ่งกลายเป็นกิจกรรมหลัก ที่ลูกทำอยู่ตลอดเวลา

๑๖.๒๔ น. พอกท้อง และหัว ด้วยรากพรหมราชา
แม่เมตตาคิด
กำหนดลมหายใจเข้า - ออก
ท่อง พุท - โธ

๑๖.๕๓ น. พอกท้องและหัวเสร็จ
หายใจโล่ง สบาย
เย็นหัวและท้อง
ขาลิ้น
รู้สึกมีอะไรมาดูดที่ท้อง
สมองปลอดโปร่ง

จากนั้นเป็นบันทึกถึงกิจกรรมเดิมๆ รวมทั้งสวดมนต์ทำวัตรเย็น
และเปิดร่างกาย ภาวนาพุท - โธ

วันที่ ๕ สิงหาคม

ลูกตื่นมาทำวัตรเช้า ตั้งแต่ ๐๕.๔๐ น. และพอกท้องพอกหัว เวลา
๐๖.๓๓ น. เสร็จในเวลา ๐๖.๕๑ น.

ในบันทึกเริ่มมีความละเอียดของอาการทางกาย ที่เกิดจากการ
พอกยามากขึ้น

๐๖.๕๑ น. พอกท้องและหัวเสร็จ
เย็นท้อง และหัว
เย็นไปถึงกระดูก

รู้สึกมีอะไรมาดูดที่ท้อง
หายใจโล่ง สบายท้อง
เย็นทั่วหัว
เย็นไปถึงหน้าผาก
โล่ง เบาสมอง

ช่วงเที่ยง มีการพอกยาที่ท้องและหัวเหมือนเดิม ในบันทึก มีรายละเอียดของอาการทางกายเพิ่มมากขึ้น

๑๒.๕๐ น. พอกหัวและท้องเสร็จ
เย็นทั่วหัวและท้อง
เย็นถึงสะดือ
เย็นถึงกระดูกซี่โครง
เบาท้อง รู้สึกโล่ง
หายใจสะดวกขึ้น
รู้สึกมีอะไรมาดูดที่ท้อง
เบาหัว โล่งสมอง
เย็นถึงหน้าผาก
เย็นถึงตา
เบา สบายทั้งตัว

อีกทั้งอาการของร่างกายภายนอก ลูกยังเขียนว่า มือทั้งสองข้าง สีแดงลดลง เป็นสีปกติมากขึ้น

บันทึกในวันต่อๆ มา แสดงให้เห็นถึงการทำงานของจิตที่ละเอียดขึ้นเรื่อยๆ แม่ดูจากบันทึกที่ว่าอวัยวะต่างๆ ตอบสนองการพอกยาอย่างไรบ้าง น่าจะหมายถึงว่า ในทุกขณะจิต ลูกได้เฝ้าดูการทำงานของมันตลอดเวลา

วันที่ ๖ สิงหาคม

๑๗.๑๐ น. พอกท้องและหัวเสร็จ
เย็นทั่วท้องและหัว
หายใจสะดวกมากขึ้น
โล่ง เบาท้อง
เย็นที่ตับมากขึ้น
ดูดทั่วท้อง
ดูดถึงปอด
ดูดถึงคอ
เย็นถึงต้นขา
เย็นถึงกระดูกสันหลัง
เย็นถึงกระดูกซี่โครง
โล่งเบาหัวสมอง
เย็นถึงหน้าผาก
เย็นถึงตา
เย็นถึงจมูก
เบา สบายกายขึ้นมามาก
รู้สึกวก่อนจะอ่อน

เป็นไปได้เลย ที่แม่จะมองข้ามการทำงานของจิตลูกในแต่ละวัน
นั่นเป็นเพราะว่า บันทึกในแต่ละวันต่อจากนี้ คือความละเอียดอ่อน
และวันเวลาที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ในการเป็นนักบวชของลูก กับการเยียวยา
ความป่วยไข้ของตนเอง

วันที่ ๗ สิงหาคม

๐๗.๐๐ น. พอกท้องและหัวเสร็จ
เย็นหัวท้อง
เบา โลงท้อง
หายใจสะดวก โลง
เปล่งเสียงได้ดีขึ้น
เย็นถึงกระดูกสันหลัง
เย็นถึงกระดูกซี่โครง
เย็นถึงต้นขา
เย็นถึงต้นแขน เล็กน้อย
เย็นถึงตับ มากขึ้น
ดูดถึงปอด
ดูดถึงคอแรงขึ้น
ดูดถึงตับแรงขึ้น
รู้สึกว่ท้องอ่อนมากขึ้น
เบา โลงหัวสมอง
เย็นถึงหน้าผาก
เย็นถึงตา
เย็นถึงหู
เย็นถึงริมฝีปาก
เย็นที่กลางกระหม่อมมากขึ้น
โล่ง เบาสบายตัว

ลูกแม่ บันทึกลงแต่ละวัน แม่เห็นถึงการดูกายที่ละเอียดขึ้นเรื่อยๆ
หลังการพอกยา ด้านภายนอกร่างกาย ลูกบอกว่าสีแดงที่ฝ่ามือลดลง
เสียงที่พูดมีพลังมากขึ้น และการหายใจก็ชัดลง

แม่เห็นความละเอียดที่เพิ่มขึ้นในแต่ละวัน เช่น ลูกบอกว่า อากาศ
ของร่างกายแสดงรายละเอียดมากขึ้นเรื่อยๆ

วันที่ ๘ สิงหาคม

๑๓.๒๘ น. พอกท้องและหัวเสร็จ
เย็นหัวหัวและท้องมากขึ้น
เย็นลึกลงไปหัวหัว และท้องมากขึ้น
เบา โลงท้องมากขึ้น
เย็นหัวท้องมากขึ้น
เย็นถึงตับมากขึ้น
เย็นถึงปอดมากขึ้น
เย็นถึงคอมมากขึ้น
เย็นถึงต้นขามากขึ้น
เย็นถึงต้นแขนมากขึ้น
เย็นถึงลำคอมมากขึ้น
เย็นถึงต้นคอมมากขึ้น
ตับทำงานดีขึ้น
ปอดทำงานดีขึ้น
ปอดขยายใหญ่ขึ้น
หายใจสะดวกขึ้น
เริ่มหายใจปกติ ไม่หายใจเร็ว
ดูดถึงตับมากขึ้น
ดูดถึงท้องแรงขึ้น
ดูดถึงปอดแรงขึ้น
ดูดถึงคอแรงขึ้น
โลง เบาสมองมากขึ้น

เย็นทั่วหัวสมองมากขึ้น
เย็นถึงตามากขึ้น
เย็นถึงหน้าผากมากขึ้น
เย็นถึงจมูกมากขึ้น
เย็นถึงริมฝีปากมากขึ้น
เย็นถึงปากมากขึ้น
เย็นลึกไปถึงรูหูมากขึ้น
เย็นถึงหูมากขึ้น
เย็นถึงแก้มมากขึ้น
ดูดที่หัวแรงขึ้น
เย็นถึงกลางกระหม่อมมากขึ้น
ดูดถึงตา
เบา สบายกายมากขึ้น
มีกำลังมากขึ้น
มีพลังแขนมากขึ้น
มีพลังขามากขึ้น
จุดแดงที่มีือลดลง
ระบบย่อยอาหารทำงานได้ดีขึ้น
ทุกระบบเริ่มทำงานได้ดี

ทุกๆ วันมีการพอกยา ๒ - ๓ ครั้ง แต่แต่ละครั้งมีพัฒนาการของร่างกายที่ดีขึ้นเรื่อยๆ จากการเฝ้าสังเกตโดยใช้สมาธิจิต ในบ้านที่ก็มีเรื่องราวเดิมๆ และชื่อคนที่มาเยี่ยมทุกคน

วันที่ ๙ สิงหาคม ลูกพอกยา ๓ ครั้ง เข้าตู่ เทียง และเย็นวันนี้ลูกได้ไปสวดมนต์ นั่งสมาธิที่ถ้ำด้วย

๑๘.๔๗ น. พี่เลยอุ้มไปที่ถ้ำ

- ๑๙.๕๖ น. เริ่มสวดมนต์ ทำวัตรเย็น ออกเสียงได้ดี นั่ง
สวดมนต์
- ๑๙.๑๐ น. นั่งสมาธิ ตั้งจิตอธิษฐาน อุทิศบุญ อโหสิกรรม
ให้เจ้ากรรมนายเวร แผ่เมตตา กำหนดลมหายใจ
เข้า-ออก ท่อง พุท-โธ
- ๑๙.๔๘ น. นั่งสมาธิเสร็จ (ใช้เวลา ๓๘ นาที)
- ๒๐.๐๑ น. พี่เลี้ยงอุ้มกลับมาดู
- ๒๐.๑๘ น. พ่อกลับมา ได้ของมาเยอะ พ่อบอกว่า ยอดรัก
สลักใจ เสียแล้ว เสียอย่างสงบ

บันทึกวันต่อๆ มา บอกถึงอาการของร่างกายที่ปรับสภาพดีขึ้น
เรื่อยๆ ขณะที่จิตแผ่สังเกตุอาการได้ลึก กระทั่งเห็นก้อนในตับอ่อนที่
นิ่มมากขึ้นและเลื่อนต่ำลงเรื่อยๆ ในทุกวัน

เย็นถึง ตับ ปอด คอ ก้อน (เนื้อ)
เย็นถึง ต้นคอ ลำคอ สะบัก
เย็นถึง แขน ต้นแขน ศอก
เย็นถึง มือ ฝ่ามือ นิ้วมือ
เย็นถึง ขา ต้นขา เท้า
เย็นถึง ฝ่าเท้า นิ้วเท้า ก้น
เย็นถึง ก้นกบ กระดูกสันหลัง
เย็นถึง หลัง ซีโครง ไหล่
เย็นถึง กระดูกแขน
เย็นมากขึ้น เย็นลึกขึ้น

ดูได้ถึง ตับ ปอด คอ ก้อน (เนื้อ)
ดูได้ถึง ต้นคอ ลำคอ สะบัก
ดูได้ถึง แขน ต้นแขน ศอก
ดูได้ถึง มือ ฝ่ามือ นิ้วมือ
ดูได้ถึง ขา ต้นขา เท้า
ดูได้ถึง ฝ่าเท้า นิ้วเท้า ก้นกบ
ดูได้ถึง ก้น กระดูกซี่โครง
ดูได้ถึง หลัง ล้นหลัง ไหล่
ดูได้ถึง กระดูกแขน
ดูได้แรงขึ้น ดูดลึกลง

ตับทำงานดีขึ้น
ปอดทำงานดีขึ้น
ปอดขยายใหญ่ขึ้น
หายใจสะดวกขึ้น
หายใจเป็นจังหวะ
หายใจลึกขึ้น
เปล่งเสียงได้ชัด
ตับ ก้อน ก้อนนิ่มขึ้น
ก้อนเลื่อนลงต่ำ
โล่ง เบาสมอง

เย็นถึง กระหม่อม หน้าผาก ตา
เย็นถึง จมูก รูจมูก ปาก ริมฝีปาก
เย็นถึง แก้ม คาง ท้ายทอย
เย็นถึง หู รูหู กระโหลก หลอดลม
เย็นมากขึ้น เย็นลึกขึ้น

ดูได้ถึง กระหม่อม หน้าผาก ตา
ดูได้ถึง จมูก รูจมูก ปาก ริมฝีปาก
ดูได้ถึง แก้ม คาง ท้ายทอย
ดูได้ถึง หู รูหู กระโหลก หลอดลม
ดูตมากขึ้น ดูดลึกลง

โล่ง เบาสบาย
ทุกระบบเริ่มทำงานดีขึ้น
ผายลมบ่อยขึ้น
ฉี่ ถ่ายปกติ
ถ่ายง่าย เป็นก้อน
อาหารถูกดูด นำไปใช้มากขึ้น

มือ เท้า คอกร เข้า อุ้งขึ้น
มือมีจุดแดงลดลง
มีกลิ่นเนื้อ
มีเนื้อ มีหนัง
มีกำลังมากขึ้น
มีกำลังแขน กำลังขามากขึ้น
อารมณ์ดี กินได้
ไม่เหนื่อย โล่ง เบาสบาย มีกำลัง

วันที่ ๑๖ สิงหาคม พ่ออุ้มลูกไปที่ถ้ำ ระหว่างที่รอหลวงพ่อกและ
คนอื่นๆ ลูกยังต้องนอนรอ และลูกนั่งเมื่อการสวดมนต์เริ่มขึ้น และ
ลูกยังนั่งสมาธิ ใช้เวลานาน ๓๐ นาที

ลูกฉบับนี้ทีของคืนนั้นว่า

พระจันทร์เต็มดวง สวยมาก

ตอนที่ ๑๙

บันทึกวันสุดท้าย

แม่ไล่สายตามองหาคำว่ามะเร็ง ในหน้ากระดาษบันทึกของลูก ตั้งแต่หน้าแรกจนกระทั่งหน้าสุดท้าย ในจำนวนกว่า ๓๐๐ หน้า ไม่มี ลักคำเดียวที่ลูกจะเขียนถึงมัน

ไม่ใช่เฉพาะคำนั้นเท่านั้น เพราะไม่มีแม้กระทั่งคำรำพึงรำพันว่า เราจะหายไทมهنอ ลูกแม่คงไม่กลัวความตายแล้วจริงๆ แต่ใจแม่นี่สิ ที่รู้สึกเหมือนถูกกระตุกวาบในครั้งหนึ่ง เมื่อมีคนแปลกหน้าตามหลวง พ่อมาเยี่ยมลูก ขณะที่หลวง พ่อมาสอนธรรมะ คุณตาคนนั้น แกล้งว่า ลูกป่วยเป็นอะไรเธอ แม่หนึ่งอึ้ง ไม่อยากตอบเพราะไม่อยากโกหก และ แล้วในหน้าที่ต่อมา ผู้ที่ทำลายความเจ็บอันชวนอึดอัดนั้นคือหลวง พ่อ ท่านพูดด้วยน้ำเสียงเรียบๆ ว่า

“เป็นมะเร็งในตับอ่อน”

แม่อยากจะสลายร่างไปในบัดดล รู้สึกซ้อคซาไปทั้งตัว เพราะ กลัวว่าลูกจะสะเทือนใจรับไม่ได้กับความจริงนี้ แต่แล้วทุกอย่างก็ ดำเนินไปเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ลูกยังคงนั่งสงบนิ่งไม่มีปฏิกิริยาใดๆ

ที่แสดงว่าลูกได้ยิน บางทีลูกอาจจะรู้นานแล้ว หรือว่าเพิ่งจะรู้ แต่ดูเหมือนมันไม่มีความหมายใดๆ ต่อลูกอีก แม่ซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ แอบชำเลืองดูลูก ก่อนที่จะก้มหน้า ซ่อนหน้าตาที่ปริ้มๆ ของตัวเอง

แม่แต่ในวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ที่คุณหมออพวิวัฒน์ มาขอสัมภาษณ์ลูกเพื่อจะนำไปเขียนลงในจุลสารมิตรภาพบำบัด คุณหมอถามว่า

“กลัวตายไหมคะ” ลูกตอบว่า

“ไม่กลัวค่ะ เพราะทุกคนก็ต้องตาย”

“แล้วเสียใจไหม ถ้าจะต้องตาย”

“ไม่เสียใจค่ะ เพราะทุกคนต้องตาย ถ้าไม่มีใครตายเลย ป่านตายคนเดียวก็คงจะเสียใจ”

ลูกแม่ คำถามที่อยากจะตอบสำหรับคนทั่วไป แต่ลูกของแม่มีคำตอบแล้วสำหรับตัวเองและทุกคน

คุณหมอถามอีกว่า

“มีอะไรจะบอกพ่อกับแม่ไหมคะ”

ลูกนอนนิ่งเงียบไปชั่วครู่ แล้วน้ำตาก็ไหลอาบแก้ม นี่คือการแรกที่ลูกร้องไห้ ตั้งแต่มาอยู่ที่วัด ทว่า น้ำตาที่หยาดลงมานั้น ไม่ใช่เพราะความเศร้าโศก

“เขารู้สึกตื่นตันใจ เมื่อนึกถึงพ่อกับแม่ จนพูดไม่ออก ใช้ไหมลูก” หลวงพ่อที่นั่งบนเก้าอี้แยก อยู่ทางหัวนอนลูกช่วยถาม ลูกพยักหน้ารับ ขณะที่มือข้างซ้ายปาดน้ำตา

“แล้วมีอะไรจะบอกกับพี่สาวไหมคะ” คุณหมอถามอีก

“อยากให้พี่เขาพักผ่อนบ้าง ไม่อยากให้เรียนหนักมาก เพราะ

ตอนนี้ มีพื่ออยู่กับคุณย่าเพียงสองคน ยากให้พี่ดูแลสุขภาพของตัวเอง”

ดูสิ... สิ่งที่ถูกเป็นห่วงคนอื่นๆ มีแต่เรื่องสุขภาพ และความพอดีของชีวิต

วันที่ ๑๙ 11: ๓๐ สิงหาคม ๒๕๕๑

ลุงยุทธเสียชีวิตตอนเช้า ขอดวงวิญญาณ จงไปสู่สุคติด้วยเถิด
๑๕.๓๔ น. หลวงพ่อมา บอกหลวงพ่ว่าลุงยุทธเสียแล้ว
หลวงพ่อก็อธิษฐานให้

เมื่อพ่อบอกว่า ลุงยุทธสิ้นใจแล้วที่บ้านพักในเมืองขอนแก่นเมื่อคืนนี้ ลูกรับฟังอย่างเงิบๆ ไม่ได้ถามอะไรเพิ่มเติม ในบันทึกของลูกยังคงเขียนในเรื่องเดิมๆ เพียงเพิ่มอาการของร่างกายขึ้นมาอีกหนึ่งอย่างที่เกิดขึ้นภายหลังการพอกยา นั่นคือลูกเห็นอาการดูและความเย็นของยาที่แทรกถึงลงไปถึงเส้นเอ็นที่ขา จนสามารถยับเข้ งอเข้าได้มากขึ้น

ระยะนี้ลูกจะอยู่ในสมาธิตลอดเวลา (นอนสมาธิ) และจะไม่พูดอะไรกับใครเลย ยกเว้นเมื่อต้องการให้ทำอะไรให้ สิ่งหนึ่งที่ลูกขอให้แม่จัดเตรียมให้ คืออุปกรณ์การทำวัตรเย็น อันมีเบาะรองนั่ง หนังสือสวดมนต์ เพราะทุกวันลูกจะตั้งใจทำวัตรเช้าและเย็น จนกระทั่งวันสุดท้ายเท่านั้น ที่ลูกไม่มีเรี่ยวแรงลุกนั่งทำวัตรเย็นอีกแล้ว

วันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๕๑

๐๖.๔๕ น. ถ่ายเป็นก้อน ย่อยดี
๐๖.๕๓ น. กินแก้วมังกร มะละกอสุก น้อยหน่า ลองกอง
ส้มแขก หมากเบน หมากเฒ่า น้ำต้มข้าว ข้าวเหนียว
โรยเกลือ (กินน้อย)

๐๗.๒๓ น. กินผลไม้เสร็จใช้เวลา ๒๘ นาที ตั้งจิตอธิษฐาน
อุทิศบุญแผ่เมตตาอโหสิกรรม ถวายกัลยาณาวี
แก้วมังกร มะละกอ หมากร่อม น้ำไปถวาย

๐๗.๓๘ น. แม่ชูดซาให้

๐๘.๐๐ น. (แม่อุ้ม) ลงมาอาบน้ำแดด

๐๘.๓๒ น. (แม่อุ้ม) ขึ้นมาบนบ้าน
สดชื่น
มือ เท้า ศอก เข่า อุ่น
มือมีจุดแดงลดลง อุ่น

๑๑.๓๐ น. กินมะละกอสุก น้อยหน้า ลองกอง ส้มเซ็ง หมากร
เบน หมากร่อม ไข่ขาวใส่ซอส ข้าวเหนียว

๑๒.๐๐ น. กินผลไม้เสร็จใช้เวลา ๓๐ นาที

๑๓.๕๓ น. จี เยอะ ใส สีชา ถ่ายนิดหน่อย

๑๖.๑๘ น. กินหมากร่อม น้อยหน้า ส้มเซ็ง

๑๖.๓๑ น. กินผลไม้เสร็จใช้เวลา ๑๓ นาที

วันที่วันสุดท้าย สิ่งที่ขาดหายไปคือการพอกยา เพราะหลังจากสี่โมงเย็นไปแล้ว ลูกมีอาการอ่อนเพลียงมาก หลังจากกินอาหาร ลูกนอนหลับตานิ่งๆ จนตกค่ำ แม่จึงได้พอกยาให้ลูกอีกครั้ง แต่ครั้งนี้ใช้เวลาไม่นานนัก ก็เซ็ดยาออกด้วยน้ำต้มสมุนไพร

ขณะนั้น แม่เชื่อว่า จิตของลูก ที่เฝ้าดูกายทำงานอย่างต่อเนื่อง จนกระทั่งกระแสแห่งการเกิดได้ดับไปพร้อมกับกายสังขารที่เสื่อมสภาพตามลำดับขั้นของธาตุทั้ง ๔ ในเวลา ๒๑.๓๐ นี้นเอง

ตอนที่ ๒๐

พิธีปลงศพ

ลูกสิ้นใจท่ามกลางวงล้อมของเหล่าผู้รักและเมตตา ลูก โดย เฉพาะหลวงพ่อดีซึ่งนั่งสมาธิสงบนิ่งตลอดเวลา ตั้งแต่ลูกมีอาการใกล้ จะดับ จนผ่านนาทีแห่งการพลัดพรากไปแล้ว ท่านก็ยังนั่งหลับตาทำ สมาธิอยู่อย่างนั้นอีกหลายนาที

แม่กับพ่อร้องไห้ วนเวียนกอดลูบร่างลูก ด้วยความรักความ ผูกพันที่รัดจริงใจของเราไว้อย่างแน่นหนา แม่รู้สึกเหมือนใจจะขาด ยามนี้มีเพียงอ้อมกอดพ่อเท่านั้นที่เป็นที่มั่นให้พึ่งพิง เราทั้งคู่กอดกัน แล้วรำไห้ ไม่ต่างจากลูกเขียด ป้าเฒ่า หรือใครๆ ที่นั่งนิ่งปวดบ้าย น้ำตาอย่างยากจะกลั้น

เพียงไม่นาน ทุกอย่างก็คลายจาง แม่ต้องตั้งสติอีกหน เพราะ ต้องจัดการกับสิ่งที่รออยู่ นั่นคืองานศพของลูก

หลวงพ่อบอกว่า ในเมื่อเขาไปดีแล้ว เขาก็ทำงานบุญให้เขา อย่างเรียบง่ายก็แล้วกัน ทางวัดจะเป็นเจ้าภาพให้ ฟรุ้งนี่เข้าทำบุญ

ตักบาตรอุทิศส่วนบุญส่วนกุศล ตอนบ่ายก็เผลอเลย เพราะไม่มีความจำเป็นอะไรที่จะยึดเวลาออกไป ในเมื่อร่างของลูกคือสิ่งที่ต้องแตกสลายอยู่แล้ว จะช้าจะเร็วไม่สำคัญ เจ้าของร่างได้ทำหน้าที่ของตัวเองได้อย่างหมดจดแล้ว

ลูกแม่ คนที่น่าสงสารอีกคนคือพี่ป๋วยของลูก พี่ป๋วยมาถึงที่กุฏิหลังจากลูกจากไปไม่นาน เขามาจากมุกดาหารกับน้ำๆ หลายคน แต่ไม่มีใครบอกพี่ป๋วยเลยว่าลูกเสียแล้ว ขณะที่เดินขึ้นภูมาอย่างเหนื่อยล้าอ่อนกำลัง เมื่อมาถึงสิ่งที่พี่เขาเห็นคือร่างลูกที่นอนทอดยาวอยู่บนเตียง ไร้ความรู้สึกใดๆ แล้ว พี่เขาผวาเข้าไปกอดลูกแล้วร้องไห้

คืนแห่งความเศร้าโศกของเราเริ่มทุเลาเบาบางลงบ้าง เพราะมีหลวงพ่อกับที่คอยให้สติ ท่านบอกว่าทุกอย่างก็ต้องเป็นไปตามธรรมชาติ ไม่มีอะไรที่ไม่เกิดไม่ดับ แต่เราจะเข้าถึง เข้าใจ จนระับความทุกข์เวทนาได้หรือไม่เท่านั้นเอง

รุ่งเช้า วันที่ ๒๓ สิงหาคม

สายฝนทิ้งรอยไว้เมื่อย่ำรุ่ง ความหนาวเย็นคล้ำห่มทั่วภูผา ในหุบเขามองจากระเบียงกุฏิ หมอกหนาหนักยังซุกนึ่งอยู่เต็มหุบ แม่เหม่อมองด้วยใจหม่น นึกถึงลูกที่เคยตื่นแต่เช้าแล้วนั่งดูหมอกขาวโพลนนั้นด้วยกัน

ครั้นแสงอาทิตย์สาดผ่านมาบางๆ ทุกอย่างเริ่มเคลื่อนไหวอีกครั้ง เหมือนละอองไอหมอกที่ค่อยๆ จางหายไปในที่ลุด

พิธีกรรมยามเช้า เป็นไปตามปกติของชาววัด เสร็จจากนั้น เราจึงนำหีบศพของลูกมาไว้ที่ศาลาใหญ่ เพื่อที่ญาติมิตรจะได้มาคารวะศพอย่างสะดวก ศาลาใหญ่หลังนี้เป็นอาคารสองชั้น อยู่ด้านหน้าของวัด เป็นที่รับรองแขกคณะใหญ่ๆ อยู่แล้ว

วันนั้นคนที่รู้ข่าวเดินทางมาร่วมงานศพลูกทั้งใกล้ทั้งไกลมากมายหลายร้อย แม้ว่าเป็นการจัดงานศพที่กระชั้นเวลาให้สั้นที่สุด หลายคนที่มางานศพลงยุค มาจากภาคเหนือ ภาคใต้ เมื่อรู้ว่าลูกเสียแล้วพวกเขาก็มาร่วมงานของลูกด้วย เพราะล้วนแต่รู้จักมักคุ้นกับพ่อ และมีอยู่หนึ่งคนนะ ที่เดินทางมาทำกิจกรรมเข้าค่ายที่ศูนย์อินแปงพอดี คือทีมอาจารย์ซาโตมิ กับนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยคุณคาอิน อาจารย์ท่านนี้ สนิทสนมกับลูกตั้งแต่ลูกยังตัวเล็กๆ เพราะท่านจะพานักศึกษามาจัดกิจกรรมเรียนรู้ธรรมชาติที่บ้านเราทุกปี จนท่านมีความรักต่อพ่อเหมือนลูก และรักลูกเหมือนหลาน การมาค่ายครั้งนี้ กลับกลายเป็นว่าต้องมาร่ำลาลูกเป็นครั้งสุดท้ายด้วย

งานศพลูก แม่คงต้องขอบคุณใครๆ มากมาย เพราะไม่ว่าจะเป็นอาหารที่เลี้ยงรับรองแขก ที่เป็นมังสวิรัต และการเตรียมสถานที่ที่จะเผา หรือเชิงตะกอน ที่ต้องหาไม้พินมาให้มากพอเพียงและรวดเร็วทุกอย่างสำเร็จได้เพราะพี่น้องชาวบ้านละแวกใกล้ไกลทั้งหลายที่ช่วยกัน

ราวๆ บ่ายสามโมง ทุกคนเคลื่อนมาที่เชิงตะกอน ริมหน้าผา ใกล้กุฏิที่ลูกอยู่ หลวงพ่อกับคณะสงฆ์ได้ทำพิธีสวดและเป็นประธานฌาปนกิจ จากนั้นเปลวเพลิงก็ลุกไหม้ร้อนแรง ท่ามกลางอากาศมัวซัวเมฆหมอกห่มคลุมทั่วภู และหัวใจทุกคนที่เฝ้าดู คงไม่ต่างกันกับบรรยากาศนั้นสักเท่าใด

ลูกแม่ ลูกคือร่างแรก ที่ทรุดลงแนบแผ่นดินบนภูสูงแห่งนี้ ด้วยเมตตาบารมีของหลวงพ่ot่านอย่างแท้จริง

ตอนที่ ๒๑

จะไม่ใช้เพียงแค่ความทรงจำอันงดงาม

รุ่งขึ้นอีกวัน หลังจากเก็บอัฐิของลูกแล้ว ความเศร้าโศกค่อยๆ ถอยห่างไปจากเรา ในตอนสาย พ่อได้ประกาศเจตนารมณ์ให้แก่ญาติมิตรทั้งหลายทราบว่า พ่อจะตั้ง “กองทุนแม่ชีปาน” ขึ้น เพื่อเป็นการสนับสนุนกิจกรรมด้านธรรมะ แก่เยาวชนตามเจตจำนงค์ของลูกที่เคยบอกกับใครๆ ไว้ว่า อยากทำงานสืบต่อพระพุทธศาสนา แม่เชื่อว่า ในขณะที่พ่อกล่าวคำขอบคุณทุกๆ คนที่นั่งอยู่ในถ้ำ ตอนนั้น ลูกได้รับรู้ด้วยเป็นแน่แท้

“ไม่เพียงแต่พ่อแม่และญาติพี่น้องใกล้ชิดเท่านั้นที่เลี้ยงดูแม่ชีปานมา ที่ผ่านมานั้น มีทั้งพี่น้องชาวบ้าน โดยเฉพาะเครือข่ายอินแปง และมิตรสหายทุกคนได้ช่วยกันเลี้ยงจนเติบโตมาจนเป็นคนทั้งดี ทั้งเก่ง ทั้งอดทนและอะไรต่างๆ ที่ดีงาม ที่ผมพูดแบบนี้ไม่ใช่ว่าลูกคนนี้ตายแล้วก็มายกย่องเขา แต่เขามีหลายอย่างเกินความเป็นเด็ก ที่ได้เรียนรู้จากทุกๆ คนที่เขาใกล้ชิด”

“ลูกผมตัดสินใจมาอยู่ที่วัดนี้ วันที่มา คุณแม่ผมร้องไห้ เพราะทางขึ้นมาวัดลำบากมาก คลื่นติดต่อทางโทรศัพท์ก็ไม่มี และได้พี่น้องบ้านตัวช่วยหามลูกผมขึ้นมา คิดดูแล้วก็น่าเป็นห่วง ตามที่ท่านกังวล เพราะหากป่วยหนักมาก จะมีใครมารักษาให้ในวัด คุณแม่เจ็บปวดเรื่องพ่อที่พึ่งเสียไปไม่นาน และหลานที่เป็นมะเร็ง จนต้องร้องไห้ตัดพ้อผม ผมก็ไม่รู้จะพูดช่วยแบบไหน จนได้หลวงพ่อบุญช่วยอธิบายเรื่องจิตให้เข้าใจ และตัวผมเองได้เห็นลูกสาวแฝดจิตเมตตา เห็นการอ่านรวมทั้งการศึกษาต่างๆ ด้วย ลูกผมไม่เพียงอ่านหนังสือมาก หนังสือแต่ละเล่มหนาเป็นสี่ห้าร้อยหน้า อ่านประมาณว่าหากเปรียบเทียบว่าเอาหนังสือการ์ตูนมารวมกันแล้ว ประมาณสามร้อยเล่ม และอ่านหนังสือธรรมะ เกี่ยวกับเรื่องพระพุทธเจ้า หนังสือแปลจากประเทศต่างๆ เขาู้สึกสนุกที่ได้อ่าน เขามีความฝัน มีความสุขไปแบบนั้น..”

“แต่ที่สุด ทั้งหมดเป็นสังขารอย่างหลวงพ่อบุญว่า โรคมะเร็งเมื่อถึงเวลาแล้ว กำลังเราก็อ่อนลงไป และกำลังเราไม่เพียงพอจนสุดท้ายลูกผมก็จากไป”

“สถานการณ์ที่ลูกผมจากไป ที่เห็นได้ว่าลำบากนิดหนึ่งก็คือตอนที่เขาก่อนจะเสีย มีอาการกักในหูในปากเล็กน้อย มีอาการกัถลินนิดหนึ่งและอ่อนคลาย ค่อยๆ หมดลมหายใจ ถามว่าเจ็บไหม ไม่ปวดไหม ไม่ ร้อนไหม ไม่ ยกมือขึ้นไหว แล้วก็จากไป”

น้ำเสียงพ่อเริ่มสั่นเครืออีกแล้ว

“สิ่งที่ผมไม่ได้ คือมีแต่คนมาช่วย มาให้ ผมต้องขอบคุณ ผมไม่มีเงิน ไม่มีหลักประกัน เพราะไม่ใช่ข้าราชการ แต่ว่าผมมีพี่น้อง คนนั้นคนนี้ ให้มาตลอด ให้จนเหลือ”

“สิ่งที่พูดในสุดท้ายนี้ คือ ผมตั้งใจ จะนำเงินที่ทุกคนช่วยทำบุญนี้ มาเป็นกองทุน โดยขออนุญาตใช้ชื่อว่า **กองทุนวิมุตตา** คือชื่อลูกสาว

ผมเอง ตั้งเป็นทุนเพื่อการศึกษา เพื่อให้รู้จัก เข้าใจ และหาทางแก้ไข หาทางออกในการรักษาโรคมะเร็ง ให้ได้มากขึ้น และดีกว่านี้ ไม่ว่าจะ เป็นแผนปัจจุบัน หรือแพทย์ทางเลือก โดยพยายามใช้ประสบการณ์ จากลูกสาวและคนอื่นๆ โดยจะเอาเงินจากพี่น้องที่บริจาคเข้ามา และ ในขณะที่พี่น้องชาวบ้านทำบุญ ผมซึ่งใจพี่น้องบ้านเก่า บ้านบัว และ บ้านอื่นๆ แต่ที่ผมต้องขอบคุณคือ พี่น้องบ้านกตุม ซึ่งผมเองไม่รู้จัก ชื่อ ไม่เคยเห็นหน้า แต่รู้จักสามสี่คนที่นี้ตามที่หลวงพ่อบรรณาให้รู้จัก นอกนั้นผมไม่รู้จัก แต่พี่น้องเอาข้าว เอาเงินห้าบาท สิบบาท ยี่สิบบาท มาให้ ผมเห็นค่าของเงินเหล่านั้น ผมเป็นคนจน เป็นคนทุกข์ ผมเห็น เงินเหล่านั้นผมไม่ใช้ ผมจะเอาเงินมารวบรวมเป็นกองทุน และมั่นใจว่า จะมีคนมาช่วยค้นหา หรือถอดความรู้เกี่ยวกับโรคมะเร็งให้ได้มากกว่านี้“

“ผมไม่ยอมแพ้เด็ดขาด ผมสูญเสียลูกผมไป แต่ผมต้อง เอาชนะเรื่องเหล่านี้ให้ได้ แต่ไม่ใช่ผมคนเดียว ซึ่งต้องอาศัยเพื่อน และคนรู้จักมีความรู้เรื่องสุขภาพเข้ามาช่วยกันดูแลร่วมกัน”

“รวมทั้งผมจะสนับสนุนกิจกรรมด้านธรรมะ ให้แก่เยาวชนใน ท้องถิ่นบ้านเรา ได้รู้จัก ได้เข้าใจพระพุทธศาสนา เพื่อการรู้จักตัวเอง และพึ่งพาจิตใจตัวเอง ได้ในที่สุด เหมือนที่แม่ชี่ปานได้ทำเอาไว้”

“เนื่องจากเป็นธรรมเนียมประเพณีของเครือข่ายอินแปง ที่มีทุน สวัสดิการช่วยเหลือครอบครัวสมาชิก เงินก้อนนี้ที่ผมได้รับมา ก็จะมา ดำเนินการเป็นกองทุนต่อไปด้วย”

ลูกแม่ ผ่านมาเกือบหนึ่งปีแล้ว ที่ลูกจากไป กิจกรรมจากกองทุน ของลูกได้ดำเนินไปบ้างแล้ว โดยเฉพาะด้านกาอบรมธรรมะแก่เยาวชน ที่เรียกว่า “เขียนภาพ วาดใจ” ที่ครูเป้ของลูก มาเป็นครูผู้ถ่ายทอดให้ แก่กลุ่มเพื่อนๆ ของลูกที่บ้านป่าเฒ่า ลุงเบี่ยงงังจะ

ตอนที่ ๒๒

ดวงธรรมที่ส่องทาง

ลูกรักของแม่ ทุกอย่างที่เกิดขึ้น ทำให้เรารู้จักคำว่าสูญเสียได้อย่างลึกซึ้ง แม่แต่แม่เองก็ยังคงครุ่นคิดย้อนหลังไปว่า ถ้าสามารถย้อนเวลาไปแก้ไขหรือป้องกันการจากรากที่แสนจะรันทนต์ได้ในตอนไหน ได้บ้าง แม่ก็ทำ

ถ้าแม่รู้ว่าลูกจะอยู่กับเราไม่นาน แม่จะไม่ส่งลูกไปอยู่กับคนอื่น แม้คนนั้นจะเป็นปู่กับย่าก็ตาม

ถ้าแม่รู้ว่าลูกป่วยหนักและมีเวลาเหลืออีกไม่นานนัก แม่จะไม่เชื่อหมอที่วินิจฉัย ถ้ารักษาลูกได้ด้วยวิธีใดๆ เพื่อให้ลูกหายขาด แม่ก็จะทำ

แต่ก็นั่นล่ะ พุดไปเมื่อสายเสียแล้ว จะมีประโยชน์อะไรที่จะรำพันดังนั้น สิ่งที่พอจะทำได้ คือ แม่อยากบอกกับคนที่ เป็นพ่อแม่ทุกคนว่า **อย่ามอบความรับผิดชอบเรื่องสุขภาพของลูกให้กับคนอื่นทั้งหมด พ่อแม่ต้องมีส่วนรับผิดชอบด้วย ยิ่งมากเท่าไรยิ่งดี เพราะเมื่อเกิดความผิดพลาด ความเสียใจจะได้ไม่เกิดขึ้นมากนัก**

และเรื่องที่สำคัญอย่างยิ่งสำหรับทุกคนในครอบครัว คือ เรื่องภาวะกดดันจากความเครียดที่จะเกิดขึ้นกับทุกๆ คน ในสถานการณ์ที่ต้องดูแลคนป่วย เราแทบจะป่วยตามไปด้วย เพราะเวลาพักผ่อนมีน้อยลง สำหรับพ่อแม่ นับว่าโชคดีแล้ว ที่หน้าที่การงานไม่บีบรัดจนต้องเป็นกังวล และเราสามารถจัดเวลาในการดูแลลูกได้มากกว่าสิ่งใด แต่ไม่ได้หมายความว่าเราจะไม่เครียด บางครั้ง ที่ลูกเขียนว่าทำไมพ่อกับแม่ไม่คุยกัน โกรธกันเรื่องอะไร แม่ลืมเรื่องที่โกรธนั้นไปแล้วละลูก แต่ยอมรับว่ามีอารมณ์กระทบกันบ้าง เพียงแต่ต่างฝ่ายต่างรู้จักที่จะถอยออกมาอยู่เฉยๆ ในมุมของตัวเอง บางครั้งแม่อีกก็ถือโอกาสหลบมาอ่านหนังสือ ซึ่งลูกก็รู้ เพราะแม่เห็นในบันทึกลายตอนที่ลูกเขียนว่าแม่คงแอบไปอ่านหนังสือสอบ

ในที่สุด ปีนี้ แม่ก็เรียนจบปริญญาตรีแล้ว เหมือนเป็นรางวัลแห่งความฝันที่ลูกเฝ้าฝันแทนแม่ เสียหายที่ลูกไม่ได้อยู่ร่วมดีใจด้วย แต่ลูกคงรับรู้ได้

น่าแปลก มาถึงวันนี้ แม่คิดว่าเราจะเป็นอะไรก็ได้ แต่สิ่งที่สำคัญกว่าการเป็นอะไรนั่น คือ การเป็นคนที่มีความทุกข์ให้น้อยที่สุด หรือไม่มี ความทุกข์เลยยิ่งดี

ดังนั้นเกือบทุกวันพระ หรือเมื่อมีโอกาส พ่อกับแม่จะมากราบหลวงพ่อก มาทำบุญตักบาตร แล้วค้างคืนปฏิบัติธรรมที่วัด เพื่อส่งแรงบุญแรงกุศลไปถึงลูก นอกจากที่วัด เวลาที่อยู่บ้าน เราก็ดูสวดมนต์นั่งสมาธิเช่นกัน

แม่อยากบอกลูกอีกครั้งว่า ลูกคือดวงใจของแม่

แต่ที่เหนือกว่านั้น ลูกคือดวงธรรม ที่ส่องนำทางสว่างไสวอยู่ในใจของแม่ตลอดเวลา...ลูกรัก

อย่ามอบความรับผิดชอบ
เรื่องสุขภาพของลูก
ให้กับคนอื่นทั้งหมด
พ่อแม่ต้องมีส่วนรับผิดชอบด้วย
ยิ่งมากเท่าไรยิ่งดี
เพราะเมื่อเกิดความผิดพลาด
ความเสียหายจะได้ไม่เกิดขึ้นมากนัก

www.kanlayanatam.com
Facebook : Kanlayanatam